

Khu vườn ngôn fù

Shin
ka
i
n

vh

VIỆT HƯƠNG
VĂN HÓA

Tác phẩm: **Khu vườn ngôn từ**

Nguyên tác: 言の葉の庭

Tác giả: **Shinkai Makoto**

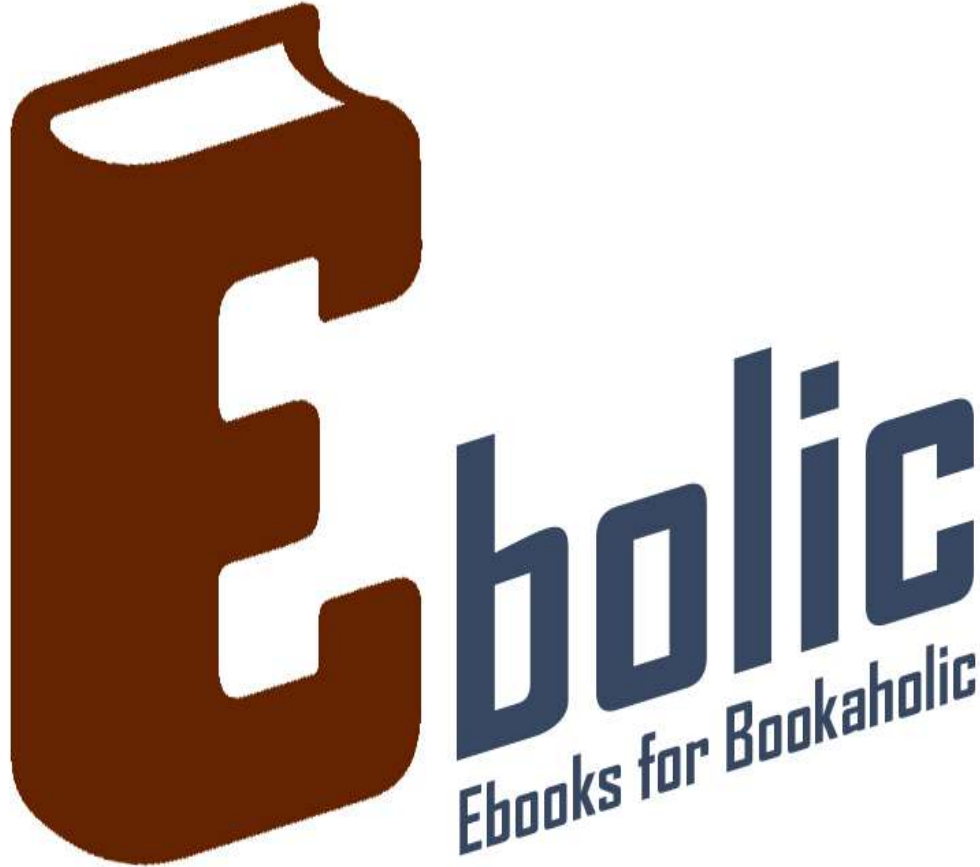
Thể loại: **Lãng mạn**

Dịch giả: **Hồng Vân dịch, Lục Mịch dịch thơ**

Nhà phát hành: **IPM**

Nhà xuất bản: **Văn Học**

Năm xuất bản: **9/2015**

Dự án Ebolic #35

Shooting: **Huyền**

Typing: **Bảo Trân, Nguyễn Hoài Linh, NNTL, Yemilk, P.T, Chua Trần,
Xuan_an, LovePurple703**

Checking: **Lạc Phong, Tornad**

Checking lần 2 (7/9/2017): **Xuan_an**

Leading & Publishing: **Tornad**

Ngày hoàn thành: **2/9/2017**

Ebolic là dự án chế bản ebook do **Bookaholic** thực hiện. Chúng tôi hoạt động hoàn toàn phi lợi nhuận và dựa trên tinh thần tự nguyện, với mục

đích mang đến cho độc giả những đầu sách hay và lan tỏa văn hóa đọc cho cộng đồng. Chúng tôi khuyến khích độc giả mua sách in, và chỉ nên tìm đến ebook này khi không thể tiếp cận ấn phẩm sách.

Liên hệ với Ebolic qua:

Email: ebook@bookaholic.vn

Group: [facebook.com/groups/ebolic](https://www.facebook.com/groups/ebolic)

Fanpage: [facebook.com/EbolicEbook](https://www.facebook.com/EbolicEbook)

MỤC LỤC

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

Kết

Lời tác giả

Shinkai Makoto sinh năm 1973 tại Nagano. Đạo diễn, biên kịch, tiểu thuyết gia nổi tiếng của Nhật Bản, được mệnh danh là “ảo thuật gia của những nỗi buồn”, cả trên màn ảnh rộng lẫn trên những trang văn.

Khu vườn ngôn từ là tác phẩm thứ hai sau *Năm centimet trên giấy* được Shinkai Makoto chuyển thể tiểu thuyết từ bộ phim hoạt hình cùng tên.

Khu vườn ngôn từ kể về một tình yêu còn xa xưa hơn cả tình yêu.

Khái niệm tình yêu trong tiếng Nhật hiện đại là koi (恋 luyến) hoặc ai (愛 ái), nhưng vào thời xưa nó được viết là koi (孤悲 cô bi) nghĩa là nỗi buồn một mình. Shinkai Makoto đã cấu tứ *Khu vườn ngôn từ* theo ý nghĩa cổ điển này, miêu tả tình yêu theo khái niệm ban sơ của nó, tức là cô bi – nỗi buồn khi một mình thương nhớ một người.

Những ngày mưa triền miên... Nơi hàng hiên ngập tràn màu xanh của một khu vườn Nhật Bản... Có một cảm xúc êm dịu đến không thốt nên lời cứ thế manh nha, tựa hình và lừng lơ tồn tại. Trong lúc dòng đời cuộn cuộn chảy trôi, tất cả hối hả tiến về phía trước, thì cậu và cô lại dừng chân, chìm xuống trong tĩnh lặng riêng mình, và ở cái vùng tĩnh lặng đó, họ tìm thấy nhau. Dần dần và mạo hiểm, quên đi cả các chênh lệch về tuổi tác và vị trí, họ thả hồn mình trôi về nhau hòa điệu.

Làm nên cho tất cả là mưa rơi không ngừng, là lá mướt mát rung rinh. Nhưng khi mưa tạnh và trời quang trở lại, mọi đường nét của hiện thực trở nên rõ rệt đến khắc nghiệt, thì những êm dịu và lừng lơ kia liệu còn khả năng tồn tại?

1

Mưa

vết rộp chân
tiếng sấm dội

Akizuki Takao

Hồi chưa vào cấp ba, mình không hề biết đến những cảnh này, Akizuki Takao nghĩ.

Vạt áo đồng phục ướt sũng vì mưa rỏ từ ô của người ta, mùi băng phiến hăng hăng tỏa ra từ bộ Âu phục của ai đó, thân nhiệt lạ dán lên lưng và luồng gió năng nặng của máy điều hòa phả thẳng vào mặt.

Đã được hai tháng kể từ lần đầu leo lên chuyển tàu điện sáng chập kín người để đến trường, cứ nghĩ sẽ phải tiếp tục chịu đựng cảnh này trong vòng ba năm tới là Takao cảm thấy tuyệt vọng. Tạm thời, để tránh ép mình vào người khác, cậu cố sức đứng thật vững, tay siết vòng treo chặt đến nỗi tê cả đi.

Đáng ra mình không nên ở đây.

Takao nôn nóng nghĩ.

Giá được xả súng giết phăng người xung quanh, như cảnh một tên sát nhân mình từng thấy trong truyện tranh của anh trai thì khoan khoái biết bao nhiêu! Mới tưởng tượng đã thấy tự do rồi. Nhưng Takao mau chóng nghĩ lại. Nếu gặp trường hợp ấy thật thì chắc chỉ được vào vai quần chúng bị tên sát nhân kia giết hại thôi. Mình là một thằng nhóc mười lăm tuổi không có gì đặc biệt mà.

Ánh mắt Takao lướt qua những cái đầu đang im lìm cúi thấp, hướng ra bên ngoài khung cửa sổ hẹp. Dây phố ướt mưa vùn vụt lướt qua. Dưới mây đen trĩu nặng là phong cảnh tối tăm ảm đạm, khiến ánh đèn hắt ra từ các khu chung cư và tòa nhà cao tầng càng hiện rõ. Bàn ăn phản chiếu chương trình đang phát trên ti vi, bóng váy bó đi qua đi lại trong phòng trà, poster trên tường đã bạc màu, hay những chiếc ô đang nổi đuôi tỏa ra từ bãi xe... Từng mảnh cắt cuộc sống của những người không quen biết thi nhau lướt qua tầm mắt, khiến Takao nhận ra mình bị bao vây bởi vô vàn điều xa lạ. Cậu càng thêm bứt rứt.

Mình chỉ là một thằng nhóc mười lăm tuổi không hiểu biết.

Thân tàu bắt đầu uốn sang phải. Từ khoảng hở giữa những khu chung cư lần lượt hiện ra các tòa nhà cao tầng lừng lững. Như đã chờ đợi sẵn, Takao nhắm nghiền mắt. Một, hai, ba, bốn... Khi cậu nhắm đếm đến tám thì một âm thanh trầm trầm vang lên, đoàn tàu rung khê vì khí áp mạnh, Takao mở mắt ra và thấy những ô cửa sổ toa tàu tuyến Chuo lướt qua ngay sát sườn tàu.

Như mọi khi...

Còn những hai phút nữa mới thoát được không gian địa ngục này.
Takao sốt ruột nghĩ.

“Shinjuku! Shinjuku!”

Tiếng loa thông báo vang lên, cũng là lúc Takao được thả xuống sân ga, cậu hít sâu một hơi như muốn đưa khí lạnh của ngày mưa tháng Năm vào tận phổi. Mặc cho dòng người thô bạo đẩy mình về phía cầu thang, cậu vừa đi vừa ngẩng đầu lên tư lự, “Đến nơi rồi.” Trên khoảng trời dài hẹp bị xắt ra bởi mái vòm sân ga có cột thu phát sóng của Docomo, đang đứng chơi vơi trong sương như một đỉnh núi cao chưa ai đặt chân tới.

Takao đột ngột đi chậm lại, người đằng sau liên tục xô vào lưng cậu. Phớt lờ những cái tặc lưỡi khó chịu của mấy người đang vội đi làm, Takao tiếp tục dõi nhìn màn mưa và cột thu phát sóng.

Cơn mưa mang xuống mùi vị của bầu trời xa vời kia, nơi cậu không thể với tới.

Vào những ngày thế này, làm sao có thể nhồi mình vào tàu điện ngầm được chứ... Quyết định xong, những nôn nóng dai dẳng lúc trước mau chóng tan đi.

Takao bước xuống cầu thang tuyến Sobu, tiến theo hướng ngược lại với lối chuyển tàu sang Marunouchi, nhanh chóng băng qua cửa soát vé ở cổng Đông JR Chuo. Trong lòng hân hoan, cậu leo nhanh lên cầu thang dẫn về phía tòa nhà Lumine Est, tay giương chiếc ô nylon trong suốt và chân sải bước trong mưa. Tán ô như trở thành cái loa của toàn bộ bầu trời, bắt đầu phát ra tiếng mưa rơi.

Takao lắng nghe âm thanh lộp bộp dễ chịu dưới tán ô và hòa vào đám đông ở phía cửa đông nam.

Shinjuku sớm mai đầy đủ mọi hàng người xen lẫn với công nhân viên công sở đi làm. Thanh niên nam nữ vừa dứt tiệc rượu ở hộp đêm ra, hàng dài người đứng chờ tiệm Panchinko¹ mở cửa, tốp du khách châu Á giống nhau như người một nhà, rồi cả một cặp đôi chẳng rõ tuổi tác nghề nghiệp nhưng mặc đồng phục theo phong cách cosplay.

Thật kỳ lạ! Takao nghĩ. Nếu hôm nay là một ngày nắng này thì tổ hợp này sẽ khiến cậu phát cáu, kiểu gì cũng thăm rửa xả mấy câu như “Khỉ gió!” hay “Đi chết hết đi!”.

Nhưng hiện tại cậu cảm thấy khá ổn, có lẽ là vì tất cả đều đang che ô, đều bình đẳng với nhau bởi cùng bị mưa dầm bao phủ. Mặc đồng phục trung học bước đi trên đường vào những ngày mưa thế này, Takao thấy mình biến thành một phần của toàn bộ khung cảnh. Những bực bội uất ức ban nãy trên tàu đã tan biến tự lúc nào.

Băng qua đường Kosu Kaido ùn tắc nghiêm trọng, bỏ lại sau lưng khu công trường thi công ngổn ngang chưa biết bao giờ mới xong của tuyến số 5 hình vành khuyên, cũng là lúc khu rừng sum sê lạ thường lọt vào tầm mắt

Takao. Đây là một công viên quốc gia lớn trải dài từ khu Shinjuku đến khu Shibuya. Sáng ngày mưa, chẳng có lấy một bóng người, Takao có cảm giác nơi đây là dành riêng cho mình.

Tiếng cửa tự động mở ra âm vang khắp công viên rộng lớn vắng vẻ.

Chiếc vé vào cửa 200 yên bị cửa soát vé tự động nuốt mất. Có lẽ lần sau đến cậu nên mang theo ảnh thẻ và trả 1000 yên để làm vé năm. Nhưng khi đăng ký, bộ đồng phục này sẽ khiến người ta nhìn cậu với ánh mắt nghi ngờ trốn học mất, như vậy cũng thật là phiền phức, thành thử cậu lại ngần ngừ.

Mãi suy tư, Takao đã đi qua bóng đổ âm u giữa hai hàng tuyết tùng Lebanon và tuyết tùng Himalaya, bầu không khí, mùi hương và âm thanh đột ngột thay đổi.

Nhiệt độ hạ xuống một độ, xung quanh tràn ngập mùi hương của nước và mùi cỏ cây mới lên, dù đang mưa nhưng lũ chim rừng vẫn hót véo von. Đi ra khỏi đám cây sồi và thủy sam rậm rạp là đến một khuôn viên kiểu Nhật có ao nước nhỏ vắt ngang qua. Mưa thia lia và những vân sóng loang mãi đi trên mặt ao cùng một thứ âm thanh bí ẩn nghe như tiếng thì thào trò chuyện.

“Thật kỳ lạ!”

Niềm cảm khái đã bao lần dâng lên trong Takao lại quay trở lại.

Làm sao mà thế giới này lại tinh tế đến vậy! Cậu thấy ngây ngất và rời ngờ ngàng.

Muôn vàn hạt mưa và vân sóng đang đan xen lấy nhau hài hòa mượt mà, không may mắn khiếm khuyết ở đâu cả. Phải khéo léo đến mức nào mới có thể tạo ra được sự hoàn hảo nhường này!

So với nó thì...

Đang bước trên cây cầu cong bắc ngang qua ao, Takao nhìn xuống chân mình, nước đã theo các mũi khâu thấm đẫm đôi giày lười moccasin² làm nó ướt sũng, nặng nặng, phát ra những tiếng lép nhép khi bước đi.

Cuối tuần này lại phải bắt tay vào làm một đôi giày mới rồi, Takao nghĩ, nhưng tâm trạng hào hứng không vì thế mà giảm sút.

Dù đã gia công thêm phần chống thấm nhưng đến mùa mưa nhiều thế này thì cũng không chịu được lâu. Takao quyết định sẽ gia cố thêm để đôi giày tới có thể chịu được khoảng hai tháng, rồi cậu ngược lên nhìn bầu trời mưa trải rộng từ đầu cầu ra mãi phía tây.

Đứng ở đây, thấy cột phát sóng Yoyogi trở nên bề thế hơn. Đỉnh cột vươn qua mưa giăng mở mịt, xuyên vào mây đen, từ trên cao uy nghi nhìn xuống Takao.

Đúng rồi!

Hôm ấy, từ bãi cỏ lạnh giá ở đền Meiji³, mình cũng đã nhìn thấy cột thu phát tín hiệu này.

Niềm hạnh phúc và nỗi đau, thậm chí quyết tâm lúc bấy giờ, đều đã là chuyện của hơn hai năm trước. Vậy mà nay, từng cảm xúc một cứ dần dần tái hiện như vừa rồi đây. Những cảm xúc lẽ ra phải là nỗi đau nhức nhối đó giờ đây đã trở thành hồi ức cay đắng pha lẫn ngọt ngào. Mình vẫn chỉ là một đứa trẻ. Nhưng chỉ ít...

Chỉ ít mình cũng đã biết mình thích điều gì, mình đang hướng về nơi đâu.

Takao nghĩ vậy.

Tiếng sấm đặng xa vọng lại như thế sẽ chia những cảm xúc trong lòng cậu.

Lúc mới lên cấp hai, tên của Akizuki Takao còn là Fujisawa Takao.

Mẹ thường về rất muộn, nhưng vào một tối đầu hè, khi Takao đã học cấp hai được ba tháng, bà lại về sớm ăn cơm với con. Ăn xong thì nhâm nhi chút bia, hết bia lại đổi sang rượu, rồi thỉnh thoảng thăm dò Takao.

“Takao con có bạn gái chưa?”

“Sao cơ...? Con không có.”

Thấy bất thường, Takao ngẩng lên nhìn mẹ thì thấy mắt bà đỏ ngầu. Bụng bảo dạ lúc say trông mẹ thật kinh khủng, Takao chìa cốc nước đá ra. Mẹ cậu lờ đi, uể oải đổ rượu với nước ấm vào trong cốc rồi khuấy lên cho chúng hòa vào nhau. Thật phiền, mẹ vẫn còn muốn uống ư?

“Mẹ, con lấy đậu phụ cho mẹ nhé.”

“Thôi, không cần. Này, Takao, con muốn uống một chút không?”

Takao sững sờ trước câu hỏi của mẹ. Phụ huynh kiểu gì thế này!

“Con không cần.”

“Con đúng là đứa nghiêm túc. Mẹ ở tầm tuổi như con đã bắt đầu có người yêu với uống rượu rồi.”

Takao còn đang sững người thì mẹ đã bắt đầu kể lại kinh nghiệm tình trường của bà. Vừa lên cấp hai là mẹ đã bắt đầu hẹn hò với bạn cùng bàn kiêm thành viên câu lạc bộ bóng chày, vài tháng sau có một đàn anh ở câu lạc bộ bóng đá tỏ tình, làm bà dao động, chia tay với cậu bạn trai kia. Tiếp theo bà gặp và thích một anh cấp ba trên chuyến tàu điện trường, rình rập mãi ở nhà ga cũng đã trao được cho anh ta một bức thư tình, và thần kỳ làm sao, anh chàng đồng ý hẹn hò. Mỗi quan hệ này có vẻ cũng được phụ huynh chấp nhận nên thỉnh thoảng anh ta có đến nhà chơi, họ hôn nhau lần đầu trong phòng riêng của mẹ cậu, niềm hạnh phúc vào giây phút ấy sâu đậm đến mức tới tận bây giờ bà vẫn không thể nào quên. Nhưng một thời gian trôi qua, lại chính mẹ là người nhận được thư tình ở nhà ga, một nam sinh trường khác...

“Mẹ, đợi đã!” Takao đột ngột lên tiếng.

“Gì chứ?”

“Bình thường chẳng có đứa con nào lại muốn nghe kể chuyện hôn hít của mẹ mình đâu. Bao giờ bố về mẹ kể với bố ấy. Mà mẹ uống nước đi, không ngày mai đi làm là khủng khiếp lắm, tối nay mẹ uống nhiều quá rồi.”

Takao nói liền một hơi, đang định đứng dậy và trốn về phòng riêng thì thấy mẹ cậu lặng thinh ngồi cúi mặt xuống đất. cậu nhận ra, mắt mẹ cậu đỏ không phải bởi rượu. “Mẹ xin lỗi.” Rồi cậu lại nhận ra, giọng nói của bà lúc này như nghẹn nước.

“Mẹ chỉ muốn nói, lên cấp hai là đã thành người lớn rồi. Người lớn cũng có nghĩa là con đã hiểu nhiều điều.”

Takao quay lại nhìn mẹ, linh tính được những chuyện chẳng mấy vui vẻ. Mẹ hơn bốn mươi tuổi, với mái tóc uốn xoắn nhẹ rủ xuống má và chiếc áo khoác màu be pha hồng, trông bà có phần trẻ hơn tuổi thật. Đôi mắt to ầng ậng nước.

“Bố mẹ quyết định sẽ ly hôn.”

Kết quả hôm đó là lần đầu tiên Takao uống rượu.

Đêm khuya, nguồn sáng duy nhất trong bếp là bóng đèn vàng tròn nhỏ, Takao vừa mở mấy lon bia của mẹ vừa lẩm bẩm “Đùa sao!”, “Làm ơn thôi trò này đi!”. Mẹ nói đã phải đợi đến khi anh cậu bắt đầu đi làm và cậu lên cấp hai. “Các con đều đã trở thành người lớn nên chắc sẽ hiểu.”

... Đùa hay thật!

Takao tu bia ừng ực. Mùi cay nồng khó chịu của chất cồn khiến cậu muốn mửa, nhưng cậu ép mình nuốt ngược trở vào, nước mắt ầng ậng. Cái quái gì thế nhỉ, kinh quá!

Dù vậy, Takao vẫn tiếp tục đưa bia lên môi, ầm ực nghĩ, anh thì đúng là người lớn rồi, hơn mình đến tận mười một tuổi cơ mà. Còn mình thì sao, học sinh lớp Bảy đâu phải là người lớn.

“Làm cái gì thế không biết! Ít nhất cũng đợi thêm ba năm nữa chứ.”

Cũng chẳng có gì chắc chắn, nhưng Takao nghĩ lên đến cấp ba mới thành người lớn. Cho nên chuyện này xảy ra muộn ba năm có phải hơn không. Cơ đầu bắt đầu ập xuống đầu cậu. Bình thường, lớp Bảy vẫn là trẻ con đúng không...

Với suy nghĩ đau đớn tưởng như muốn chết đó. Takao uống hết hai lon bia, thậm chí còn pha loãng rượu với chút nước và uống. Rượu kinh khủng hơn bia nhiều. Nhưng dù sao thì đêm đó, chất cồn còn giúp Takao ngủ được. Đương nhiên sang hôm sau, dư vị cơn say để lại khủng khiếp đến nỗi Takao phải nghỉ tới trường, khởi đầu cho một chuỗi ngày trốn học.

Takao bỗng thấy mình đang dần trở nên xấu xa.

“Rồi sẽ phải gọi Fujisawa là Akizuki, đúng không?”

“Hình như thế. Chắc là mẹ tớ sẽ có quyền nuôi con.”

Tháng Mười hai năm học lớp Bảy, Takao chỉ tròm tròm hơn một mét sáu, nhưng cô bạn Kasuga Miho đang đi bên cạnh còn thấp hơn cậu đến nửa cái đầu. Dù hôm nay là ngày nghỉ cô bé vẫn mặc chiếc áo khuy gỗ theo quy định đồng phục của trường, thêm hai bím tóc tết, trông y như học sinh tiểu học. Takao mặc chiếc áo gió cũ màu xanh hải quân anh trai cho, chân đi đôi giày da buộc dây cậu tự mua sau khi lựa chọn rất kỹ lưỡng. Đôi giày màu nâu đậm, cổ thấp, dù là hàng second-hand nhưng vẫn sáng bóng, hẳn là người chủ trước đã giữ gìn rất cẩn thận.

“Nhưng ở trường thì vẫn gọi là Fujisawa chứ hả?”

“Vừa vào cấp hai đã đổi tên thì cũng phiền hà. Mẹ bèn bảo tớ cứ để tên trong danh sách lớp là Fujisawa thôi.”

Thực ra điều duy nhất mẹ làm cho mình chỉ có thế.

“Anh cậu thì sao?”

“Anh tớ cũng theo mẹ. Từ khi anh đi làm bọn tớ ít gặp nhau. Anh ấy về muộn, sáng tớ chưa dậy đã đi rồi.”

Nét mặt Miho bỗng chốc tối hẳn đi. Takao trông thấy nhưng vờ như không nhận ra, và cất cao giọng hồ hởi.

“Này, kia là đền Meiji phải không? Từ Shinjuku đến đây mà đi bộ thì cũng xa phết nhỉ!”

Ở giữa là con đường bốn làn xe chạy, hai bên lừng lững những tòa nhà cao tầng, trước mắt là đường cao tốc trên không nặng nề, đi tiếp lên nữa thì rừng cây đột ngột hiện ra, toàn bộ tạo thành một bố cục phong cảnh tẻ nhạt.

Takao và Miho hay rủ nhau đi dạo trong các công viên. Hai đứa chưa hề thổ lộ tình cảm bao giờ nên cũng khó lòng gọi đây là hẹn hò. Chỉ biết ngày nghỉ chúng thường ra ngoài chơi với nhau. Cả hai đã cùng dạo khắp các công viên trên đường đi học, công viên Inokashira, Shakujii, Kogane, Musashino, thậm chí cả công viên Kỷ niệm Showa, nên Miho nói lần này cả hai sẽ thử cùng đến một công viên trong khu trung tâm. Ngay từ đầu Takao đã không hào hứng gì với công viên, tuy nhiên đi chơi như vậy thì khỏi phải tốn tiền xem phim hay vào khu thủy cung, đôi khi nhìn Miho tung tăng chạy nhảy giữa hoa lá cây cỏ cũng vui, và nhờ Miho mà Takao nhớ kha khá tên các loài chim chóc cây cối. Đến giờ vẫn vậy, với một cậu bé được nuôi lớn trong khu dân cư đông đúc ngọt ngào đến phát chán ở Suginami như Takao, đơn giản cậu chỉ thấy bất ngờ vì trong thành phố Tokyo này lại hiện hữu một nơi có nhiều cây đến thế. Không phải nhà, không phải trường học, không phải thư viện, chỉ là một nơi chẳng là nơi nào cả, toàn cây với cây và có Miho mỉm cười thanh thản vô lo... Đơn giản là thích thú một nơi như vậy thôi. Nhìn về phía Miho, dẫu chẳng nói thành lời, từ sâu trong tim Takao cảm thấy cô bé đã ra dáng người lớn hơn cậu rồi. Vì cô bé biết mình yêu thích điều gì. Ở trường chẳng được mấy ai như thế. Cả Takao cũng vậy.

“Ấm quá nhỉ!” Miho nói, tay áp vào chiếc cốc bằng nhựa.

Hai đứa đã đi lòng vòng quanh đền Meiji rộng lớn, chụp ảnh trước cổng Đại Torii⁴, vừa vui đùa vừa đọc những lời nguyện ước viết trên những tấm thẻ cầu may, cả hai cũng đã cố xếp hàng vào xem Giếng nước của Kiyomasa⁵. Hò hét, đi lại đến tận khi mệt lử, lúc này Takao đang ngồi trên bãi cỏ héo úa uống cà phê sữa đựng trong bình giữ nhiệt. Không khí mùa đông khô hanh giòn đanh như một mảnh băng, ngụm cà phê sữa ngọt ngào nóng giữa thời tiết này bỗng trở nên thật dễ chịu.

Suốt mấy tháng nay, Takao cứ như đứa trẻ bị lạc, lúc nào cũng bị ảnh hưởng bởi cảm giác bất an lo sợ, vậy mà tất cả tan biến vào những lúc ở cùng Miho thế này. Trời chiều tháng Mười hai không một gợn mây, vòm không xanh thẫm thẫm đang tỏa sáng. Bên kia rặng cây trụ lá, cột thu phát sóng Docomo ở Yoyogi vươn lên thành một vết rạch trắng vào nền trời xanh. Hơi lạnh của đất lan lên từ mặt cỏ Takao đang ngồi bị xóa sạch bởi ánh nắng chói chang và chút hơi ấm ở cánh tay cậu nơi Miho khẽ chạm vào.

Con gái thật dịu dàng.

Khi nhận thức điều đó, nỗi thôi thúc được gần gũi Miho dâng ngập lòng Takao.

Và rồi trước khi kịp nhận ra, cậu đã hôn lên môi Miho. Khoảnh khắc môi chạm môi hẳn chưa quá một giây. Niềm hạnh phúc khó tả như đang reo vui trong Takao, nhưng lập tức lời mẹ vang lên khiến toàn bộ toàn thân cậu lạnh buốt. *Nụ hôn đầu để lại ấn tượng sâu đậm đến mức tới tận bây giờ vẫn không thể nào quên...*

“Về thôi!”

Takao đâm bực, và ngay bản thân cũng phải ngạc nhiên, câu buông một câu cụt ngủn rồi vùng bước đi như bỏ chạy mà không suy nghĩ kỹ. Tuy liếc lại thấy Miho còn ngồi trên bãi cỏ với gương mặt chưa hết bất ngờ, cậu vẫn rải những bước rộng không do dự.

“Này, chờ đã, Fujisawa!”

Sao không xin lỗi đi. Dừng lại đã nào. Trong đầu thì nghĩ như thế nhưng cơ thể cậu hành động hoàn toàn trái ngược.

Vội vàng nhạt bình giữ nhiệt Takao bỏ lại trên nền cỏ, Miho rảo chân đuổi theo, đầu cô bé chỉ chạm vai Takao.

“Này, cậu làm sao thế?” Miho ngược mắt nhìn với vẻ lo lắng, nhưng mặt Takao đành lại.

Takao nhanh chóng ra khỏi công viên và cắm cúi đi về phía ga Shinjuku, dọc đường không nói một lời nào. Để đuổi kịp cậu, Miho bé nhỏ

gần như phải rảo chân chạy. Tiếng bước chân cô bé cho Takao biết điều đó. Thậm chí chẳng cần quay lại nhìn cậu cũng đau đớn nhận ra là cô sắp khóc. Những bóng cây nhạt nhòa đổ trên đường cứ trôi qua dưới chân cậu. Chẳng biết từ bao giờ, mây đen đã giăng ra trên nền trời, vàng thái dương khuất sau những tòa nhà cao tầng, phố bắt đầu lên đèn và nhiệt độ không khí cứ thấp dần.

Cả hai đến cửa phía nam nhà ga Shinjuku mà không mất tới một nửa thời gian lúc đi. Đến đây Takao mới quay lại phía Miho. Khi cô bé đưa trả bình giữ nhiệt, Takao nhận lấy, lòng không nguôi ngoai chút nào.

“Cảm ơn... Tớ xin lỗi.” Cậu cúi gằm mặt nhìn chăm chăm xuống nền đất dưới chân Miho, giọng nói như nghẹn lại.

“Ừ...” Miho đáp lại trong tiếng thở dài. Lần đầu tiên trong ngày Takao nhận ra cô bé đang đi một đôi giày cao gót vừa phải có gấn nơ. Một bên gót chân cô bé nhón khể lên khá thiếu tự nhiên. Chắc là rộp chân rồi. Trán lấm tẩm mồ hôi, Miho hít một hơi thật sâu rồi nói với giọng đồng dạng hơn.

“Tớ rất vui vì hôm nay được gặp Fujisawa... Vì cũng khá lâu rồi.”

Trời về chiều, trước cửa soát vé tấp nập người hơn. Ngàn giọng nói và ngàn tiếng bước chân qua lại bủa vây lấy hai người.

“Này, ngày mai cậu có đến trường không?” Miho hỏi, trong giọng nói như lẫn ý thách thức.

Takao vẫn cúi gằm mặt, không biết phải trả lời ra sao. Nhiệt độ đã hạ xuống thấp hơn nữa. Đầu ngón tay cậu đang cóng lại. Có lẽ ngón tay Miho còn lạnh hơn.

“Những kẻ cứ nghĩ rằng mình đáng thương ấy, trông thật khó coi.”

Takao giật mình ngẩng đầu lên. Trong phút chốc, cậu cứ tưởng ai đó vô tình đi ngang qua và nói như vậy. Nhưng chính là Miho đang nhìn cậu chăm chăm với gương mặt như sắp khóc. Mình phải nói gì đó, Takao tự nhủ, nên nói gì đây? Cậu vắt óc suy nghĩ như thế chỉ còn một phút nữa là hết giờ kiểm tra. Và cậu bật ra thành lời bất cứ điều gì vừa xuất hiện trong đầu.

“Không liên quan gì đến Kasuga.”

Giọng nói run run, lời lẽ thì trẻ con, chính cậu cũng cảm thấy như vậy.

Miho không hề nao núng.

“Đúng là chẳng liên quan gì đến tớ hết. Nhưng cậu biết đấy, khối nào trong trường chẳng có tới mười mấy đứa cha mẹ ly hôn. Đặc biệt lắm hay sao mà cậu cư xử hờn dỗi như thế, thật giống thằng ngốc!”

Mặt Takao đỏ bừng lên ngay trước khi cậu tự cảm thấy xấu hổ. Cậu nhìn Miho với tâm trạng không thể bất ngờ hơn. Cô gái bé nhỏ trước mắt cậu là ai đây?

“Không muốn đến trường thì cậu cứ trốn học tùy thích. Nhưng làm thế để được gì đây? Tớ từng nghĩ Fujisawa rất người lớn, nhưng tớ sai hoàn toàn rồi. Ít nhất cũng học cách cư xử bình thường hơn đi.”

Takao sững người nhìn những giọt nước mắt lăn trên má Miho. Cô bé Miho mà mình biết, cô bé Miho đã cùng mình đi suốt chặng đường dài không phải là cô gái nói ra những lời gai góc này, Takao nghĩ vậy. Cảm xúc của mình đã bị nhìn thấu, vậy còn mình, mình nhìn thấy điều gì ở cô ấy...

Miho cúi mặt bước đi bỏ lại Takao đằng sau, khẽ buông ra câu cuối cùng.

“Vậy mà có gan hôn mình...”

Dáng người bé nhỏ tiến về phía cửa soát vé và nhanh chóng biến mất trong đám đông lại qua.

Takao mất hai tiếng đi từ Shinjuku về nhà. Đi bộ. Cậu chẳng còn lòng dạ nào để leo lên chuyến tàu chật ních người. Khi cậu cất bước, mưa bắt đầu rả rích. Khi cậu đi qua Nakano, mưa nặng hạt dần. Thế nhưng Takao vẫn cúi đầu bước đi như không có chuyện gì. Trước khi biến thành tuyết, cơn mưa đã dầm ướt cậu, làm người cậu buốt giá, chiếc giày đi chưa quen tạo ra vết rộp ở chân. Nhưng những giày vò đó mang đến cảm giác dễ chịu. Takao không khỏi buồn bực, thế này chưa đủ làm hình phạt. Thật tâm cậu chỉ

muốn mình đi lạc, vậy mà khi ánh đèn của khu dân sinh quen thuộc hiện lên trong màn mưa, Takao thấy nhẹ cả người, nhẹ đến phát khóc lên được.

Dù hôm nay là ngày nghỉ nhưng căn nhà cậu trở về chẳng có một ai.

Gần đây lúc nào cũng vậy. Anh trai làm đến tận tối muộn cả ngày thứ Bảy và Chủ nhật, còn mẹ, hẳn đang hẹn hò với một gã nào đó cậu chẳng hề biết.

Takao lấy khăn tắm lau qua người và thay quần áo, tâm trạng vẫn nặng nề không lối thoát. Cậu run run ngồi xuống trước bậc thềm, vô thức mở tủ giày.

Dưới ánh đèn tù mù, những đôi giày nữ đủ màu sắc phát sáng lờ mờ, trông như đám vỏ sò hình thù kì dị trưng bày trong viện bảo tàng. Đôi xăng đan màu nâu đất, đôi giày cao gót hở mũi sang trọng màu đen, đôi bốt ngắn cổ, đôi bốt cao chạm gối, đôi giày buộc dây đế cao không hợp tuổi của mẹ cậu, đôi giày đế xuồng màu vàng đất, đôi giày cao gót màu tím thẫm. Trong tủ toàn là những đôi giày mùa này mẹ Takao hay mang, trong tủ tường dọc hành lang còn ít ra gấp năm lần nữa số giày ở tủ này, đều cất trong hộp. Takao mò góc tủ, lôi những đôi đế không ra, nhét lót giày vào và dù tay run lên vì lạnh, cậu vẫn lấy bàn chải đánh bụi, thoa dầu bóng lên một số đôi giày và dùng khăn bông cọ cho sạch bóng. Những động tác quen thuộc khiến cậu bình tĩnh hơn. Máy sưởi bắt đầu làm ấm căn phòng, Takao cũng không còn run rẩy nữa.

Ngày từ lúc còn nhỏ, để làm hài lòng người mẹ say mê giày dép, Takao đã tự lĩnh nhiệm vụ chăm sóc những đôi giày. Nếu như trẻ con cùng tuổi thường thích mô hình tàu hỏa hoặc rô bốt thì cậu học sinh tiểu học Takao lại bị giày nữ đủ hình đủ dạng thu hút. Tình cảm dành cho mẹ đã thay đổi nhưng thói quen lâu năm vẫn giúp cậu thư giãn. Khi tập trung vào những đôi giày, trái tim cậu có thể quên đi mọi chuyện.

Bởi vậy, ngay cả khi tiếng kim loại lạch xạch vang lên và cửa lớn mở ra, Takao cũng không nghe thấy tiếng bước chân anh về. Trong chiếc áo

khoác dài cổ đứng, anh kinh ngạc nhìn Takao, thở hắt ra một câu cộc lốc “Về rồi đây!”, gấp ô lại và cởi giày da. Những bông tuyết rơi lả tả từ ô xuống ngay trước mặt Takao. Dựa người vào tường, mắt sụp xuống, Takao buột ra một tiếng “Ừ” không rõ. Những câu chào đơn giản như “Anh về rồi à, sao hôm nay sớm thế!”, bình thường cậu có thể dễ dàng nói ra, nhưng hôm nay thì không thể bật được thành lời.

“Vẫn làm mấy trò này sao?” anh trai ném xuống một câu hỏi hờ hững, bấy giờ Takao đã đánh giày xong và khép tủ lại. Anh trai đã cởi đồ tây, mặc áo chui đầu, tay cầm lon bia, lãnh đạm nhìn Takao vẫn ngồi chỗ bậc thềm. Takao có cảm giác mình như người ngoài bước nhầm vào nhà ai, lăm bằm đáp:

“Chẳng có gì... Thấy thì làm thôi.”

“Buồn nôn quá đấy!”

Nghe vậy, Takao thấy lòng trĩu lên cơn thôi thúc muốn được ngoạc miệng ra mà rửa xả, nhưng rửa ai, rửa cái gì đây, cậu chẳng biết, đành nuốt xuống cả lời nói của anh lẫn cảm xúc của mình. Anh trai đi khuất vào phòng khách, giống Miho lúc vóc dáng bé nhỏ ấy mờ dần bên kia cửa soát vé, và giống hình ảnh bố lúc lìa bỏ ngôi nhà. Tất cả đều trở nên xa lạ.

“Sao lại có thể thiên cận thế...”

Từ một góc ngách nào đó trong trí u mê của mình, Takao nghe thấy những câu cãi vã đứt đoạn vọng lại.

“Mẹ chỉ đang cố chạy trốn vì thấy phiền phức... Nó vẫn còn là trẻ con.”

“Nhưng mẹ...”

“Đến con, con cũng muốn khóc đấy!”

Lách cách. Ai đó rải những bước dài trên sàn, tiếp đó “sầm” một tiếng, cửa bị kéo ra rồi sập lại.

Takao hé mí mắt nặng trĩu, ánh sáng rọi vào khiến cậu nhức đầu thêm. Lọt vào mắt Takao lúc này là hình ảnh mẹ ngồi gục bên bàn. Bà úp mặt vào lòng bàn tay, vai rung rung.

“Mẹ khóc đấy à?”

Takao cất tiếng. Mẹ cậu ngẩng mặt lên, đôi mắt với lớp phấn trang điểm đã loang màu của bà như cố cười.

“Không phải con mới là người đang khóc à?”

Khi đó Takao mới nhận ra hai má mình ửng đỏ... Đúng rồi. Lúc này vì không muốn quay về căn phòng chung của hai anh em nên cậu đã vào bếp lấy rượu của mẹ uống rồi ngủ lúc nào không hay.

“Này, con cũng thôi đi. Nếu còn uống rượu của mẹ nữa thì phải trả tiền đấy.”

Lúc bật lên tiếng cười, Takao thấy đầu mình nhức buốt. Chẳng phải lúc đầu chính mẹ hỏi con có uống không còn gì. Takao nghĩ liên miên, mình có chuyện cần nói với người này.

“Mẹ...”

“Sao?”

“Sớm ba năm! Vụ ly hôn của bố mẹ ấy. Con vẫn còn là trẻ con.”

Nghe câu nói đó, lệ trào lên trong đôi mắt mẹ Takao, bà cúi mặt để giấu đi, cố gượng cười nhưng giọng nghẹn trong nước mắt.

“Ừ, mẹ biết. Mẹ xin lỗi, Takao.”

Má Takao nóng lên bởi những giọt nước mắt, chẳng hiểu sao lòng bỗng nhẹ nhõm hẳn, cậu lại thiếp đi trong cơn say.

Không như Takao lo sợ, sau hai tuần vắng mặt, không ai nhìn cậu với ánh mắt lạ thường khi cậu trở lại trường. Chỉ có những cậu bạn tiến lại chào mấy câu đại loại “Đến rồi hả!” hay mấy cô bạn vừa cười vừa trêu “A, Fujisawa, lâu lắm mới gặp!”. Ngay thầy giáo lúc điểm danh cũng chỉ nhắc cậu từ mai đừng trốn học nữa. Takao cảm thấy xấu hổ hơn là an toàn.

Vào giờ nghỉ trưa, Takao đến phòng học của khối lớp Chín tìm Kasuga Miho. Nhưng cậu không thấy cô đâu, lúc tan trường Takao lại sang lần nữa, vẫn không gặp được Miho. Có khi nào cô ấy bị cảm không nhỉ!

Takao quyết định những lời cần nói khi gặp Miho. Đầu tiên cậu phải xin lỗi chuyện ở công viên. Rồi sau đó... Ngay thời điểm này có lẽ là không khả thi nhưng cho đến khi trở thành Akizuki, nghĩa là đến khi học hết cấp hai, cậu sẽ trở thành người lớn. Cậu sẽ không bao giờ hờn dỗi, không vì muốn người khác quan tâm mà làm những việc ngốc nghếch như uống rượu hoặc bỏ học nữa. Cậu muốn trở thành một người biết rõ bản thân mong muốn điều gì, biết mình muốn nói gì với người khác, cậu muốn trở thành một người giống như Miho. Và nếu có thể được, cậu lại muốn được cùng Miho dạo chơi quanh công viên.

Takao chán nản bỏ về, định để ngày mai tiếp tục tìm, nhưng khi quay lại cổng trường thì gặp một nữ sinh quen mặt. Một cô lớp Chín, đã mấy lần Takao nhìn thấy đi cùng Miho.

“Xin lỗi, cho hỏi...”

“A, Fujisawa phải không?”

“Sao chị biết tên em ạ?”

“Thình thoảng em có nói chuyện với Miho mà. Chị cũng đôi lần nghe Miho kể về em.”

“Vậy ạ? Hôm nay chị Kasuga không đến ạ?”

Nghe hỏi, cô nữ sinh liền nhìn cậu với gương mặt đăm chiêu. Rồi bắt đầu lộ vẻ ái ngại.

“Chẳng lẽ Miho không kể gì với em à?”

Đến lúc đó Takao mới biết, do cha mẹ ly hôn, Miho phải chuyển đi chỗ khác.

Bấy giờ Takao chưa có điện thoại di động nên không cách nào liên lạc được với Miho. Miho hơn cậu hai tuổi, liệu cô bé còn mong muốn điều gì ở cậu không, đến giờ Takao vẫn không hiểu. Nhưng về sau cậu có nhờ một người bạn của Miho gửi cho cô lời nhắn, rằng:

Tớ quyết định sẽ trưởng thành hơn.

Mấy tuần sau, cũng nhờ một người bạn, Takao nhận được hồi âm của Miho.

Cố gắng lên, Akizuki Takao.

Qua hết cây cầu, tiếng mưa thay đổi.

Tiếng mưa lay động lá cây giờ đã vang to hơn tiếng mưa rơi xuống mặt nước. Lẫn vào tiếng giày moccasin giẫm trên mặt đất là tiếng hót trong veo của chim vành khuyên. Mặt ao bên kia hàng tùng đen phản chiếu màu hồng của hoa tú cầu, màu đỏ của vỏ thông đỏ và màu xanh mượt của lá phong. Phía xa vọng lại tiếng chim toucan kêu ồn ã. Takao nheo mắt hồi tưởng, tất cả những cái tên này đều là do Miho dạy cho cậu.

Từ đằng xa, sấm dội lại rền vang.

Tiếng sấm dội.

Cụm từ thoát hiện lên trong trí nhớ của Takao rồi vụt biến mất.

Cậu có cảm giác mình đã nghe thấy từ này ở đâu đó. Thậm chí bây giờ cậu cũng không thể nhắc lại đúng từ mà cậu vừa nhớ ra. Nhưng trong thâm tâm cậu ngập tràn một dự cảm.

Rất xa phía sau là tán lá phong ướt lướt thướt, Takao trông thấy mái hiên hóng mát cậu vẫn hay trú mưa. Nhưng hôm nay ở đó thấp thoáng bóng người ngồi. Takao tiến lại gần, cảm giác sẽ gặp một người khiến mình bất ngờ. Đi qua tán lá, giờ đây toàn bộ hiên hóng mát đã hiện ra trước mắt cậu.

Một người phụ nữ mặc đồ vest.

Takao dừng lại.

Người phụ nữ đang đưa lon bia trên miệng, mái tóc mềm mại cắt bằng chưa chạm tới vai, tình cờ nhìn về phía Takao.

Trong một giây, ánh mắt hai người chạm nhau.

Có lẽ cơn mưa sắp tạnh rồi.

Không hiểu sao, ý nghĩ ấy thoáng qua trong tâm trí Takao.

Cõi lòng tràn cô tịch
buông vô tận vô cùng
Khi ngẩng đầu
Lặng ngắm
Mưa giăng đầy thình không

– *Vạn diệp tập*⁶, Quyển 1, bài 82

Dịch nghĩa

Mưa cuối thu tầm tã như dòng nước chảy, giăng khắp bầu trời mênh mông. Ngược nhìn cảnh mưa ấy, nỗi cô đơn dâng đầy trái tim.

Hoàn cảnh sáng tác

Đây là khổ đầu tiên trong ba khổ thơ do Nagata sáng tác bên một dòng suối trong núi vào tháng Tư năm Wado thứ Năm (tức năm 712), trên đường đến đền Itsukinomiya ở Ise. Itsukinomiya là cung điện để các thành viên thần tộc chưa kết hôn được cử đến phục vụ cho Thần điện Ise. CƠn mưa lạnh trong bài thường chỉ cơn mưa cuối thu đầu đông, không hợp với thời gian sáng tác bài thơ, nên có thể coi nó như một cách tả ý, rằng cơn mưa bắt gặp trên chặng đường đến Ise biểu đạt nỗi cô đơn đang lan tỏa trong lòng tác giả.

Tiếng bước chân êm ái
những chuyện nghìn năm không đổi
đã là con người, luôn có chỗ nào đấy kỳ lạ cả thôi

Yukino

Nghe tiếng bước chân êm ái, cô ngẩng lên nhìn và trông thấy một cậu thiếu niên đứng đó, tay cầm chiếc ô nylon.

Trong một giây, ánh mắt cả hai đã chạm nhau. Thật là lạ khi mình không nhận ra từ sớm rằng có ai đó đang đến gần, Yukino nghĩ, mắt nhìn xuống. Có lẽ tại cô chỉ mãi lắng nghe tiếng mưa chăng.

Cậu thiếu niên có vẻ hơi chần chừ khi bước vào hàng hiên nơi Yukino đang ngồi trú mưa. Đến công viên vào một buổi sáng ngày thường như thế này thì thật là lạ. Cậu bé với bộ đồng phục chỉnh tề, có lẽ là một học sinh cấp ba ngoan ngoãn. Nhưng sở thích trốn học để đến công viên với thiết kế kiểu vườn Nhật này thì có lẽ hơi già dặn so với tuổi. Yukino đứng lên di chuyển vào phía trong hàng hiên để chừa chỗ ngồi. Cậu thiếu niên cúi đầu chào, gập ô lại và ngồi phía mép ngoài. Chiếc trường kỷ bằng gỗ rít lên một tiếng.

Cơn mưa rào tháng Năm rơi ào ào. Chim hót thánh thót khiến lòng người thanh thản, tiếng nước gõ mái hiên, dòng mưa buông xuống khỏi mái và tiếng bút chì loạt soạt lướt trên mặt giấy nghe thật dịu dàng. Cậu thiếu niên này giờ vẫn chăm chú viết gì đó vào quyển vở. Cậu không giờ sách giáo khoa nên chắc không phải ngồi học. Dù gì Yukino cũng thở phào nhẹ

nhôm vì cậu không bắt đầu bật nhạc hoặc làm gì đó ồn ào. Trên chiếc ghế chưa dài đến hai mét, hai người ngồi ở đầu ghế, điều này cũng không có gì khiến Yukino khó chịu, cô cho như vậy là ổn và lại tiếp tục đưa lon bia đang uống dở lên miệng. Dù công việc này cấm uống rượu bia nhưng cũng chẳng sao. Chắc cậu bé cũng chẳng quan tâm lắm đâu. Chẳng lẽ cả hai cũng đang trốn khỏi nơi nên đến để có mặt ở đây.

Đột nhiên cậu thiếu niên khẽ kêu, “Ôi!”. Cục tẩy rơi xuống, nó nảy lên mấy lần rồi lăn đến chân Yukino.

“Của em đây.” Yukino nhặt cục tẩy đưa trả cho cậu.

“À vâng, cảm ơn chị.” Cậu thiếu niên vội nhóm dậy đón lấy cục tẩy.

Giọng nói hấp tấp pha lẫn hương vị tuổi trẻ, thật đáng yêu. Yukino bất giác mỉm cười.

Cậu thiếu niên quay trở về với việc viết lách, Yukino nhận ra lâu lắm rồi bản thân mới có cảm xúc phấn chấn thế này, lại chỉ vì một việc nhỏ con, trong khi sự buồn chán vẫn triền miên biết bao ngày tháng qua. Đúng là quái đản, nghĩ đoạn, cô nhấp tiếp một ngụm bia và quay ra ngắm nhìn khu vườn.

Mưa vẫn rơi ào ào như trút nước. Khi nhìn quanh đám thông hay tùng gì đó với vô số hình dạng khác nhau, cô bỗng thấy chúng như đang tạo thành những cái bóng của một loại rau ăn khổng lồ hoặc một loài động vật chưa ai biết tới. Bầu trời chỉ một màu xám xịt như thể ai đó đã che khuất cả Tokyo rồi. Vân sóng trên mặt ao cứ nối tiếp nhau loang ra như một câu chuyện phiếm mãi không đến hồi kết thúc. Tiếng mưa đập trên mái hiên là tiếng mộc cầm dở tệ, tưởng như theo nhịp điệu nào đó nhưng thật ra chẳng thể hiện được nhịp điệu gì... Đúng, cũng như mình. Mình không có nhạc cảm. Mẹ chơi piano đều luyện và hát hay mà sao mình lại dở âm nhạc đến thế này. Hồi nhỏ, ngoài mình thì cả lớp đều có thể gõ mộc cầm say sưa và trôi chảy. Cách họ chạy ngón tay khi thổi tiêu giống như làm phép vậy. Và karaoke nữa, sao mọi người trên đời này có thể hát karaoke giỏi đến thế. Tại sao họ đều biết nhiều bài hát và cất cao tiếng ca mà chẳng ngần ngại chút nào. Karaoke đâu có được học ở trường, thậm chí cũng chẳng nơi nào dạy

nó cả. Có khi nào mọi người đều bí mật luyện tập một mình không. Một đôi lần người ấy cũng dẫn mình đi karaoke nhưng...

“Xin lỗi...”

“Hả...” Đột ngột nghe cậu bé hỏi, Yukino bật lên một tiếng ngớ ngẩn.

“Chúng ta gặp nhau ở đâu đó rồi, đúng không ạ?”

“Sao...? Không đâu.” Tự nhiên lại hỏi cái gì thế nhỉ, thái độ này, chẳng lẽ định trêu ghẹo mình chắc! Giọng cô bất giác đanh lại.

“Vậy ạ? Em xin lỗi. Chắc em nhầm người.”

Cậu thiếu niên cúi mặt xuống, giọng nói không được vui. Thấy vậy Yukino có phần yên tâm.

“Chắc em nhầm đấy...” Lần này cô đáp lại bằng giọng nhẹ nhàng. Cậu bé đã thực sự nhầm cô với ai rồi.

Cô uống một ngụm bia nữa. Từ đằng xa tiếng sấm vọng lại nghe êm ái. Như ai đó xui khiến, Yukino vẫn để nguyên lon bia gần miệng, liếc mắt về phía cậu thiếu niên.

Mái tóc cắt ngắn, vầng trán rộng thông minh, cặp lông mày cùng đôi mắt bừng bình. Có lẽ vẫn xấu hổ vì câu chuyện vừa xong, má cậu bé còn ửng đỏ. Đường gân nổi từ sau tai xuống cổ cậu bé trông lại có vẻ người lớn. Dáng người dong dỏng trong chiếc áo sơ mi trắng sáng cùng bộ vest màu xám...

“Đợi chút...” Yukino ngập ngừng. Cô khẽ bật ra một tiếng “À” bất ngờ. Đúng rồi, ra là như thế! Lòng cô dâng tràn một niềm vui giống như những mảng màu vẽ đang nghịch ngợm loang trên mặt nước.

“Có khi là đã từng gặp rồi đấy.”

“Sao ạ?”

Cậu thiếu niên ngạc nhiên nhìn Yukino. Tiếng sấm ì ầm lan đến lấp vào khoảng lặng. Trong đầu Yukino hiện lên mấy chữ “sấm dội.” Cô mỉm cười và nói như thể đang nhắm lại cho mình nghe “Tiếng sấm dội.”

Cô cầm lấy ô và túi xách, đứng dậy, ngoảnh lại nhìn cậu thiếu niên.

Ầm ì sấm dội
cuồn cuộn mây trôi
Mưa rơi chẳng tá?
để ta
lưu người...

Chưa đọc hết bài thơ, Yukino đã cất bước đi. Cô bật ô, ra khỏi mái hiên, bước chân lẩn vào màn mưa. Ngay lập tức, chiếc ô biến thành một chiếc loa của toàn bộ bầu trời, mang tiếng mưa đến bên tai cô. Cô cảm nhận được ánh mắt ngạc nhiên thần thờ của cậu thiếu niên phía sau, nhưng vẫn bước đi như chẳng hề bận tâm. Chắc cậu đã nhận ra rồi, nhờ bài thơ. Lòng khắp khởi vui, cô băng qua cầu đá, hướng về phía cổng ra khỏi công viên.

“Có lẽ bị lùm cây che khuất nên cậu bé không còn nhìn thấy bóng mình nữa rồi. Không hiểu sao hôm nay lại vui thế.” Yukino thầm nghĩ. Dù vậy, một tiếng nói khác trong lòng lại thầm nhắc ngày mới chỉ đang bắt đầu. Tâm trạng êm ả vừa đến đã lại chìm sâu trong một màu xám xịt.

Chuyện xảy ra vào giờ ngữ văn, hồi Yukino còn học cấp hai.

Trong phần giới thiệu về thơ waka⁷, sách giáo khoa có in một bài trích từ *Vạn diệp tập*, một bài *Cổ kim tập*⁸ và một bài *Tân cổ kim tập*⁹. Trong số đó, bài thơ *Vạn diệp tập* có sức thu hút nhất đối với cô bé Yukino mười ba tuổi.

Trời phương đông ửng đỏ
đồng xa rực nắng tươi
Ngoảnh đầu sau trông lại
vàng trắng lặn mất rồi¹⁰

Trước khi kịp nghĩ đến ý nghĩa bài thơ thì những dòng chữ in đã tan vào tầm mắt Yukino. Cô bé như thấy ánh tím hồng của ban mai hiện lên nơi cuối cánh đồng. Quay người lại ngược nhìn, nền trời ở rặng núi phía xa vẫn xanh thẫm và treo lơ lửng một vầng trắng trắng xanh. Đối với Yukino, đây là lần đầu tiên chỉ từ những con chữ mà khung cảnh hiển hiện rõ ràng đến vậy. Cô thần thờ không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Có lẽ là do tác giả thấy một khung cảnh như thế này chẳng.”

Cô Hinako giải thích bằng giọng dịu dàng, tay cầm viên phấn bắt đầu vẽ lên bảng. Dáng một người đàn ông đang cười ngửa. Bầu trời bao bọc xung quanh người này chia thành tầng từ hồng đến cam vàng, xanh lam, xanh thẫm. Cuối cùng, bằng viên phấn trắng, cô giáo vẽ nốt một mặt trăng bé tẹo. Giống hệt! Thoáng nhìn bức tranh, toàn thân Yukino nổi da gà, “Khung cảnh giống hệt với những gì mình thấy!”

Hết giờ học, trong phòng Mỹ thuật, Yukino kể lại cảm nhận với cô Hinako. Cô giáo vui mừng hưởng ứng bằng giọng nói trong veo như thiếu nữ.

“Thật sao? Quá tuyệt với, có lẽ linh hồn Hitomaro¹¹ vẫn còn trong cô trò mình đến tận thời đại này cũng nên.”

“Ôi, những câu chuyện huyền bí!” Đám con trai ở câu lạc bộ Mỹ thuật trầm trồ.

“Bọn tớ biết là cô Hinako khá ưa chuộng mấy chuyện ma quái, nhưng chẳng lẽ Yukino cũng cùng sở thích à?” Đám nữ sinh thì nói như trêu chọc.

“Không phải, chỉ là tớ thấy bất ngờ thôi.” Yukino lấp bắp. Ai nấy nhìn chăm chăm vào từng biểu cảm trên gương mặt Yukino, ngay sau đó một bầu không khí như thù địch bắt đầu xuất hiện. Yukino đang thất vọng nghĩ lại một lần nữa mình rơi vào tình cảnh này, thì cô Hinako đã lấy lại giọng đĩnh đạc của một giáo viên.

“Có trải qua ngàn năm, tâm hồn con người ta vẫn không bao giờ thay đổi. Cổ vẫn thật tuyệt, nhỉ?”

“Cũng có thể.”

“Nhưng mà nó khó quá cô ạ.”

Một vài học sinh đáp lại, cô Hinako chỉ khúc khích cười. Không khí yên bình trở về với căn phòng. Năng chiều từ cửa sổ rọi vào in nổi bóng cô Hinako cùng các học sinh, trông như đường nét trong một bức hoạ. Yukino thở phào nhẹ nhõm, quả đúng như cô vẫn nghĩ. Cô Hinako lại giúp mình một lần nữa, người như cô quá đổi tuyệt vời. Yukino có cảm giác một bánh răng vừa được lắp khít vào khoảng trống giữa cô với thế giới này. Nhờ có cô Hinako mà cô đã được cứu thoát.

Yukino trải qua tuổi thơ ở tỉnh Ehime, bấy giờ cô là một thiếu nữ xinh đẹp, xinh đẹp hơn tất cả mọi người xung quanh, và vẻ đẹp đó khiến cô bất hạnh.

Yukino đẹp đến phi thực, đẹp đến lạ thường. Ở thị trấn được bao bọc bởi núi, biển, đồng ruộng, nương nước và những vườn cam quýt ấy, đi đến đâu cũng gặp những ánh nhìn ghen ghét với cô. Mỗi khi lướt qua ai đó, trăm lần như một, cô lại thấy họ trưng ra vẻ mặt sừng sờ khiến tim cô thắt lại.

“Chẳng lẽ mình lại mang một gương mặt quái lạ đến vậy sao?” Đây là điều khiến Yukino trăn trở suốt thời thơ ấu.

Ở ngôi trường tiểu học mỗi ngày một ít học sinh, nổi muện phiền của Yukino lại càng trở nên nghiêm trọng. Khi đứng cùng các bạn thì đầu cô bé Yukino luôn nhỏ nhắn và quý phái hơn, tay chân mảnh dẻ thon thả hơn, gương mặt xinh đẹp như được bàn tay ai đó khéo léo tạc thành, đôi mắt hai mí to với con ngươi đen láy lúc nào cũng long lanh, cặp lông mày mảnh và dài như dùng bút vẽ. Thái độ bẽn lẽn e dè lại khiến Yukino có nét quyến rũ khác thường và trở nên nổi bật hẳn. Giống như con thuyền buồm trắng lướt trên mặt biển xám xịt, trước mắt mọi người Yukino luôn như toả sáng rực rỡ, mặc dù bản thân cô không hề mong muốn điều đó.

Chỉ cần có mặt Yukino thôi là bầu không khí sẽ thay đổi. Bọn con trai không thể giữ được bình tĩnh, bọn con gái sẽ trở nên khó chịu. Yukino đang tẩy xoá chữ sai, phát cơm trưa ở trường, uống sữa hay thậm chí là trả lời sai bài thì cũng có thể trở thành một cảnh tượng đẹp để nên các thầy cô thường vô thức gọi tên Yukino nhiều hơn, điều này lại càng khiến cho Yukino trở nên cô độc. Hơn nữa, không biết có phải do luôn căng thẳng hay không mà cô bé rất vụng về, không giỏi thể dục thể thao hay âm nhạc. Cô không thể đạt được đến trung bình của lớp, thậm chí gõ nhịp còn không gõ được cho đúng. Cùng một thất bại, trẻ con khác mắc phải thì thường không ai bận tâm, nhưng nếu Yukino mắc phải thì một cách tự nhiên nó sẽ trở thành ấn tượng khắc sâu vào tâm trí mọi người.

Họ nói với nhau rằng “Con bé có cái gì đó quái quái nhỉ!” và coi đây như một cái cớ để đẩy một sinh vật lạ như cô ra xa mình. Yukino cứ thế sống khép kín tránh lọt vào tầm mắt của bất cứ ai.

Thành ra khi lên cấp hai, gặp được cô Hinako, Yukino không khỏi ngưỡng mộ và ghen tị với cô giáo. Cô Hinako tầm hai mươi lăm tuổi, dạy môn ngữ văn, sở hữu tất cả những điều Yukino không có, từ gương mặt phúc hậu không có nét sắc sảo, thân hình tròn trĩnh đáng yêu khiến mọi người muốn vòng tay ôm ngay đến tính cách hoà nhã không bao giờ khiến ai căng thẳng. Cô trở nên thân thiết đến mức không ai gọi cô là cô Ogawa mà gọi thẳng tên cô, Hinako.

Yukino cảm thấy cô giáo hòa nhập hoàn toàn với thế giới này. Về ngoài của mình là nguyên nhân khiến tất cả xa lánh mình, còn gương mặt cô Hinako khiến cho cả thế gian hạnh phúc, cứ thế biết bao lần Yukino đã ao ước mình được sinh ra trong hình dáng của cô Hinako. Yukino đã từng nghiêm túc đến mức ngốc nghếch tưởng tượng hằng đêm rằng sáng mai khi thức dậy, cô sẽ giống hệt cô giáo Hinako.

Và bất ngờ thay, cuối cùng Yukino nhận ra cô Hinako thậm chí còn giúp đánh loãng khí chất phi thực toả ra từ con người mình. Mỗi khi Yukino khiến cho không khí xung quanh thay đổi, cô Hinako lại khéo léo kéo sự tự nhiên trở về chỗ cũ. Không biết do vô tình hay hữu ý, nhưng sự thật là mỗi

khi ánh mắt mọi người sắp đổ dồn về phía Yukino thì cô Hinako, bằng những lời lẽ vừa phải như thể trách mắng nhẹ nhàng, luôn giúp Yukino thoát khỏi sự chú ý của tất cả. Thậm chí cả lớp đã dần dần học được cách chung sống với phần đặc biệt trong con người Yukino.

Suốt ba năm cấp hai, Yukino đã ao ước cô Hinako làm chủ nhiệm lớp mình nhưng không được, cô bèn tham gia vào câu lạc bộ Mỹ thuật, nơi cô Hinako phụ trách. Khoảng thời gian ở câu lạc bộ, nói không quá chính là sự cứu rỗi đối với Hinako. Đây gần như lần đầu tiên Yukino thấy trường học không phải là nơi chốn của khổ sở. Yukino đã từng là cô bé duy nhất xinh đẹp trong bộ váy đồng phục xếp ly dở ương mà nữ sinh nào mặc trông cũng như đồ đi thuê về, ấy vậy mà giờ đây cô bé đã cảm nhận được niềm vui khi đứng nói chuyện cùng bạn bè. Tất cả những điều đó là nhờ ơn cô Hinako.

Yukino luôn ngưỡng mộ cô, dành cho cô niềm khao khát đến mức khổ đau, đến mức muốn khóc, một thứ tình cảm gần như là yêu.

Khi vào cấp ba, vẻ đẹp của Yukino đã thân quen hơn với thế giới. Khoác lên mình chiếc áo màu cà phê, gắn chiếc nơ màu cam, mặc chiếc váy xếp ly kẻ sọc che bớt đôi chân dài, Yukino trong bộ đồng phục quả là một thiếu nữ xinh đẹp, có thể sánh ngang các thần tượng thường xuất hiện trên tivi, như vậy là sắc đẹp của cô ít nhất cũng đã có một tên gọi nào đó. Dù trong trường vẫn có những lời đồn đại về Yukino, đại loại như “Có cô bé xinh lắm đấy!”, nhưng vẻ đẹp của cô chỉ là nổi trội chứ không còn dị thường nữa. Vậy là thêm một bánh răng vừa ăn khớp với thế giới. Yukino lại có thể nhẹ nhõm hơn một chút.

“Yukino, lâu lắm mới gặp, xem chừng giống người bình thường hơn rồi đấy nhỉ!”

Một người bạn cùng câu lạc bộ hồi cấp hai nói vậy với Yukino sau hai năm gặp lại nhau ở trường cũ, mọi người tụ tập trong phòng Mỹ thuật. Cô Hinako sắp chuyển việc nên toàn bộ thành viên câu lạc bộ Mỹ thuật, kể cả những học sinh đã tốt nghiệp đã tổ chức một bữa tiệc chia tay vào cuối tuần.

Hôm đó mưa suốt từ sáng, hơi thở toả ra trắng mờ dù toà nhà cũ kỹ có bật máy sưởi. Lạnh thì có lạnh, nhưng bữa tiệc cùng hơi ấm toả ra từ ba mươi sinh khiến cho ngay cả ly coca đá cũng tan trong cốc hòng nhẹ nhàng.

“Nói thế là sao? Vậy trước đây cậu không thấy tớ giống mọi người à?” Yukino cố ý hỏi lại với vẻ đùa cợt.

“Ừ, hồi đó tớ không nghĩ cậu giống mọi người.”

Trong câu trả lời nghiêm túc của cậu bạn là một cách pha trò, các thành viên hiện tại phá lên cười, trong khi đó những người đã tốt nghiệp lại trịnh trọng nhấn mạnh, “Chuyện nghiêm túc đấy nhé!” Một cậu học sinh từ đầu vẫn ngược ngạo nhìn trộm Yukino, giờ tò mò hỏi, “Không bình thường nghĩa là sao ạ?” Bầu không khí không vì vậy mà trở nên thiếu tự nhiên như ngày xưa, cô Hinako đã ở ngay bên cạnh Yukino, nheo mắt như thể Yukino chói sáng quá, và nói:

“Vẻ mặt Yukino lúc nào cũng khoan thai như mới bước từ dưới hồ lên ấy.”

Quả nhiên, cái gì cô cũng biết. Yukino trù mếu nghĩ.

Chẳng biết từ bao giờ bên ngoài trời đã tối hẳn. Cửa sổ bám đầy vệt nước và bên kia là bóng tối trở thành tấm gương phản chiếu phòng Mỹ thuật phủ trong ánh đèn neon mở cửa. Đám học sinh cấp hai đã lục tục về nhà, chỉ còn lại khoảng năm học sinh đã tốt nghiệp và cô Hinako. Các gói quà chất đống sau lưng cô. Yukino vừa nhìn vừa nghĩ, “Cô sẽ chuyển đi thật sao.”

Yukino vẫn nhớ lời cô nói với các thành viên câu lạc bộ vào ngày tốt nghiệp, “Sau này dù xảy ra chuyện gì cũng cứ đến đây.” Tuy cô dặn chung mọi người, nhưng Yukino tưởng như đó là lời nhắn nhủ cô dành riêng cho mình. Thực tế sau khi lên cấp ba, chỉ mình Yukino kiếm cơ này khác để về trường.

“Nói là chuyển đi, nhưng cũng không xa nơi này lắm đâu. Cô trò mình vẫn sẽ có dịp gặp lại nhau.”

Nói là nói vậy, nhưng chắc chắn mọi việc cũng sẽ không thể nào giống như bây giờ. Yukino lén quan sát cô Hinako đang cười đùa với đám học sinh. Không biết có phải do ánh đèn không mà trông cô có vẻ xanh xao mệt mỏi. Yukino cảm thấy lo lắng và bắt đầu ngẫm nghĩ. Bây giờ thì đã đỡ hơn rồi, nhưng hồi cấp hai mình đúng là giống một đứa bám đuôi cô. Giờ nghỉ trưa, giờ tan trường, thậm chí sau giờ sinh hoạt câu lạc bộ vào ngày nghỉ nữa, mình luôn mong được nhìn thấy cô Hinako giống như chim non tìm mẹ vậy. Mình quán quýt cô tới mức sẵn sàng theo cô về tận nhà nếu được phép. Thậm chí còn thấu hiểu cảm giác khổ sở của mấy cậu học sinh cấp ba hay lén lút theo mình về. Yukino ngắm những giọt mưa lớn dần rồi trôi tuột trên khung cửa sổ, nghỉ ngơi, sẽ thật đau đớn nếu cảm xúc chỉ lớn lên từ phía mình.

“Có một bài thơ nói về ngôn ngữ của cơn mưa đấy”

Đang suy nghĩ, Yukino chợt ngẩng đầu lên. Cô Hinako đang mỉm cười nhìn Yukino, rồi lại đưa mắt về phía tất cả học sinh và nói.

“Đó là bài thơ cô thích. Mỗi lần mưa rơi cô lại nhớ tới nó. Bài thơ ấy có tên là *Lời của cơn mưa*¹²”.

Người giá buốt
Tôi bước một mình trong mưa lất phất
Bàn tay, vầng trán tôi dẫm ướt
Trái tim chùng xuống tự bao giờ
Cứ thế tôi nương tựa nơi đây
Đợi chờ khi ánh sáng tới

Từng lời từng lời vang lên từ đôi môi cô Hinako, không biết tự lúc nào Yukino đã há hốc mồm nghe. “Cơn mưa âm thầm ngoài kia...” Cô Hinako vẫn tiếp tục đọc. Trước mắt Yukino hiện lên cảnh mưa rơi liên miên ở một thành phố lớn cô chưa từng đặt chân tới. Câu từ của cô Hinako không hiểu

sao như một lời dự đoán về những bất an tương lai khiến trái tim Yukino run rẩy.

... dạy cho tôi về một ngày tôi chưa biết, cũng chẳng hề mong đợi

Dạy cho tôi cả sự lạnh lẽ, cả cái nóng của ban trưa.

Lời thì thầm của mưa thay đổi.

Tôi lắng nghe, chìm trong giấc ngủ tự bao giờ

Tiếng chuông báo thức réo vang.

Mắt nhắm mắt mở, cô đưa tay tắt chuông hẹn giờ trên điện thoại di động. Đã sáng rồi sao, với tâm trạng nửa tin nửa ngờ, cô hé mắt, chợt thấy đầu nhói lên đau buốt. Cảm giác như trong huyết quản vẫn còn chứa đầy chất cồn từ tối hôm qua. Nhưng bây giờ thì phải dậy thôi. Vừa đứng dậy khỏi giường, cơn đau dạ dày và cảm giác váng vất vì thiếu máu đã khiến cho cô lão đảo suýt ngã. Biết mình cần nạp năng lượng, cô vội lấy thanh sô cô la ở cái khay bên chân, rồi ngồi thẳng trên giường, bóc miếng giấy bạc và nhai nhỏ cắn hai miếng, 6 giờ 4 phút. Đến lúc này Yukino mới nhận ra cơn mưa bên ngoài cửa sổ.

“Cơn mưa âm thầm ngoài kia dạy cho tôi về một ngày tôi chưa biết, cũng chẳng hề mong đợi.”

Đúng vậy đấy, Yukino thầm nghĩ. Ngày nào cũng vậy. Chỉ là những ngày dài nối tiếp nhau.

Yukino rời căn hộ, bước vào chiếc thang máy cũ kỹ kêu kèn kẹt. Một người đàn ông trung niên mặc vest ở tầng ba cũng vào theo, uể oải cất tiếng chào. Yukino vẫn nặn ra một nụ cười đáp lại. Dù cúi gằm mặt, Yukino vẫn nhận ra ánh nhìn chăm chăm của người đàn ông dành cho cô phản chiếu trên tấm gương. Không sao cả, mình ăn vận chỉnh tề, không có gì đáng phàn nàn

hết. Áo khoác màu nâu nhạt, bên trong là sơ mi tím với những dải lụa sồng ở ngực, quần âu ống rộng màu đen cùng đôi giày cao gót khoảng năm phân. Mái tóc đen cắt ngắn ôm lấy mặt, phấn nền nhẹ nhàng và son môi phớt hồng. Chính ông ta với bộ vest nhãn nhúm, đám râu dưới cằm chưa cạo hết và mái tóc còn mấy cọng chẻ ra kia mới đáng xấu hổ. Thậm chí mình đã giữa móng, cả bàn chân đi tất cũng được chăm chút cẩn thận. Mình không còn là cô bé bất lực tới tuyệt vọng về vẻ ngoài của mình nữa rồi. Mình rất chĩn chu.

Ô tô nổi đuôi qua lại trong mưa trên con đường lớn phía tây, vĩa hè dành cho người đi bộ bập bùng những chiếc ô với đủ màu sắc đang trôi theo một chiều. Khi bắt kịp dòng người, đến ga Sendagaya và rũ bớt mưa khỏi tán ô, Yukino đã mệt phờ. Cố kìm lại cảm giác muốn ngồi thụp xuống dựa vào tường, Yukino lục túi xách lấy tấm vé tàu định kỳ và lướt qua cửa soát vé tự động, chạy thực mạng lên cầu thang về phía sân ga với tâm trạng như muốn bật khóc, hòa vào hàng người đợi tàu, chống ô xuống đất, cuối cùng cô lấy lại nhịp thở của mình. Khi dừng lại nghỉ, chắc do vận động quá mạnh nên huyết áp tăng, đầu óc cô ong ong như bị kim loại gõ vào, hai bên thái dương mướt mồ hôi nhưng tứ chi thì lạnh như ướp đá. Hai cẳng chân bủn rủn chực khuỵu xuống. Ra khỏi nhà đi bộ mới mười phút mà cơ thể cô đã mệt lử đến thế này sao, Yukino thấy mình thật thê thảm.

Bỗng nghe thấy tiếng cười khúc khích phía sau lưng, cô quay lại nhìn. Hai nữ sinh mặc váy ngắn trên đầu gối đang nói chuyện vui vẻ.

“Cậu ăn katsudon¹³ rồi mới đi học thật hả.”

“Thì tiết hai là tiết thể dục mà. Ăn mỗi bữa sáng sơ sài của mẹ ở nhà thì chắc gục mất.”

“Món đó hết thời rồi. Gần đây có một quán bánh Panini mới mở đó. Đã mất công thì đi ăn ở mấy chỗ như thế đi.”

Cách hai cô bé nói chuyện thật lạ, thỉnh thoảng buông vài câu ngắn gọn như kiểu mèo con đưa chân bước ra rụt rè thử bước đi, giữa những khoảng lặng hai cô lướt qua điện thoại di động một cách thành thạo và cười khúc

khích. Cuộc hội thoại của họ loanh quanh toàn những “Giờ thì bánh Panini là một à!” hay “Bánh rán áp chảo đã hết thời rồi!”. Yukino lắng nghe mà thấy bất ngờ với thứ năng lượng toát ra từ đó. Cô cứ thắc mắc rằng, chỉ đứng ở sân ga thôi mà họ vui thế sao.

“Đường ray số 1, tàu đi Shinjuku đã tới!” Tiếng loa thông báo vô cảm đã khoét nắp chiếc hộp đồn nén cảm xúc của Yukino. Cơn buồn nôn cuộn lên từ dạ dày cô.

Yukino lặng lẽ giương ô bước đi trong công viên trải dài từ Shinjuku đến Shibuya. Cuối cùng cô đã không lên tàu điện. Cô không lên được. Trước khi cánh cửa tàu bật mở Yukino đã chạy vội vào nhà vệ sinh ở nhà ga. Dạ dày quặn lên dữ dội nhưng chẳng đẩy ra được gì, chỉ có chất dịch màu trắng kéo thành sợi mảnh rồi đứt đoạn. Vừa sửa lại lớp phấn bị nước mắt làm trôi. Yukino vừa tuyệt vọng nghĩ hôm nay cô không thể lên tàu. Cảm giác tội lỗi pha lẫn thanh thản dâng lên trong lòng Yukino. Rời khỏi nhà ga, đi bộ chừng năm phút, cô bước vào cổng công viên ở khu Setagaya.

Lá cây xung quanh tắm đẫm nước mưa, ánh lên màu xanh bóng mượt riêng có của mùa này. Tiếng rầm rập của tàu điện tuyến Chuo hay âm thanh hỗn loạn của xe tải chạy trên đường cao tốc giờ đây chỉ còn văng vẳng như tiếng thì thào. Yukino cảm nhận được sự bình yên bao bọc lấy mình, như che chở.

Vừa lững thững bước vừa nghe mưa gõ xuống tán ô, Yukino cảm thấy bao mệt mỏi ban nãy dần dần trôi đi. Cô chẳng buồn bận tâm đến đôi giày cao gót đang bị bùn lấm bẩn, chỉ nghĩ bước đi trên nền đất ướt thật thoải mái làm sao.

Băng qua bãi cỏ thì gặp một tòa nhà có kiến trúc kiểu Đài Loan, bên hông nhà có một lối nhỏ giống như đường núi, dẫn tới một khu vườn kiểu Nhật. Ngày hôm nay cũng chưa có ai tới. Thở phào nhẹ nhõm, cô chui qua đám lá phong đang đung đưa phía trên, đi qua chiếc cầu đá nhỏ đến nơi hàng hiên quen thuộc và gập ô lại. Vừa thả người xuống chiếc ghế dài, cô liền thấy

toàn thân tê liệt và nặng nề hết như bị thiếu ôxy. Cần nạp thêm năng lượng. Cô mở lon bia mua ở ga tàu ra tu một hơi rồi thở hắt một tiếng dài. Sức lực cứ trôi tuột khỏi cơ thể cô, cho đến khi cả trái tim cũng tưởng như rời rã. Chưa kịp hiểu rõ nguyên nhân thì nước mắt đã ngân ngấn trên khóe mi cô. Ngày hôm nay mới chỉ bắt đầu thôi.

“... một ngày tôi chưa hề biết, cũng chẳng hề mong đợi...”

Yukino khẽ lẩm bẩm những lời đó trên môi.

Chỉ có một vài học sinh đã tốt nghiệp ở lại dọn dẹp sau bữa tiệc. Khi cả bọn cùng cô Hinako rời khỏi trường thì đã là 6 giờ. Không gian tối đen và lạnh buốt, mưa vẫn rơi. Tâm trạng phấn khởi ban sáng cũng bị thay thế bởi nỗi cô đơn lúc chia tay, từng học sinh nghẹn ngào nói lời tạm biệt với cô Hinako và trở về nhà. Do cùng đường về, còn mình Yukino và cô Hinako lúp xúp bước bên nhau dưới tán ô.

Yukino buồn rầu nghĩ rằng đây có thể sẽ là lần cuối cùng mình được hưởng niềm hạnh phúc ở riêng với cô Hinako, và không nói lời nào suốt dọc đường đi. Cô Hinako cũng vậy, chỉ lặng lẽ cất bước.

Yukino bỗng nhận ra chẳng biết tự lúc nào mình đã cao vượt cô giáo mất rồi, và bản khoản liệu đó có phải là lý do khiến cho cô giáo rời xa mình không, và càng thêm buồn bã. Chẳng hiểu tại sao, Yukino cảm thấy mai đây cô sẽ liên tục nếm trải nỗi buồn này. Dù chưa từng hẹn hò với ai, nhưng kỳ lạ thay cô biết chắc rằng mình sẽ vấp phải muôn vàn sự việc chất chứa nỗi buồn và cô đơn y như cô đang trải qua lúc này.

“Nhà của Yukino ở bên kia đường ray hả!”

Cô Hinako đột ngột lên tiếng như vừa sức nhớ ra, mắt cô hướng về phía đường tàu Yosan.

“Vâng!” Yukino hồi hộp trả lời.

“Vậy là đến lúc rồi nhỉ!”

Cả hai lại chìm vào im lặng. Chỉ nghe tiếng đôi bốt của cô Hinako và đôi giày học sinh của Yukino vang hòa vào nhau. Rãnh cống dưới lan can chắn tàu hút hết vào mình những vệt mưa đen ngòm. Yukino không chịu đựng nổi sự im lặng này nữa, cô hé miệng định nói bất cứ điều gì cũng được, thì đúng lúc cô Hinako nhẹ nhàng lên tiếng.

“Thật ra không phải cô chuyển việc, mà là bỏ nghề giáo.”

“Sao ạ?”

Cô vừa mới nói gì vậy? Yukino hé mắt liếc gương mặt cô Hinako nấp dưới tán ô, nhưng trong đêm tối cô không thể nhìn thấy một biểu cảm gì.

“Cô bỏ nghề giáo viên.” Cô Hinako lặp lại rõ ràng hơn.

Nghĩa là sao? Những câu hỏi va đập dồn dập trong lồng ngực Yukino. Cô không thể hiểu được những lời cô Hinako vừa nói. Đôi chân xỏ giày học sinh vẫn đều đều tiến bước. Cô Hinako lại tiếp tục, với âm điệu không rõ ràng là buồn hay vui.

“Cô có thai. Nên cô quyết định quay về ở gần nhà.”

Tại sao? Yukino thắc mắc. Tại sao không phải là “Cô kết hôn rồi”? Sao không phải là “Cô sẽ về nhà”? Tại sao phải nói dối là chuyển việc? Một câu chuyện tưởng chừng mạch lạc mà sao không hiểu nổi thế này. Đột nhiên Yukino cảm thấy khó thở. Tưởng như ai đó đang nhấn mạnh đầu mình xuống nước. Và điều duy nhất cô ý thức được là nỗi sợ hãi bị vứt bỏ. Nhưng cô không hiểu mình hay cô Hinako là người bị vứt bỏ, hay ai mới là kẻ vứt bỏ ai, cứ thế cô càng thêm rối bời. Cô gần như hoảng loạn.

Bỗng nhiên cô Hinako bật cười, với chất giọng ngọt ngào êm ái luôn cứu Yukino thoát khỏi những tình thế khốn đốn. Sao cô lại cười? Yukino giật mình, ngoảnh nhìn cô Hinako lần nữa.

“Cô làm em bất ngờ ư? Quả là cô đã làm những chuyện chẳng ai mong muốn, mọi chuyện cũng thật khó khăn. Nhưng mà...”

Lần này đến lượt cô Hinako ngược nhìn Yukino từ dưới tán ô. Chiếc tàu ba toa của tuyến Yosano lao vụt qua đồng ruộng, khung cửa sổ sáng đèn

nhẹ nhàng rơi xuống gương mặt cô Hinako. Cô mỉm cười, nụ cười dịu dàng, nụ cười luôn có sức mạnh động viên Yukino, gương mặt mà Yukino hết sức yêu quý. Ngược Yukino trĩu xuống như bị đá đè.

“Không sao đâu. Đã là con người, ai cũng có chỗ nào đấy kỳ lạ cả thôi.”

Cô Hinako...

“Không sao đâu” nghĩa là gì? “Ai cũng kỳ lạ” là gì? Yukino vừa đi vừa khóc. Cô cố nén tiếng nấc, nhưng nước mắt rơi lã chã xuống mặt đường lẫn với màn mưa. Cô chỉ còn nghe tiếng đôi bốt, tiếng giày lười của học sinh và tiếng mưa.

Tiếng giày quen thuộc phá vỡ giấc ngủ mơ màng, Yukino biết ai đã đến ngay cả khi chưa ngẩng mặt lên.

Cậu thiếu niên, vẫn như lần trước, đứng đó với chiếc ô nylon.

Gương mặt cậu hơi bối rối, lại có vẻ hơi giận, Yukino bỗng dừng mỉm cười.

“Chào em.” Cô cất tiếng chào trước.

“... Chào chị.”

Yukino tưởng như nghe được cả về sao-lại-đến-đây-nữa-à trong câu trả lời lạnh lùng của cậu thiếu niên. Cô nhìn cậu bé ngồi xuống ghế, nghĩ với đôi chút mai mỉa rằng trong mắt cậu ta, hẳn cô là một bà cô quái đản. Nhưng chẳng phải đôi bên đều thế sao? Cậu cũng vậy, đến đây tức là lại trốn học rồi.

Mưa vụng về gõ xuống mái. Cậu thiếu niên dường như quyết định tặng lờ Yukino, giống lần trước, cậu đang vẽ cái gì đó vào quyển vở. Ý chừng muốn thi đại học mỹ thuật chẳng. Mà sao cũng được, Yukino sẽ uống bia thỏa thích vậy. Cạn một lon, cô lại bật nắp lon với nhãn hiệu khác đưa lên miệng uống. Cô hoàn toàn không phân biệt được vị hai loại. Biết trước thế này thì chọn mua hai lon bia rẻ có phải hơn không, cô thầm nghĩ với đôi

chút tiếc nuối. Mà sao cũng được. Đẳng nào thì vị giác của cô vốn cũng chẳng ra sao. Một bên giày cô đã tuột một nửa, móc vào đầu ngón chân đung đưa đung đưa.

“Này!” Cô bắt chuyện với cậu thiếu niên, không biết là do hơi say hay chỉ gọi để bớt buồn chán.

“Em nghỉ học à?” Có lẽ cô hợp tính thẳng thớm này. Yukino thầm nghĩ theo bản năng, giống như mọi người thường chọn bạn mới mỗi khi bắt đầu một học kỳ. Với vẻ mặt như chực nói tôi-không-muốn-bị-người-như-chị-tra-hỏi, cậu bé vắn lại.

“Thế công ty chị nghỉ làm à?”

Cậu bé vẫn chưa nhận ra. Con trai đúng là ngốc thật.

“Chị trốn làm.”

Nghe câu trả lời, cậu thiếu niên lộ rõ vẻ bất ngờ. Chắc cậu chưa biết, người lớn cũng có những lúc trốn tránh đấy. Nét mặt cậu ta trở nên nhẹ nhàng hơn.

“Vậy là sáng ra chị đã ngồi ở công viên uống bia ạ?”

Bị đối phương trách móc qua những biểu hiện bề ngoài, cả hai cùng cười khúc khích.

“Đồ mãi chắt còn không tốt cho sức khỏe đâu. Chị phải ăn gì đó vào.”

“Sao học sinh cấp ba như em mà lại rành thế.”

“À, không phải em, mẹ em là người hay uống...”

Một câu nói dối vụng về. Chắc chắn cậu bé này từng uống rồi. Đáng yêu thật đấy! Yukino quyết định trêu thêm một chút nữa.

“Chị có cả đồ nhắm nữa đấy.” Nói rồi cô lấy từ trong túi sách ra một đồng sô cô la. Đưa về hướng cậu bé, cô hỏi. “Em ăn không?” Những thanh sô cô la từ hai bàn tay đầy ắp của Yukino rơi lộp bộp xuống ghế. Cậu bé giật nảy người hoảng hốt. Yukino thấy vui vẻ vì phản ứng của cậu đúng như cô dự đoán.

“Này, em nghĩ là mình gặp phải một bà cô già kinh khủng chứ gì?”

“Sao cơ... không ạ?”

“Không sao mà.” Đúng đấy, thật sự là sao cũng được. Lần đầu tiên từ đáy lòng Yukino thấy vậy. “Đã là người thì ai cũng có chỗ nào đấy kỳ lạ thôi.”

Gương mặt cậu thiếu niên ngẩn ra không hiểu, “Vậy ạ?”

“Vậy đấy.”

Nhìn thẳng vào cậu bé, lời nói của cô trở nên dịu dàng. Và gió như cuốn những lời đó đến lay động hạt mưa và lá non. Tiếng lá xào xạc bao bọc họ, Yukino bỗng nhiên hiểu ra.

Hiểu những lời cô Hinako nói hơn mười năm về trước.

Bấy giờ cô giáo hoàn toàn không ổn, lúc này Yukino mới nhận thức được. Cô có cảm giác trái tim mình vừa thay đổi hẳn để hiểu rõ mọi chuyện. Trước mắt Yukino như hiện ra chi tiết những cảm xúc của cô Hinako, hình ảnh cô gắng gượng ôm lấy trái tim như đang muốn vỡ òa của mình, gắng gượng hét lên thật lớn với mọi người rằng đâu chỉ tôi kỳ lạ, hình ảnh cô mài miết tâm sự điều đó với đứa học trò cấp ba kém mình nhiều tuổi thật khớp với hình ảnh của chính Yukino lúc này.

Cô ơi! Yukino khẽ gọi, mong muốn được tha thứ. Chẳng biết chúng ta đã suy nhược đi tự lúc nào. Trên đời này làm gì có người lớn hoàn thiện và khỏe mạnh. Ai dám bảo chúng ta bệnh tật chứ? Chí ít thì biết rõ mình có bệnh là cũng bình thường hơn nhiều người rồi. Yukino kích động nghĩ, vừa như cầu nguyện vừa như khao khát, tưởng chừng đã biến trở lại thành cô thiếu nữ một lòng kính trọng và ngưỡng mộ cô giáo ngày nào.

“Em phải về thôi ạ.”

Cậu thiếu niên đứng dậy. Cơn mưa đã nhỏ dần đi so với lúc trước.

“Giờ em đến trường à?”

“Em đã quyết định là chỉ trốn học vào buổi sáng những hôm trời mưa thôi.”

“Thế sao...” Một cậu bé nghiêm túc nửa vờ, Yukino không khỏi lấy làm lạ.

“Thế thì có thể chúng ta sẽ gặp nhau nữa đấy.” Những lời không định nói cứ tuột khỏi môi cô. “Có thể, nếu mưa rơi.”

Nhìn vẻ mặt khó đoán của cậu thiếu niên, Yukino lơ đãng nghĩ. *Chỉ mình mình trông chờ thôi sao.*

Về sau cô mới biết, đó là hôm khu vực Kanto bước vào mùa mưa.

Ầm ì sấm dội
cuồn cuộn mây trôi
Mưa rơi chẳng tá?
để ta
lưu người...

– *Vạn điệp tập*, Quyển 11, Bài 2513

Dịch nghĩa

Sấm vang lên, đột nhiên mây đen kéo tới, bản khoăn chẳng biết hôm nay ngoài trời có mưa không, vì tôi muốn giữ người ở lại.

Hoàn cảnh sáng tác

Trong *Vạn điệp tập*, しまし響もし (shimashi toyomoshi) được viết tắt là 小動 (koyurugi), trong tiểu thuyết người ta có thể đọc là すこしとよみて (sukoshitoyomite), đều có nghĩa là âm thanh từ xa vọng lại. Ở đây, “tiếng sấm” được mô tả là “sấm dội”, tạo cảm giác thần bí, được sử dụng như một cách diễn tả nỗi sợ hãi của chủ thể. Bài thơ này là do cô gái hát lên khi muốn níu giữ chàng trai. Vì muốn ngăn chàng về mà cô thầm ước mưa hãy rơi mau. Bài thơ sẽ xuất hiện trong chương 8 chính là lời nữ để hát đối lại bài thơ ngỏ của nhân vật nam ở đây.

Nữ diễn viên chính
chuyển nhà và vàng trắng xa xôi
mục tiêu của tuổi thiếu niên chỉ ba ngày là thay đổi

Akizuki Shota

“Người ta vẫn bảo ước mơ con trẻ chỉ ba ngày là thay đổi đấy!”

Sau khi uống một ngụm rượu vang ngọt khé cổ, tôi buột miệng mà chưa kịp nghĩ kỹ xem nên nói gì. Dù tự nhận ra giọng điệu lè nhè của mình và nghĩ “Khốn thật, say rồi!”, tôi vẫn nhấp tiếp một ngụm rượu nữa. Cổ họng, lạ thay, cứ khát khô.

“Anh Sho này...”

Rika ngừng bàn tay cầm dao lại và nhìn về phía tôi. Đôi mắt đen tròn toát ra ánh nhìn mạnh mẽ ấy luôn mê hoặc tôi, nhưng lúc này bị nhìn chăm chăm như vậy, tôi không khỏi nao núng.

“Ý anh muốn nói em là trẻ con hay là muốn em làm việc nghiêm túc hơn thế?”

“Không phải vậy. Đó là câu người ta nói chung. Em đừng cả nghĩ. Anh có lòng từ bi nên khuyên em thế thôi.”

“Đủ rồi...”

Dù có vẻ hậm hực Rika vẫn tiếp tục cúi mặt xuống xé miếng cá tuyết trắng nõn trên đĩa, miệng lẩm bẩm, “Mới hai mươi sáu tuổi thì lấy đầu ra lòng từ bi!” Em lấy đĩa xiên miếng bí đỏ lên miệng, rồi nhấp một ngụm rượu và lại quay về ăn miếng cá. Tôi cũng ăn cá kèm một chút ngải, đưa tay đẩy gọng kính và chớp mắt nhìn Rika.

Đôi môi dính chút dầu ô liu ánh lên quyến rũ dưới nến. Những ngón tay thon thả xé một miếng bánh mì và quệt nó vào nước xốt trên đĩa bằng cử chỉ tao nhã. Nhai một lúc rồi nhấp một ngụm rượu. Xem chừng đã quen với tất cả những hoạt động này. Ngắm Rika mà lồng ngực tôi thắt lại, như bị ai bóp chặt lấy trái tim mình. Ngay từ đầu đã vậy. Dù ở nhà hàng, trên sân khấu hay trong khách sạn, hay ở bất cứ đâu em cũng tỏ ra thân thuộc. Còn tôi, tôi chẳng biết một thứ gì cho đến khi gặp Rika. Ví như nhón tay cầm bánh mì quệt nước xốt khi ăn món Pháp món Ý, hay móc ngón trỏ để nới lỏng cà vạt. Tôi không khỏi băn khoăn. Ai đã dạy cho một sinh viên đại học như em cách ăn uống ở nhà hàng sang trọng như thế này chứ? Một tên đàn ông già đời hơn tôi chẳng? Là gã bạn trai cũ hơn em vài tuổi? Là mấy lão khách ở cửa hàng chỗ em làm thêm? Hay có thể là tay đạo diễn trung niên ở đoàn kịch của em? Cung cách này hình thành từ trước hay sau khi em bắt đầu hẹn hò với tôi?

“Nhưng nếu không cả nghĩ thì làm sao thực hiện ước mơ được chứ?”

Rika đột ngột hỏi, đúng lúc tôi đưa dao cắt miếng thịt bò là món chính hôm nay. Phải mất một lúc tôi mới nhận ra em vẫn nung nấu về câu chuyện ban nãy.

“Cũng không hẳn là cả nghĩ, chỉ hiềm nghe em kể thì anh thấy em có vẻ khổ sở quá. Vừa học vừa làm nên dĩ nhiên là vất vả, là căng thẳng. Ban đầu vì sở thích nên em mới đi đóng kịch, tại sao bây giờ lại thấy khổ sở, anh chỉ băn khoăn vậy thôi.”

Không rõ tôi muốn phàn nàn Rika hay chỉ muốn quấy quả cho qua chuyện, vì tôi nói mà cũng chẳng rõ ý mình là gì. Bồi bàn đến rót rượu vang đỏ cho Rika rồi quay sang tiếp rượu vào ly của tôi. Tôi chợt nhận ra miệng ly của mình dính nhoét mỡ, còn ly của Rika vẫn sạch bong. Chắc do cách ăn có điểm khác nhau. Để che giấu sự xấu hổ, tôi uống ngay một ngụm rượu thật lớn, đoạn cố nặn một nụ cười.

“Em đừng cố quá. Làm việc gì mà không thấy vui thì không nên tiếp tục.”

“Nhắc đến chuyện sân khấu ấy mà...” Rika nhấp một ngụm rượu cho trôi miếng thịt rồi nói tiếp với giọng lãnh đạm. “Ông đạo diễn ở đoàn kịch của em từng nói, chưa một lần nào trong đời ông ấy diễn để vui hay chỉ cần như vậy là hạnh phúc. Em hiểu được cảm giác đó. Ai mà chẳng muốn kiếm sống được nhờ nghiệp diễn chứ. Nhưng trên hết em muốn diễn để chính bản thân mình chấp nhận được. Em muốn tìm ra cách diễn của riêng mình. Không cố gắng thì làm sao biến suy nghĩ ấy thành hiện thực được chứ! Đoàn kịch chỗ em, em nghĩ mọi người đều như thế hết.”

Chính bản thân mình chấp nhận được... Cách diễn của riêng mình... Ông đạo diễn chỗ em... Đoàn kịch chỗ em... Bàn tay đang bóp trái tim tôi dường như siết mạnh hơn. Tôi đổ thêm rượu vào cốc, có lẽ nếu say hơn nữa thì cơn khó chịu này sẽ đỡ hơn chẳng. Vị chát khó quen vẫn còn đọng trên lưỡi. Tôi muốn uống rượu mạnh hơn. Nghĩ thế tôi lại uống thêm một ngụm rượu nữa. Cổ họng vẫn khát khô.

“Ra vậy! Hóa ra mọi người cùng nhau cố gắng à?”

Câu tôi nói ra rõ ràng là một lời mỉa mai. Trong thâm tâm tôi một nỗi buồn dâng trào, hôm nay đúng là ngày tệ hại.

Đúng như tôi nghĩ, Rika nhìn tôi chăm chăm.

“Em không đến đây để cãi nhau.”

“Em là người khơi mào cơ mà.”

“Em không làm thế. Thôi đi!”

“Câu đó anh phải nói mới đúng. Lâu lắm rồi chúng ta mới gặp lại nhau, vậy mà Rika...”

Tôi không thể thốt ra câu “Rika chỉ toàn nói những chuyện anh không biết...” thay vào đó tôi uống thêm một ngụm rượu, chẳng còn tâm trạng nào để ăn thêm gì nữa. Chưa kể món tráng miệng sắp được đưa ra. Phải làm thế nào với chi phí bữa ăn này đây.

“Chuyện gì thế? Anh muốn nói gì thì nói thẳng ra đi.”

“Chẳng có chuyện gì hết.”

“Chắc chắn có! Từ nãy đến giờ anh khó chịu ra mặt. Chúng mình sẽ sống với nhau đây, phải làm thế nào cho khỏi tồn tại hiểu lầm chứ. Em chờ mãi đến hôm nay để gặp anh cơ mà.”

Vậy thì hãy nhìn về phía anh đi chứ! Tôi như muốn hét lên. Chính anh cũng phải cố gắng để xong việc sớm, anh phải tìm và đặt chỗ trước ở nhà hàng, phải trả tiền cho bữa ăn này. Tôi muốn tuôn ra tất cả, rằng tôi đã phải cố gắng đến mức nào để tiếp tục hẹn hò được với em, phải cho cô sinh viên xinh đẹp và ngạo mạn kém tôi bốn tuổi kia biết từng việc từng việc một. Trong lúc cố dồn nén tất cả những cảm xúc đó trong lòng thì lời nói cứ buột ra khỏi miệng tôi.

“Chỉ là anh nghĩ, để theo đuổi giấc mơ của mình mà ăn cơm bằng tiền của người khác được thì tốt thật đấy.”

Tôi thấy tuyệt vọng. Tôi đã nói một câu tuyệt đối không được nói. Tôi đã chuẩn bị sẵn tinh thần để nhìn Rika khóc hoặc đứng dậy bỏ đi. Nhưng em chỉ cúi mặt, tiếp tục cắt nhỏ miếng thịt bò rồi lẳng lặng ăn. Như thế đang đổ lỗi cho tôi. Tôi chẳng biết làm gì khác, cứ tiếp tục uống thứ rượu vang đắng chát. Chính tôi cũng hiểu. Em không hề đòi tôi đặt bàn ở nhà hàng sang trọng, cũng chưa bao giờ nói rằng ghét quán rượu bình thường. Chỉ có tôi, tôi muốn thể hiện với em rằng mình đã đi làm, chính tôi đã tự đặt chỗ trước ở nhà hàng, tự mình trả tiền cho mọi thứ. Một cơn khát nữa của tôi vẫn chưa dứt.

Tôi gặp Teramoto Rika hai năm về trước. Hồi ấy một đồng nghiệp tên là Tanabe gạ tôi mua lại vé xem kịch của cậu ta, và tôi đã trả đến 2800 yên tiền vé. Chắc hẳn tôi rất rảnh, vì tôi nào có hứng thú với kịch nghệ bao giờ. Tôi nhớ tối hôm đó là thứ Bảy, địa điểm ghi trên vé là khu Shimokitazawa. Tuy nghi ngờ chẳng biết một chỗ thế này có thực sự có sân khấu kịch không, tôi vẫn đưa chân xuống chiếc cầu thang hẹp của tòa nhà tổ hợp, nhân viên lễ tân với vẻ mặt lạnh lùng xé vé vào cửa, tôi bước vào hội trường, không gian chỉ rộng bằng một lớp học và mờ mờ tối. Chỗ ngồi cho khán giả xếp dốc

kiểu bậc thang, tổng cộng 30 ghế xếp sát nhau, hầu như giữa các chỗ ngồi không có kẽ hở. Tôi đã ngồi cạnh một người hoàn toàn xa lạ để xem một vở kịch suốt hai tiếng đồng hồ. Có thể do không cảm thụ được hoặc không biết cách xem nên tôi không thấy vở kịch thú vị chút nào. Không, nói cho đúng, nó chán đến chết đi được. Nội dung kể về một nhóm học sinh cấp ba thuộc thể hệ mất mát, họ chiếm cứ lớp học để kháng cự sự phi lý của xã hội, chính bản thân tôi còn bất ngờ vì chưa thấy câu chuyện nào vô vị như thế trên đời. Tuy nhiên, cô bé diễn vai nữ chính lại gây ấn tượng đặc biệt cho tôi. Mỹ nhân! Ngực nở chân dài. Chỉ nhìn cô ta cũng đủ hòa vốn rồi. Ban đầu tôi đã có ý nghĩ cợt nhả như vậy. Nhưng rồi dần dần, tôi không thể rời mắt khỏi cơ thể nhỏ bé đang chạy quanh sân khấu ấy. Cơ thể mỏng manh đến thế, sao lại tỏa ra nguồn năng lượng lớn nhường kia, đến một lúc tôi bắt đầu chuyển sang lo lắng cho cô, bởi cô hoạt động liên tục trên sân khấu.

Tôi mô tả lại hết những cảm xúc của mình với Tanabe, có phần hơi vòng vo, nhưng may sao cậu ta tốt bụng còn sắp xếp cho tôi một buổi gặp gỡ với nữ diễn viên đó.

“Gọi là diễn viên thì nghe có vẻ to tát quá, tớ nghĩ chỉ là mấy cô sinh viên đang có nguyện vọng thành diễn viên thôi. Tớ chưa gặp bao giờ nhưng dạng như cô bé đó thì nhiều lắm.”

Tanabe đã nói như vậy trong lúc căn miếng lươn chiên xù. Chúng tôi đi ăn trưa ở quán soba gần công ty. Người yêu của Tanabe là đàn chị của cô gái đó hoặc đại loại thế. Tấm vé đi lòng vòng thế nào cuối cùng rơi vào tay tôi.

Tôi, Tanabe, người yêu cậu ta và cô gái muốn trở thành diễn viên, bốn người đi uống với nhau ở một quán rượu trong khu Shibuya. Thời tiết bấy giờ khiến tôi phải băn khoăn xem có nên mặc áo khoác hay không, nên có lẽ là vào khoảng cuối hè. Thực chất thì đó là một buổi hẹn hò đôi ở một nhà hàng sang trọng với những món ăn ngon chọn không xuể. Cô bé Teramoto Rika mặc áo phong với quần soóc và đi một đôi xăng đan đế xuồng, tôi nhớ

rõ mình đã thấy an tâm vì em mặc trang phục hoàn toàn không cầu kỳ như thế.

“Em là Teramoto Rika, quê Osaka, lên Tokyo từ năm ngoái, hiện là sinh viên năm thứ hai. Em đang sinh hoạt tại đoàn kịch. Dù còn nhiều thiếu sót nhưng rất cảm ơn anh chị đã đến xem vở kịch của em hôm trước.”

Rika giới thiệu bản thân đầu ra đây bằng chất giọng còn hơi pha lẫn tiếng địa phương rồi cúi đầu chào hỏi lễ phép, tôi có cảm tình với em ngay lập tức. Lần gặp thứ hai là do tôi mời, và chỉ có riêng hai người. Cùng ngày chúng tôi hẹn gặp nhau lần thứ ba. Tôi còn nhớ, hình như không mất đến một tháng để chúng tôi đổi cách xưng hô từ Teramoto sang Rika và từ Akizuki sang Sho. Đến khi rặng cây trên đường bắt đầu chuyển màu lá, khi Rika khoác áo ấm lên mình thì cũng là lúc chúng tôi thành người yêu.

Chúng tôi đã là người yêu của nhau, nhưng nếu ai đó hỏi có hạnh phúc hay không thì tôi cũng rất khó trả lời. Tôi đăm đúi đôi mắt biết nói và cơ thể tràn đầy sinh lực của Rika, nhưng đồng thời, cảm giác kém cỏi trước đây tôi chưa từng để ý lại thường xuyên nhói lên trong tôi mỗi khi hai đứa ở bên nhau.

Khác với hình dung ban đầu của tôi, đoàn kịch Rika sinh hoạt không thuộc dạng câu lạc bộ kịch nghệ ngoại khóa như đám học sinh trung học. Mọi người trong đoàn đều có chí hướng được diễn kịch chuyên nghiệp. Mỗi năm họ tổ chức công diễn hai lần, có bán vé, mỗi tháng tập trung diễn tập một lần, đạo diễn và cũng là chủ đoàn kịch đã từng viết kịch bản cho một vài bộ phim trên truyền hình và truyện dài kỳ trên đài phát thanh. Rika đã mấy lần sang làm diễn viên khách mời cho một số đoàn kịch khác, tham gia một số quảng cáo và phim ngắn độc lập, thỉnh thoảng còn làm người mẫu chụp ảnh. Cho dù những tác phẩm em tham gia chưa từng xuất hiện trong cuộc sống thường ngày của tôi, cho dù ảnh em chỉ được đăng kèm một bài giới thiệu ngắn gọn trên báo chí địa phương, cho dù Rika quả thật chỉ là “cô sinh viên có nguyện vọng thành diễn viên” như Tanabe nhận xét, thì em vẫn thuộc về một thế giới mà tôi hằng gọi là “giới nghệ sĩ”. Rika mới 20 tuổi, nhưng độ từng trải và kinh nghiệm xã hội lại phong phú hơn hẳn một gã ra

đời đã lâu như tôi. Thậm chí quanh Rika có khi còn nhiều loại người mà một kẻ có cuộc sống vốn dĩ bình thường, tốt nghiệp đại học rồi đi làm như tôi, chưa từng biết đến. Mỗi lần lắng nghe Rika hào hứng bắt đầu câu chuyện về buổi chụp hình quay phim nào đó, trong tôi lại nhói lên cơn đau, một cơn đau phức tạp pha trộn giữa ghen tị, muốn độc chiếm, tự ti và tự tôn lẫn lộn.

“Con về rồi đây!” Tôi lầm bầm, uể oải mở cửa căn hộ ở khu chung cư cũ.

Bất chấp cơn say và tâm trạng nặng nề, tôi vẫn tiễn Rika lên chuyến tàu đến Higashinishi rồi quay lại nhà ga JR bắt chuyến tàu tối về nhà. Trong toa tàu chuyến Sobu, áp phích quảng cáo điện thoại thông minh của công ty tôi xếp thành dãy, điều này càng khiến tôi thêm ủ rũ. Chỉ là tấm hình chụp một cậu tuyển thủ bóng đá nhe hàm răng bất thường cười như một tên ngốc. Sau ba mươi phút đứng trên tàu tôi xuống sân ga gần nhất, đi bộ khoảng mười lăm phút về tới khu nhà và leo bốn tầng lầu, cơn say gần như đã tan hết. Trên đường về không biết bao nhiêu lần tôi đã mở miệng lẩm bầm “Đủ lắm rồi!”, “Đủ lắm rồi!” Ngay bản thân tôi ban đầu cũng không hiểu nổi cái gì đủ, nhưng sau bao lần lẩm bầm trên môi, các cảm xúc đã định hình. Cơn ghen tuông với ông trung niên chủ đoàn kịch, nỗ lực tỏ ra là người hiểu biết chín chắn, bị trưởng phòng lờm vì cứ hết giờ là rời công ty để dành thời gian cho Rika. Tất cả những chuyện đó, tôi đã chịu đựng quá đủ rồi.

“Con về đấy à...” Tiếng mẹ từ bếp vọng ra.

Tôi cởi bộ vest, thay sang áo phông, rửa tay rửa mặt rồi vào bếp. Mẹ đang ngồi bên bàn uống rượu một mình. Có cảm giác lâu rồi tôi mới chạm mặt mẹ.

“Về đấy à!” Mẹ khẽ lặp lại.

“Vâng.” Tôi chỉ đáp cộc lốc.

Dù chẳng muốn uống thêm nữa nhưng thấy tay mình trống không, tôi lại mở tủ lạnh lấy lon bia, bật nắp lon và ngồi xuống đối diện mẹ. Dễ dàng nhận ra cả hai chúng tôi đều đang khó chịu trong người. Im lặng một lúc lâu,

chỉ có tiếng rót rượu vang lên trong bầu không khí gượng gạo. Dù không muốn, nhưng biết người phụ nữ này có lối cư xử trẻ con hơn cả mình nên tôi mở lời trước, “Gần đây mọi việc của mẹ thuận lợi chứ?”

“Nếu thuận lợi thì mẹ đâu có ngồi nhà uống rượu một mình thế này.”

Nếu bà có gì đó không vui thì một là công việc hai là vì chuyện yêu đương, ngoài hai chuyện đó ra thì tôi chẳng biết gì nên cố tìm lại trong trí nhớ một vài chuyện để nói.

“Tên anh ta là gì nhỉ, Kiyomizu à?”

“Shota, có lần nào bọn con đi hẹn hò mà để bạn gái trả tiền không?”

“Thình thoảng. Thu nhập của con cũng đâu phải nhiều.” Dù nói vậy nhưng lúc nào tôi cũng tranh trả hết tiền, một phần vì Rika còn là sinh viên, phần khác tôi muốn khoe mẽ.

“Thôi đi, về điểm này tư tưởng con vốn bảo thủ mà.”

Bị đọc vị quá dễ dàng, thay vì trả lời thẳng tôi thấy bực mình và uống thêm bia.

“Gần đây công việc của Kiyomizu khá trắc trở. Ừ thì biết là thời buổi bây giờ tương đối khó khăn, nhưng mà cả tháng nay rồi tiền ăn và tiền taxi toàn là mẹ trả.”

Tôi chưa từng gặp và cũng không muốn gặp Kiyomizu, bồ của mẹ tôi.

Từ hồi chia tay bố, mẹ yêu đương tự do, theo như tôi biết thì Kiyomizu đã là người thứ tư. Anh ta trẻ hơn mẹ tôi đến mười hai tuổi, là nhà thiết kế tự do hay gì đó, tôi không biết nhiều về anh ta nhưng vẫn phải thầm thốt lên. “Hay thật!” Tôi cũng từng cặp kè khoảng một năm với một chị lớn tuổi hơn mình, đã ly hôn và có một đứa con. Nhưng kiểu đàn ông gì đã ba mươi lăm mà còn để cho phụ nữ trả tiền khi hẹn hò đây? Anh Kiyomizu này tài ghê! Tôi thán phục thật lòng, không hề mỉa mai.

“Shota thì sao, ổn không? Người con nồng mùi rượu, hôm nay có hẹn à?”

Sau cơn bất mãn với Kiyomizu cùng một tràng phàn nàn về công việc, mẹ hỏi tôi với vẻ mặt ít nhiều nhẹ nhõm. Tôi đặt món đậu phụ rắc thêm chút muối vừa chế biến xong xuống để mẹ làm đồ nhắm, suy nghĩ một lúc rồi mới trả lời

“Có chuyện này... con định sẽ dọn ra ngoài ở.”

“Gì cơ? Bao giờ? Tại sao? Ở một mình hay sống với ai?”

“Con vẫn đang tìm nhà. Chắc phải đến cuối hè mới chuyển. Lý do thì có nhiều lắm. Nhà mình xa công ty con, và lại lớn rồi sống nhờ phụ huynh mãi không hay, mà chắc Takao nó cũng muốn có phòng riêng chứ. Con định dọn đến khu Gokokuji hoặc Handabashi, ở với bạn gái. Kể với mẹ rồi thì phải, cô ấy là Teramoto, quê ở Osaka. Hôm nào con sẽ giới thiệu đàng hoàng.”

Việc sống chung không phải là nói dối nhưng chuyện ra mắt hai nhà thì còn xa xôi lắm. Tôi nói cốt để bóng gió thử lòng mẹ thôi. Nhưng khi hé mắt lên nhìn lên tôi không khỏi giật mình. Mẹ đang mím môi, mắt rơm rớm lệ. Không hay rồi!

“Sống nhờ gì chứ! Tiền sinh hoạt, tiền nhà đều là con trả mà, có gì đáng xấu hổ đâu.” Đột nhiên mẹ tôi hét toáng lên như vừa bị ai bắt trói.

Chết thật!

“Ở đây xa công ty con quá mà.”

“Đằng Gokokuji thì khác gì đâu.”

“Con còn phải tính cả đường đến trường của cô ấy nữa chứ.”

“Nó còn đi học hả?”

“Con đã nói rồi còn gì.”

“Mẹ không biết. Làm sao dám đề cập chuyện thế này với gia đình bên kia chứ!”

“Con sẽ xin phép họ.”

“Thôi đủ rồi.”

Như thế phải hết những lời tôi vừa nói, mẹ tôi đứng phắt dậy.

“Vậy thì mẹ cũng sẽ sống với bạn trai.”

Nói đoạn mẹ giăng lon bia tôi đang uống dở và tu một hơi hết sạch.

Sau đó, với gương mặt méo xẹo như sắp khóc. Mẹ bị cơn say đánh gục, tôi phải ẵm mẹ vào phòng và đắp chăn cho mẹ tôi rồi rón rén quay về chui vào chăn để thằng em đã ngủ từ lâu không thức giấc, lúc buông ra được tiếng thở dài thườn thượt thì cũng đã hơn 2 giờ sáng. Một đêm ngán ngẫm. Sáng ra tôi sẽ phải đến văn phòng kinh doanh ở Chiba. Càng mong ngủ sớm thì giấc ngủ càng không tới.

Xin lỗi anh về ngày hôm qua. Sho mệt mà vẫn dành thời gian cho em. Nhưng cuối cùng buổi hẹn lại không được vui, em rất hối hận. Bữa ăn hôm qua ngon lắm. Lần tới hãy để em mời anh món gì đó nhé.

Tôi nhận được tin nhắn của Rika lúc đang đi tuyến Keiyo từ chỗ khách hàng về công ty ở Shiodome. Đọc những dòng tin nhắn dẹt dài đó, toàn bộ sức lực ở hai đầu gối tôi như biến mất, tôi chỉ muốn ngồi bệt xuống sàn tàu. Đó là lúc tôi đang trên đường về sau khi nghe thông báo kế hoạch phát triển sản phẩm ứng dụng công nghệ “đám mây” mà tôi thuyết trình suốt nửa năm nay đã bị đối thủ cạnh tranh cướp mất.

Tôi làm mảng kinh doanh cho một công ty công nghệ thông tin, năm nay là năm thứ tư. Khách hàng lần này là khách hàng đầu tiên tự tôi tìm kiếm được. Đó là một nhà bán lẻ có mạng lưới phân phối khắp các siêu thị và cửa hàng tiện lợi trên toàn quốc, nếu đưa được sản phẩm vào hệ thống của họ thì đúng là một chiến công hiển hách cho toàn đội kinh doanh. Ngay ông trưởng phòng luôn khinh khỉnh lạnh nhạt còn nhiệt tình ủng hộ, thậm chí ra sức giúp tôi. Vậy mà tất cả trở thành vô nghĩa hết. “Chúng tôi vốn có quan hệ làm ăn lâu năm với bên N cơ, nhưng nghĩ là đề án của quý công ty sẽ đem lại lợi thế hơn hẳn nên cố gắng bắt tay hợp tác. Tiếc là lần này chúng

ta vẫn không có duyên với nhau.” Tay trưởng bộ phận chỉ tầm tuổi tôi đã nói như vậy. Tôi liền vỡ lẽ bao công sức mình bỏ ra làm bấy lâu nay chỉ là mồi nhử, là đối thủ cạnh tranh về mặt hình thức để họ ép giá bên công ty kia. Mọi thứ trước mắt tôi tối sầm lại, đúng theo nghĩa đen.

Giữa lúc đó Rika gửi tin nhắn đến. Trong tôi dâng trào nỗi thôi thúc được gặp em ngay. Dĩ nhiên không phải để kể sự thất bại trong công việc. Tôi chỉ cần nhìn thấy gương mặt Rika thôi, chỉ cần chạm vào mái tóc, lắng nghe giọng nói của em, chỉ cần em ở bên. Bàn tay xách cặp bỗng siết chặt hơn. Tôi cảm thấy Rika như chiếc phao cứu sinh của mình.

Tôi đang định nhắn tin trả lời Rika thì một tin nhắn khác đến, tiêu đề tin làm tim tôi đập mạnh. Đây là báo cáo thành tích kinh doanh theo ngày ở công ty. Thành tích tổng hợp từ nhiều khía cạnh, thể hiện trên biểu đồ dạng cột, giống loại báo cáo in ra giấy dán lên tường trong mấy bộ phim truyền hình cũ, được gửi cho nhân viên mỗi ngày. Tôi sợ sệt lướt xuống tìm tên mình: Akizuki Shota, nhóm 2 tổ 3 bộ phận kinh doanh số 1. Đứng thứ 12 trong số 14 người. Sau khi thông báo thất bại hôm nay cho trưởng phòng thì từ mai tôi sẽ đứng bết, tệ hơn cả là sẽ trở thành kẻ ngáng chân, kéo cả nhóm thụt lùi.

“Lúc nào rồi mà còn đi ăn với người yêu chứ!” Tôi thở dài tự trách. Khao khát gặp mặt Rika bỗng chốc tan biến. Từ trên cao nhìn xuống khu kho bãi lướt đi dưới chân, lại ngược nhìn bầu trời sáng trong tháng Sáu, rồi nhìn màn hình đang chạy quảng cáo chương trình thể thao bên trên cửa tàu... tôi thấy tất cả đều thật xấu xí.

“Akizuki, hôm nay về sớm thôi. Có đi xem trận với Úc ở quán bar hôm trước không?”

“... trận với Úc?”

“Vòng loại cuối khu vực châu Á. Cho World Cup ấy. Tớ đang nói về bóng đá.”

“À, ra vậy. Xin lỗi, hôm nay dù gì tớ cũng muốn xử lý cho xong đồng tài liệu này. Chắc tớ sẽ ở lại làm thêm một chút nữa.”

Tôi cảm thấy áy náy trước sự quan tâm của Tanabe. Đúng như dự đoán, do thua trong đợt cạnh tranh đơn hàng, tôi bị trưởng phòng mắng cho một trận, kéo dài suốt một tiếng với âm lượng đủ để mọi người dưới tầng trệt tòa nhà cũng nghe thấy. Đôi khi trưởng phòng nhểch mồm, nhưng về cơ bản là một người đàn ông điềm tĩnh, chẳng mấy khi lớn tiếng nhường này. Tôi càng được dịp nhận thức thất bại của mình trầm trọng đến mức nào, lại thấy toàn thân run rẩy như hồi mới vào công ty, tưởng chừng thiếu kiểm soát đôi chút là khóc òa lên mất. Cuối cùng, trưởng phòng buông một câu “Giao hết việc cho cậu như thế cũng là lỗi của tôi!”, rồi để tôi về chỗ. Lúc đó, không hiểu có phải do tế nhị hay không mà các đồng nghiệp đã rời khỏi văn phòng hết, trừ Tanabe. Thật lòng tôi chỉ muốn bỏ việc nhưng cuối cùng lại chong mắt lên nhìn màn hình máy tính, cắn chặt răng và chuẩn bị tài liệu diễn thuyết cho một khách hàng khác. Bởi từ bỏ bây giờ thì tôi cũng đâu còn công việc hay ước mơ nào khác.

Đến 8 giờ, ông bảo vệ cau có bảo tôi “Hôm nay là ngày không làm thêm giờ!” rồi đuổi tôi khỏi công ty. Chẳng biết là do vòng loại châu Á hay cái khi gì mà giờ này đường phố còn nhộn nhịp như vậy. Ở quán rượu nào người ta cũng đứng tràn ra tận cửa, những người làm công ăn lương mặc vest đã tháo cà vạt làm động tác đập tay cùng với mấy cậu học sinh mặc áo đồng phục đội tuyến, hò hét om sòm. Điếc cả tai! Không rõ có phải do quá đói không mà có chết tôi cũng không muốn xem bóng đá, sau một hồi lang thang khắp các phố tôi bước vào một quán mì soba phục vụ nhanh. Quán cũ, lúc nào cũng bật nhạc enka¹⁴, hiện chỉ có một ông chú lái taxi, tuyệt nhiên không thấp thoáng bóng áo xanh¹⁵ nào cả. Tôi thở phào nhẹ nhõm, đứng húp soàn soạt bát mì soba với trứng. Cuối cùng thì hôm nay cũng ăn được một bữa.

Điện thoại rung. Tôi chợt nhớ ra mình chưa nhắn lại cho Rika, tuy nhiên lần này tin nhắn là của thằng em. “Em nấu cơm tối, anh ăn không?” Nó đúng là một đứa nghiêm túc. “Có ăn. Khoảng một tiếng nữa anh sẽ về.”

Tôi chỉ trả lời đơn giản như vậy. Lúc này, tôi không muốn nói chuyện với đồng nghiệp, người yêu hay mẹ, tuy nhiên với đứa em trai kém tôi khá nhiều tuổi thì có lẽ không vấn đề gì.

“Anh về rồi đây. Có mua cả korokke¹⁶ nữa này.”

Tôi đặt chỗ korokke vừa mua ở khu bán đồ nhắm trong cửa hàng tiện lợi lên bàn.

Chuyện công việc và chuyện về Rika hôm nay thế là đủ rồi. Tôi vừa nghĩ vừa mở tủ lạnh lôi lon bia ra.

“Cảm ơn anh, cơm cũng sắp xong rồi.”

Takao trả lời, lưng vẫn quay lại phía tôi, tay đang thái rau.

“Cảm ơn. Mẹ đâu rồi?”

“Bỏ nhà đi rồi.” Câu đáp ngắn gọn

Lại nữa à! Đúng là phiền! Dù nghĩ như vậy nhưng tôi bỗng thấy thoải mái hẳn. Tôi bật nắp lon, nhấp một ngụm bia, nới lỏng cà vạt và nói đúng những gì đang nghĩ trong lòng. “May thật! Vậy là đỡ phải chia chác chỗ korokke này.”

“Mẹ có để thư lại, nói đừng đi tìm. Chẳng biết có sao không.”

“Kệ đi! Đẳng nào mẹ cũng sẽ cãi nhau với bạn trai và bỏ về thôi.”

Ở cùng tay Kiyomizu đó cũng chẳng kéo dài được bao lâu.

Takao nấu mì lạnh kiểu Trung Quốc cho bữa tối. Tôi thầm ngán ngấm vì lại phải ăn món sệt, nhưng cuối cùng đã chén sạch bách trong chớp mắt cùng korokke, không hiểu có phải do đói quá không nữa. Trong mì có cả mướt dăng, vị dăng dịu nhẹ như báo hiệu mùa hè đang tới, khiến món ăn ngon bất ngờ. Mới học lớp Mười nhưng thỉnh thoảng thẳng bé có những sáng tạo khá riêng, điểm này chắc là giống mẹ. Còn cứng nhắc như tôi thì chắc là giống bố.

“Anh tìm được nhà rồi. Tháng sau anh sẽ chuyển đi.”

Sau bữa ăn tôi ngồi lại uống trà lúa mạch với Takao và thông báo như vậy dù chưa kịp cân nhắc kỹ càng.

“Sống một mình?”

“Không, sống với bạn gái.”

Đương nhiên tôi vẫn chưa chọn được chỗ. Tôi có nói với mẹ hết hè sau mới chuyển đi, nhưng bây giờ lại nói là tháng sau. Tôi cũng chẳng hiểu vì sao mình lại phải nói dối Takao.

1 giờ rưỡi đêm. Rửa chén bát bữa tối xong, tôi đi tắm rồi trở về phòng mình. Định làm nốt việc nhưng rồi tôi quyết định bỏ đó. Hôm nay thế là đủ. Đăng nào thì ngày mai, ngày kia cũng sẽ tới công ty. Năm sau, năm sau nữa, mười năm sau nữa cũng sẽ vẫn ở lại công ty đó. Nên hôm nay thế là đủ rồi, còn lại cứ để hết cho ngày mai. Tôi mới chui vào chăn thì một tin nhắn gửi đến. Tôi bực mình mở ra đọc, tại sao họ không tha cho tôi!

Sho, chào buổi tối! Em đang làm thêm. Bên ngoài trời mưa, nhỏ thôi. Hình như sắp vào mùa mưa rồi, có vẻ ảm đạm nhỉ! Em sẽ nhắn tin cho anh nữa. Ngủ ngon nhé.

Tin nhắn của Rika. Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh em mặc đồ bó sát, đứng rót rượu cho mấy tên làm công ăn lương phát cuồng lên vì bóng đá ở một quán bar thuộc khu Kabukicho. Để có tiền đóng học và nộp phí sinh hoạt ở đoàn kịch, một tuần Rika phải đi làm bốn buổi. Dù vậy số tiền kiếm được cũng chỉ vừa đủ cho em sống, chuyện đó tôi biết rõ. Tôi lại tưởng tượng ra hình ảnh em mỉm cười trong ánh đèn sân khấu rực rỡ, nhưng không nghĩ được bất cứ từ nào để trả lời. Đoán chắc Rika sẽ lo lắng nếu không nhận được hồi đáp, tôi tự thúc mình phải viết, bất cứ cái gì cũng được. Đang cố nặn ra một điều gì đó để nhắn cho Rika thì bên tai tôi vang lên tiếng đục

trượt đều đều. Bên kia tấm màn chia đôi căn phòng nhỏ mười lăm mét vuông của chúng tôi. Takao vẫn còn thức. Gần đây thằng bé có vẻ say sưa với việc tự làm giày, mặc dù với tôi chuyện này khá vô nghĩa. Nếu là bình thường, tiếng động này sẽ đưa tôi vào giấc ngủ nhưng hôm nay thì nó thật chướng tai. Tôi không tài nào suy nghĩ thêm được nữa, những con chữ vụn vặt kéo theo một cơn sốt quay mòng mòng trong đầu tôi.

Thằng em chẳng biết từ lúc nào đã nghiêm túc với chuyện làm giày. Rika thì liều lĩnh theo đuổi nghề diễn viên. Mẹ tôi tự nhiên thật lòng đối diện với cậu người yêu kém bà cả con giáp.

“Mọi người điên hết cả rồi.” Những lời xấu xa cứ vang lên trong đầu tôi. Tất cả bọn họ cứ liều mình chạy về một mục tiêu mà họ không với tới cứ như thể ngoài nơi đó ra họ không còn chỗ nào để đi nữa vậy. Tất cả bọn họ. Lần thứ hai trong ngày hôm nay nước mắt lại trào lên trong mắt tôi. Hôm nay là ngày khi gì thế này.

Đúng thế, tôi đang ghen tị với tất cả bọn họ.

Tôi vừa khịt mũi cố để không ai nghe thấy vừa cố gắng chôn sâu những cảm xúc không thể nào giải bày vào lòng.

Hồi còn nhỏ, tôi ghét những ngày mưa. Tại nó làm tôi không thể ra sân chơi được. Cũng như cùng một lý do đó, tôi lại thích những ngày mưa. Đến tận bây giờ, thậm chí như một phản xạ có điều kiện, mỗi buổi sáng mưa là tôi lại thấy nhẹ nhõm.

Takao đứng chuẩn bị cơm hộp ở bếp, trên người là bộ đồng phục. Dạo gần đây thằng bé hay chuẩn bị nhưng hai hộp cơm, đã có bạn gái rồi chẳng? Nếu thế thì bạn gái nó phải là đứa chuẩn bị cơm hộp mới đúng chứ! Tôi đâm ra muốn trêu nó, bèn len lén đến đằng sau rồi chộp lấy một quả cà chua anh đào bỏ tọt vào mồm, nghe thằng bé hét lên sau lưng “Anh làm gì thế?” mà lòng thầm ghen tị với tình yêu học trò trong sáng của nó.

Mẹ bỏ nhà đi đã được gần ba tuần. Thật lòng mà nói, mẹ vắng mặt khiến căn nhà của chúng tôi gọn gàng hơn, các phòng cũng rộng rãi hơn.

Tay Kiyomizu này chứa chấp bà được lâu như thế kể cũng lợi hại, có khi nào hẳn cứ để mẹ tôi ở luôn đó không nhỉ, tôi nghĩ và bật ô, tiến bước về phía nhà ga. Trên đường, những chiếc ô đang đua nhau đổ về một hướng. Giờ nghỉ trưa tôi ngâm một thanh lương khô và tiếp tục ngồi làm việc. Kể từ ngày để tuột khách hàng tiềm năng, thành tích kinh doanh của tôi luôn ở hạng bét, vị trí thì thế nào cũng được, tôi chẳng còn quan tâm, nhưng tôi không muốn thành gánh nặng của mọi người. Thêm nữa tôi muốn kiếm được tiền để bắt đầu chuyển nhà. Sau hôm đó tôi vẫn chưa nói chuyện với Rika nên có lẽ em không còn nghĩ đến chuyện ở chung nữa rồi, nhưng tôi thì dù có ở một mình cũng sẽ chuyển nhà. Tôi chọn một căn phòng đủ rộng cho hai người. Không biết có phải vì muốn ở với Rika hay không, như tình hình hiện giờ có lẽ em sẽ rời bỏ tôi cũng nên, nhưng dù gì tôi vẫn sẽ làm việc để đủ trang trải cho một căn hộ hai người. Vì lý do đó tôi tận dụng cả giờ nghỉ để dồn hết sức tìm thêm khách hàng và giới thiệu nhiều sản phẩm mới, tuy nhiên cho đến giờ vẫn chưa tiến triển. Tôi đang sống lại cảm giác của thời cấp hai và hoạt động trong câu lạc bộ thể thao, càng luyện tập lại càng thấy yêu thích. Các đồng nghiệp cũng quan tâm đến tôi hơn, tôi vừa mút chiếc kem Tanabe mua về cho mình vừa cay đắng nghĩ. Quang cảnh phía ngoài cửa sổ chỉ còn là bầu trời xám xịt của mùa mưa.

Đồng hồ hiện lên màn hình lúc 6 giờ rưỡi, tôi cất giọng đồng dục: “Tôi xin phép về trước!” và đứng dậy. Tôi liếc thấy gương mặt ngạc nhiên của trưởng phòng nhưng không nghe ông ta nói gì.

Có lẽ ông ấy cũng biết gần đây tôi thường xuyên phải lên chuyến tàu cuối cùng trong ngày để về nhà. Mưa đã nặng hạt hơn hồi trưa, có lẽ vì vậy mà đèn đường chói hơn bình thường, rồi nhanh chóng chạy về phía nhà ga.

“Sho này, lâu lâu không gặp trông anh có vẻ gầy đi.”

Rika ngẩng mặt khỏi thực đơn tráng miệng và nói với giọng khá thận trọng. Trên cổ tay Rika sáng lấp lánh chiếc lắc vàng tôi vừa mới tặng. Trên

chiếc lắc gắn hình một mảnh trăng non, đúng như tôi nghĩ, chiếc vòng hợp với cổ tay xinh đẹp của Rika, nhưng cũng vì vậy mà tôi cảm thấy như Rika đang ở một nơi nào đó xa xôi. Giống như vầng trăng đẹp tuyệt vời nhưng tôi lại không thể với tới. Thình thoảng tôi lại nghĩ giá như mình chọn một món quà khác.

“Anh không biết nữa, chắc vậy. Gần đây công việc của anh khá bận... Anh xin lỗi vì đã không liên lạc gì.”

“Không! Em mới phải xin lỗi, anh bận như vậy mà... Anh về sớm vì em hả, có sao không vậy?”

“Không sao cả đâu.” Câu trả lời vụt khỏi miệng tôi như một phản xạ có điều kiện.

Tôi gọi món tráng miệng cho cả hai.

Hôm nay là ngày sinh nhật lần thứ 22 của Rika. Lần cuối cùng chúng tôi gặp nhau chính là hôm đi ăn ở nhà hàng Pháp. Để chuẩn bị cho hôm nay tôi đã phải rút tiền tiết kiệm có kỳ hạn của mình để mua quà, đặt trước ở một nhà hàng khu tây Shinjuku nơi có thể nhìn thấy cảnh đêm của thành phố. Chỉ từng này thôi là tiền ăn một tháng của tôi hết sạch. Nói thật, trước khi đến điểm hẹn cảm giác phiền phức và chán nản có phần thắng thế trong tôi, nhưng lâu ngày gặp lại, trông Rika quả thật rất đáng yêu. Hiếm lắm mới có hôm nay tôi được thấy em mặc váy.

Chiếc váy màu xanh thắm bằng vải chiffon, bên ngoài là lớp ren đen. Hôm nay em cũng trang điểm đậm hơn mọi khi, trông có vẻ trưởng thành và già dặn hơn so với tuổi thật. Bỗng nhiên tôi lại nghĩ, có lẽ em rất có sức hút với đàn ông.

“Em đã đi xem một vài chỗ rồi đấy.” Rika bất chợt lên tiếng, lúc tôi vừa ném miếng đầu tiên trong món tráng miệng.

“Cái gì cơ?” Tôi phải hỏi lại. Xung quanh lẫn lộn giữa một bản nhạc Jazz xưa cũ với tiếng nước ngoài và đủ mọi tạp âm. Tôi không nghe rõ em nói gì.

“Tuần trước, em có đi xem qua một vài căn hộ.” Rika hơi rướn người tới trước, lặp lại bằng giọng nói lớn hơn.

“Em có chụp lại ảnh đây, anh có muốn xem không? Chỗ này là ở Myogadani, nhà đã xây được khoảng bốn mươi năm rồi. Tuy cũ nhưng khá rộng rãi. Anh xem này, căn hộ được ngăn phòng hành lang, em nghĩ hai người sống ở đây khá ổn.” Rika vừa giải thích vừa chỉ cho tôi xem mấy tấm ảnh chụp trên điện thoại di động. Tôi chỉ ậm ừ cho qua vì còn bất ngờ chuyện em chưa quên việc ở chung. Trong lòng tôi, nỗi băn khoăn không hiểu vì sao em vẫn nhớ pha lẫn với niềm hạnh phúc rằng mình chưa bị bỏ rơi tạo nên một thứ cảm xúc khó hiểu.

“Chỗ cửa này kéo ra kéo vào hơi khó, xem chừng mùa đông sẽ lạnh, nhưng nó tạo cảm giác rất quen thuộc.” Trong bức ảnh chụp mà Rika đang dùng để giải thích, bản thân em thì đứng ở phòng khách.

“Em đi xem với ai vậy?”

“À, ở đoàn kịch có một chị hay chuyển nhà lắm, em bèn rủ chị ấy đi cùng.”

Rika trả lời, bình tĩnh như không. Trong nhà hàng mờ tối, ánh vàng của nến và ánh trắng từ màn hình điện thoại chiếu sáng gương mặt Rika, trông như một khuôn hình trên màn ảnh vậy. Tôi bỗng có cảm giác mình đang theo dõi cuộc đời của một ai đó từ một nơi nào rất xa. Nếu người đi cùng là đàn ông thì sao? Liệu có thật sự là một đồng nghiệp của em không? Vừa ngắm nhìn những ngón tay thon của Rika trượt trên loạt ảnh tôi vừa thầm tự hỏi. Trong đầu hiện lên hình ảnh tay đạo diễn tôi chưa gặp bao giờ đang hướng ống kính về phía Rika trong căn phòng trống trải không vật dụng gì. Tôi tưởng tượng ra gương mặt ông ta trong tưởng tượng của mình có nét gì đó giống tay phụ trách kinh doanh trẻ măng ở Chiba, lại có nét giống ông trưởng phòng đáng tin cậy của tôi. Tôi thấy mình thật ngu ngốc. Nhưng dù biết vậy, tôi cũng chẳng biết làm thế nào. Để kìm nén những đau đớn trong lòng, tôi lại uống rượu.

Sau khi rời khỏi nhà hàng, trên quãng đường về Rika nói hết chuyện này sang chuyện khác, từ bộ phim em mới xem gần đây đến bài giảng ở trường đại học, những nội dung vô hại rõ ràng được dùng để khóa lấp sự im lặng của tôi. Đáp lại, thỉnh thoảng tôi chỉ ậm ừ vài câu, cứ thế dần dà Rika chả còn nói nhiều được nữa. Tối nay nhiệt độ thấp hơn bình thường. Để không bị những giọt mưa lạnh làm ướt vai, hai chúng tôi nép sát vào nhau dưới một chiếc ô. Gần nhau đến vậy mà chỉ lặng thinh khiến tâm trạng thêm gò bó, cho đến khi xuống tới đường hầm nhà ga, không cần ô nữa tôi mới thở phào nhẹ nhõm. Tôi hơi tách xa khỏi Rika. Liếc mắt sang nhìn, tôi thấy đôi vai gầy dưới lớp áo cardigan đen run lạnh vì ngấm mưa.

“Có lẽ là đến lúc tạm biệt rồi nhỉ.”

Trên bậc cầu thang dẫn xuống sân ga tuyến Cho , Rika khẽ nói. Tôi không rõ đó là lời gọi chào tạm biệt hay lời gợi ý. Hôm nay là sinh nhật Rika. Dù sao chẳng nữa, nếu hôm nay chỉ kết thúc ở đây thì thật quá đáng, tôi tự nhủ. Anh xin lỗi, nếu em không phiền, mình đi uống thêm một chút nữa nhé. Tôi biết đáng lẽ mình phải nói như thế và rủ em đi chơi tiếp. Bình thường thì nói như thế và rủ em đi chơi tiếp. Bình thường thì nói những lời đó là quá dễ dàng. Nhưng tôi biết bây giờ dù đưa em đến quán bar nào đi chẳng nữa, chúng tôi cũng phải trải qua một quãng thời gian gò bó dài đằng đẳng. Tôi chẳng biết phải làm gì, nhưng miệng lại buột ra những lời chính tôi cũng không nghĩ tới.

“... Em có muốn đến nhà anh không?”

“Sao ạ?”

“Hôm nay mẹ anh đi vắng. Chỉ có thằng em đang học cấp ba, nhưng nó cũng không phải là đứa quá cầu nệ.”

Rika bỗng trở nên tươi tỉnh.

“Em đến được ạ?”

“Ừ, nếu em không ngại.”

“Không ạ. Em muốn đến.”

Rika gật đầu lia lịa. Tôi bất ngờ về chính đề nghị của mình và chính sự hưởng ứng nồng nhiệt của Rika.

“Món đó cho thêm lạc vào sẽ ngon hơn đấy ạ.”

“Lạc á? Có vẻ hợp nhi, vì hạt điều thì đắng nào cũng phải rang đã. Vậy mình thử cho vào nhé.”

“Chị Rika thái hành giúp em với ạ.”

“Ừ được. Ồ, lọ nước tương ngâm tỏi này là tự tay em làm hả Takao?”

“À, đây là thói quen thôi. Để tỏi thừa nhiều quá cũng phí mà chị.”

“Ôi! Em siêu ghê! Takao tuyệt vời!”

Cảnh tượng diễn ra trước mắt tôi gần như siêu thực.

Tôi vừa rót chút rượu sochu vừa ngẫm nghĩ. Khung cảnh này khác gì một bí ẩn của thế giới đâu. Trong căn bếp chật chội nhà tôi, Rika quàng chiếc tạp dề của mẹ ra ngoài bộ váy đắt tiền, vừa nói chuyện vừa cùng em làm đồ nhắm.

Trong lúc tôi thay bộ vest trong phòng mình thì Rika và Takao đã bắt thân với nhau. Không biết là do Rika dễ hòa đồng hay là do tài năng bất ngờ của Takao, hai người trò chuyện tíu tít như chị em vậy. Đây là cảnh tượng tôi không ngờ tới. Một cảnh tượng siêu thực.

“Anh hẹn hò với Rika những hai năm rồi mà sao chưa lần nào đưa chị ấy về nhà mình chơi thế?”

Takao đặt chiếc đĩa nhỏ lên bàn và nói như trách móc tôi. Trên đĩa đầy ắp cá tép với hành và lạc rang. Ngoài ra còn có đĩa cà tím nước, xa lát cần tây và dưa chuột cùng đĩa konyaku¹⁷ tẩm bột cay đã được bày sẵn từ trước.

“Nhiều chuyện quá. Học sinh đến giờ này thì đi ngủ đi.”

“Không được đâu! Bây giờ Takao còn phải tiếp rượu cho chị gái nữa chứ nhỉ.”

Takao cười trừ, “Em không uống được đâu.”

“Em không uống được thật sao?”

“Em đã tốt nghiệp rượu bia rồi.” Thăng bé trả lời nửa đùa nửa thật.

Không hiểu thằng nhóc này học được ở đâu cách tiếp xúc với phụ nữ lớn tuổi hơn mình thế này nhỉ! Tôi thầm nghi ngại, lại cũng thán phục nó. Chắc là tại mẹ tôi cả thôi. Không biết mai này thằng bé sẽ ra sao đây. Tôi cầm đĩa lên gấp thức ăn, lòng không khỏi lo nghĩ cho em trai.

Cũng không phải sơn hào hải vị gì, nhưng các món đều ngon, thậm chí còn ngon hơn hẳn bữa tối ở nhà hàng sang trọng với bộ dao đĩa bằng bạc cao cấp, nhưng rồi tự tôi cười khẩy xóa đi những cảm giác đó. “Làm gì có chuyện như thế chứ...”

“Ôi, ở đoàn kịch ạ? Anh cũng đi xem à?”

“Sho chỉ đến xem đúng đêm diễn đầu tiên thôi.”

Má hây hây đỏ vì đã uống khá nhiều. Rika bắt đầu nói như trêu ghẹo tôi. Chúng tôi ngồi quanh bàn vừa ăn vừa uống. Takao chỉ uống coca và trà lúa mạch, thỉnh thoảng lại chế biến món ngon tuyệt vời nào đó làm đồ nhắm rượu. Mỗi lần như vậy, Rika lại tấm tắc khen ngợi. Cứ thế, chúng tôi liên tục uống mãi, uống với tâm trạng thoải mái hơn nhiều so với khi ở quán. Vui thật, đơn giản thật, một cảm xúc không hề màu mè tô vẽ, cuối cùng tôi cũng phải công nhận điều đó.

“Nhưng Sho chẳng thích chị.”

“Không phải vậy đâu. Anh không biết phải nói như thế nào...”

Tôi bỏ lửng câu nói. Rika cứ nhìn chăm chăm vào tôi, gương mặt như thể mong đợi một điều gì đó. Tôi đánh trống lảng, vì nghĩ mình chẳng thể nào giải thích cho rõ ràng.

“Chỉ cần em biết là đến bây giờ anh vẫn còn nguyên ấn tượng lúc trông thấy em lần đầu tiên.”

“Thật à? Như thế nào, ấn tượng ban đầu về em ấy? Sao em cảm thấy sợ phải nghe quá.”

Người đang lo sợ là anh mới đúng. Tôi nghĩ ngợi trong cơn say.

“Có phải là đổ từ cái nhìn đầu tiên không?” Không hiểu sao Takao lại hỏi câu đó với vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

“Không đâu, Takao! Chắc Sho chỉ bất ngờ vì sự quái đản của vở diễn đó thôi.”

“... Không. Cũng là một dạng tiếng sét ái tình đấy. Anh thấy cảm Rika như thuộc về một thế giới khác ấy.”

“Sho, anh say rồi à!”

Mặt Rika đỏ bừng lên, lần này là vì xấu hổ.

“Thì ra ngoài đời cũng có chuyện tiếng sét...” Takao gật gù với vẻ ông cụ non.

Tôi nghĩ hẳn là mình say lử là rồi nên mới thốt ra được những lời này. Nhưng quả đúng là tôi đã rất sợ hãi. Tôi sợ rằng nếu đến sân khấu đó lần nữa, tôi sẽ nhận ra Rika đặc biệt đến mức nào. Cơn say giúp tôi nhận thức rõ hơn. Tiếng Rika và Takao vui vẻ cười đùa cứ trôi xa dần khỏi tai tôi.

Trên sân tập, dưới cơn mưa lất phất, trong chiếc áo đội tuyển màu xanh, tôi đang đá bóng. Quả bóng như bị hút vào chân tôi, hoàn toàn nghe tôi sai khiến. Tôi say sưa hòa làm một với nó. Không may nghĩ ngợi hay lo lắng, tôi đã tin chắc rằng nơi trái bóng lăn đến chính là tương lai của tôi. Cuối cùng bố tới đón, tôi nhận ra lúc đó mình mới chỉ là học sinh cấp hai, vì bố cao hơn tôi rất nhiều. Tôi cứ nhảy ra nhảy vào khỏi tán dù của bố, đá qua lại trái bóng trên suốt quãng đường trở về nhà.

“Em cứ nghĩ, có lẽ anh ấy từ bỏ bóng đá là lỗi của em...”

“Sho chưa bao giờ nhắc tới chuyện đó...”

Tôi nghe văng vẳng tiếng nói chuyện. Takao và Rika. Nhưng tôi buồn ngủ đến mức không mở nổi mắt nữa.

Chỉ có giọng nói của họ là vọng tới rõ ràng hơn.

“Em đã luôn nghĩ, anh sẽ trở thành một tuyển thủ bóng đá quốc gia, lúc thi đại học cũng được chọn chuyên về bóng đá.”

Không, không phải chỗ nào quá xa xôi. Giọng nói ở ngay bên tai tôi mà. Cuối cùng đã nhận ra mình uống say rồi ngủ gục luôn ở bàn.

“Lúc cha mẹ em quyết định ly hôn, em mới học lớp Bảy. Để có tiền trang trải học phí và sinh hoạt phí cho em mà anh đã quyết định tìm việc làm. Đến giờ em vẫn cho là thế.”

“Em hỏi thẳng Sho chuyện này à?”

“Không. Chúng em chẳng bao giờ nói những chuyện ấy cả.”

Không phải. hoàn toàn không phải như vậy. Tôi bất ngờ và bỗng như muốn khóc. Là tôi đã tự mình từ bỏ.

Chính tôi muốn thế. Mắt vẫn nhắm nghiền, ý nghĩ ấy quanh quẩn trong đầu tôi.

Tôi luôn yêu bóng đá. Vào cấp hai tôi đã đá giỏi hơn bất cứ đứa bạn nào cùng lứa. Lên cấp ba tôi vẫn luyện tập rất nghiêm túc, lúc thi đại học tôi chọn bóng đá vì nghĩ nó vui vẻ hơn tất cả những ngành học khác. Đến năm thứ hai đại học, tôi cân nhắc chín chắn hơn, quyết định rằng mình sẽ đi làm như mọi người và không bận tâm gì đến mục tiêu tuyển thủ chuyên nghiệp nữa. Vụ ly hôn của bố mẹ trở thành cái cớ quá tốt. Tôi phải trở thành trụ cột trong gia đình, phải kiếm tiền trang trải học phí cho em trai. Biết bao nhiêu lần tôi đã nói như vậy với bạn bè và đồng đội, nhưng tuyệt nhiên chưa một lần nào tôi nói điều này với gia đình mình. Nếu ở tôi thực sự có khía cạnh nào đó gọi là tài năng bóng đá thì nó đã hết hạn sử dụng từ thuở học cấp ba rồi. Xung quanh tôi cũng có biết bao kẻ như vậy. Thịnh thoảng người ta có một năng khiếu bẩm sinh, một tố chất có được không phải nhờ luyện tập, giúp ta điều khiển trái bóng khéo léo đến mức chẳng ai nghĩ ta là một đứa trẻ. Nhưng đó chính là sự khác biệt giữa thơ ấu và trưởng thành, khi nhiều tuổi hơn, chiều cao và cơ bắp thay đổi khiến ta trở nên giống những người

khác, thì năng khiếu nọ cũng rơi xuống một mức độ tầm thường. Câu chuyện chỉ có vậy.

“Sho chẳng bao giờ nói thật lòng mình cả. Nhưng anh ấy rất dịu dàng.”

“Anh ấy dịu dàng với chị Rika à?”

“Hiền lắm. Anh chín chắn hơn chị nhiều, lại không phải là người hay giải bày nên chắc cũng có nhiều mối lo. Chuyện ở cùng nhau, chắc là bắt nguồn từ việc anh biết chị thiếu thốn về tiền bạc. Tình cảm giữa hai bên hình như là một chiều, từ phía chị thôi. Nhưng hôm nay chị vui lắm.”

“Chị nói gì thế, anh ấy yêu chị từ cái nhìn đầu tiên mà.”

Tôi nghe thấy tiếng hai người họ cười. Ngực tôi nghẹn lại vì cảm giác xấu hổ và xót xa. Đúng rồi, giờ tôi mới nhận ra lý do tôi muốn chuyển nhà, là bởi tôi muốn Rika không phải đi làm thêm buổi tối nữa. Cơn đau dai dẳng trong lồng ngực tôi dường như đang dần tan biến, không thể phân biệt được với hơi nóng hằm hập trên má nữa. Cứ thế này tôi sẽ không dậy được mắt, đầu óc tôi suy nghĩ mông lung. Vừa thầm ước sao cho hai người họ mau chóng rời khỏi bàn tôi vừa tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Tôi chuyển nhà vào một ngày đẹp trời đầu tháng Tám.

Sáng hôm đó tôi dậy sớm, nhanh chóng đi thuê một chiếc xe tải con để chở đồ đạc của mình và Rika về căn hộ cũ kỹ năm đối diện vườn thực vật ở quận Bunkyo. Rika lên Tokyo chưa đầy ba năm, nhưng đồng đồ đạc linh kính của em làm tôi giật mình. Khi tôi lẩm bẩm than phiền thì cả Takao và Rika đều đồng thanh trách cứ, bảo rằng phụ nữ nhiều đồ đạc là chuyện đương nhiên. Sao mà hai người tâm đầu ý hợp đến thế, mới hai tháng trôi qua kể từ hôm ba chúng tôi chề chén, tôi bắt đầu cảm thấy hối tiếc là đã giới thiệu họ với nhau. Tuy nhiên cũng phải nói là nhờ có Takao giúp nên việc chuyển đồ lên nhà khá nhanh, tầm đầu giờ chiều là đã xong xuôi cả. Còn lại có lẽ cứ dờ dẩn là ổn.

“Vất vả cho Takao quá. Hôm nay em ở lại ăn với anh chị nhé!”

“Dạ thôi, hôm nay em phải đi làm thêm.”

Tôi đang dờ dờ dùng trong phòng tắm ra khỏi thùng các tông, cuộc hội thoại ngắn gọn của họ ở ngoài ban công cứ lọt vào tai tôi câu được câu mất.

“VẬY sao? Từ giờ chị phải ở với con người kia suốt. Ít nhất thì hôm nay em nán lại đi.” Rika cao giọng.

“Anh nghe thấy rồi đấy!” Tôi giả vờ bực dọc cất giọng mắng, hai người kia phì cười.

Có vẻ thân nhau quá. Nhận ra mình đang hơi ghen tị, tôi mỉm cười. Có lẽ mẹ tôi cũng từng có tâm trạng thế này.

“Hẹn gặp lại anh chị sau nhé.” Takao nói và xỏ chân vào giày. “Hôm nào nhớ gọi em sang ăn. Em sẽ nấu món gì đó cho anh chị.”

“Ừ, chị sẽ nhắn tin cho em. Bái bai.”

“Tạm biệt.” Takao buông một câu chào nhẹ nhàng rồi đi mất. Tôi chợt nghĩ, thật hạnh phúc cho cô gái nào hẹn hò với thằng bé này. Chúng tôi là anh em, ở chung một căn phòng suốt mười lăm năm mà chẳng hiểu rõ nhau. Có lẽ sống xa cách thế này sẽ khiến chúng tôi hiểu nhau hơn chẳng, hôm nào phải rủ thằng bé đi ăn thật. Tôi cũng muốn hỏi thăm về cô gái mà nó đang yêu. Và rồi một lúc nào đó hóa giải hết những hiểu lầm của nó đối với tôi.

“Thằng bé đáng yêu quá.” Rika bất ngờ ra mặt. Cũng đương nhiên thôi.

“Giày moccasin bình thường ấy mà. Một năm trở lại đây thằng bé có vẻ say mê việc đóng giày lắm.”

“Takao giỏi thật đấy. Tương lai đáng mong đợi quá anh nhỉ! Có khi nào em ấy đóng cho em một đôi giày không đây?”

Rika lộ vẻ cảm động. Thấy thế tôi chỉ mỉm cười. “Chẳng biết thế nào. Người ta vẫn bảo mục tiêu tuổi thiếu niên chỉ ba ngày là thay đổi.”

Quả nhiên, đến tận bây giờ tôi vẫn nghĩ như vậy. Cũng có khả năng trong tương lai Takao sẽ theo nghề làm giày lắm chứ. Và Rika thật sự trở

thành diễn viên. Hoặc không... Nếu một ngày nào đó họ bỗng nhiên thay đổi ý định. Nói chung thế nào cũng được. Ở tuổi thiếu niên hay tráng niên, thậm chí trung niên đi chăng nữa cuộc sống cũng chẳng bao giờ đứt đoạn, nó luôn diễn biến, giấc mơ và mục tiêu có thể thay hình đổi dạng rồi tiếp tục tồn tại bên chúng ta. Giống như tôi vậy, từ bỏ bóng đá sau đó miệt mài kinh doanh, cuộc đời chưa có lấy một lần đứt đoạn.

“Thế ạ! Em thấy Takao cũng có chỗ đặc biệt đấy chứ.”

Rika đứng nơi ban công bữa bộn đồ đạc, nheo mắt nhìn lên trời. Ánh chiều nghiêng dần như đang vượt lên đường nét khuôn mặt em. Tôi dõi mắt theo hướng nhìn của Rika, một mảnh trăng non trắng muốt như khung cửa sổ xa xôi nào đó đang lơ lửng trên nền trời. Giống hệt quầng sáng chói chang của đèn sân khấu ngày đầu tiên tôi gặp em, đến giờ này tôi vẫn cảm thấy, Rika đang ở một nơi nào đó thật xa xôi.

Ta biết phải làm sao
nàng tựa quế trắng cao
Mắt nhìn theo
khao khát
Mà tay với được nào?

– *Vạn diệp tập*, Quyển 4, Bài 632

Dịch nghĩa

Trông thấy mà chẳng chạm tới được. Em như cây cổ thụ trên cung trăng xa xôi, ta biết làm sao mới có được em đây.

Hoàn cảnh sáng tác

Đây là bài thơ mà Yuharano Oki tặng một người thiếu nữ. Mượn tứ từ truyền thuyết của Trung Quốc về cây thần trên cung trăng, ông sáng tác một bài thơ về người thiếu nữ đó. Bài thơ thể hiện niềm ngưỡng mộ đối với người con gái xinh đẹp cao xa mà ông chỉ gặp được chứ không thể có được.

Mùa mưa
vách đá xa
giọng nói ngọt ngào và bí mật của thế giới

Akizuki Takao

Người phụ nữ nói, “Thế thì có thể chúng ta sẽ gặp nhau nữa đấy.”

Takao cho rằng ý người ta không phải là “gặp”, mà là “tình cờ gặp” cơ, nhưng không ổn, không đúng. Chắc chắn câu nói không hàm chứa ngụ ý đặc biệt nào. Nhưng cậu đã nghiên ngẫm nó đến lần thứ năm mươi có lẽ, đã để tâm hồn lang thang theo những chuyện vợ vẫn không đầu không cuối ấy cũng phải hai tuần nay rồi, từ hôm có thông báo vùng Kanto bước vào mưa. Sau buổi đó, trời đổ mưa liên miên, cứ như từng ước hẹn.

“Thế thì có lẽ chúng ta sẽ gặp nhau nữa đấy.”

“Sẽ gặp” là sao? Lại còn “Có thể, nếu trời mưa”? Liệu có cần phải nói “nếu” khi quả thật đang là mùa mưa không? Tự dưng cậu đâm bực mình.

Tàu đã đến ga Shinjuku, Takao bị đẩy ra sân ga một cách thô bạo. Mùi mưa bao quanh cậu. Takao bước nhanh xuống cầu thang dẫn ra cửa soát vé, chột nhận ra đế giày đã mòn.

“Đằng nào chị ta cũng sẽ quên hết những điều đã nói thôi. Sau mấy lần chạm mặt thì mình biết thừa rồi. Chị ta hay ngồi suốt buổi sáng trong công viên chỉ để nốc bia.”

Cậu mở ô và bắt đầu cất bước trong mưa.

“Vậy thì mình cũng nên quên đi. Đó chỉ là lời nói của một phụ nữ say xỉn không rõ tuổi tác, chẳng có nghĩa là gì đâu.”

Takao đi sang đường Koshu Kaido ở Shibuya, tiến về phía công viên quen thuộc. Cậu giơ tấm vé năm ra trước mặt bà cô ở cửa soát vé, vui vẻ cất tiếng chào. Cậu tự nhủ phải nở nụ cười thật tươi tỉnh và tự nhiên, như vậy người ta mới không nghi ngờ cái kẻ mặc đồng phục học sinh này và không nhìn theo khi cậu đi qua.

“Chẳng biết trời còn làm mưa bao lâu nữa đây...”

Cậu đi về phía khu vườn kiểu Nhật, vừa đi vừa ngẩng đầu nhìn bầu trời bị bao trùm bởi một màu xám xịt. Đó là Thái Bình Dương, Ấn Độ Dương hay là Địa Trung Hải, trước mắt Takao hiện ra một đại dương bao la được viền quanh bởi đường chân trời hình tròn. Muôn vàn hạt mưa ở nơi xa xôi ấy theo gió đổ xuống đây. Trong màn mưa, một con quạ đang bay về phía trời tây. Trời đất thế này, nó bay vì lẽ gì và bay đi đâu? Takao nghiên ngắm hình ảnh con quạ, và bất chợt tự hỏi có lẽ nào chính cậu cũng vậy. Trong thâm tâm cậu mong dáng mình giương ô bước đi trong mưa sẽ toát ra nét gì đó thư thái hơn. Vẫn là người phụ nữ ấy, và vẫn như thường lệ, chị ta đang vẫy tay, hào hứng và ung dung.

Lại một lần nữa, Takao nổi cơn bực mình.

“Đây là khuyến mãi dành cho khách hàng quen.”

Đột nhiên, người phụ nữ nói với Takao, khi cậu ngẩng đầu lên thì thấy chị ta đưa ra một cốc cà phê uống liền.

“Gì ạ?”

“À thì, em uống cái này không?”

Người phụ nữ khóa laptop. Chị ta đang đỏ mặt vì chính câu đùa của mình. Biết ngượng thì thà đừng nói có phải hơn không.

“Em cảm ơn. Em nhận không sao chứ ạ?”

“Ừ.”

“Vì em là khách hàng quen ạ?”

“Đúng! Khách quen của mái hiên này.”

Người phụ nữ trả lời, kèm theo nụ cười nhẹ nhõm. Takao chìa tay đón lấy cốc cà phê. Lẫn trong mùi mưa và mùi cà phê là mùi nước hoa của người phụ nữ đó, thoang thoảng thôi. Chẳng hiểu sao, Takao thấy lồng ngực mình thắt lại. Người phụ nữ nở một nụ cười rồi quay về với quyển sách đang cầm trên tay, Takao cũng cầm cúi vào quyển vở.

Chị ta giống như người phụ nữ trong đêm tuyết trắng¹⁸ vậy.

Takao thỉnh thoảng lại liếc mắt về phía người phụ nữ, những cảm giác giống nhau lại xuất hiện. Không, chắc chắn chị ta gắn với cơn mưa. Làn da nhợt nhạt như của người bệnh, thậm chí khiến cho người ta có cảm giác nếu chạm vào sẽ thấy lạnh như cơn mưa vậy. Mái tóc mềm mại cắt ngắn ôm sát lấy gương mặt, tóc nhạt màu và thưa thớt, thấp thoáng hàng lông mi đen dài. Cổ và vai chị ta gầy đến nỗi tưởng chừng sắp gãy đến nơi. Giọng nói trong trẻo ngọt ngào với âm điệu trẻ thơ. Lúc nào chị ta cũng mặc bộ vest chần chu và đôi giày cao gót truyền thống không ăn nhập lắm với khung cảnh công viên. “Một buổi sáng ở công viên cơ mà...” Takao thầm nghĩ. Thật ra một đứa trốn học như cậu cũng không đủ tư cách để phê phán chị ta, nhưng người phụ nữ này thật đáng ngờ.

Nếu nhìn nhận khách quan thì chị ta ưa nhìn, à, phải nói là xinh đẹp. Takao không thích đánh giá diện mạo hay ngoại hình của người khác, tuy nhiên cậu dám quả quyết rằng người phụ nữ này rất đẹp. Chỉ hiềm vẻ đẹp ấy không giống với con người, mà giống một đám mây xa hay vách đá, một con thỏ non hay nai tơ của vùng núi tuyết, vẻ đẹp thuộc về tự nhiên, là một phần của tự nhiên. Đúng, chị ta là người phụ nữ mang theo cơn mưa¹⁹.

Sự hiện diện của chị ta thoát đầu chỉ là phiền phức. Takao trốn học là vì muốn được ở một mình, nên khi đến công viên phải mua vé vào cửa này, cậu hy vọng sẽ không có ai ở đây cả. Tuy nhiên, kể từ lần gặp đầu tiên vào cuối tháng trước, không ngày mưa nào cậu không thấy chị ta ở hàng hiên này. Hôm nay đã là lần gặp thứ bảy hoặc tám gì đó rồi. Thế nhưng chính Takao

cũng không hiểu vì sao bản thân mình lại không đổi chỗ ngồi để tránh mặt. Có lẽ bởi chị ta là người mà có ai đó ngồi lặng thinh cách mình một mét rưỡi cũng không thành vấn đề. Chị ta hiếm khi mở lời, chỉ ngắm nhìn cơn mưa, đọc sách và uống bia hoặc cà phê, nên Takao cũng lặng lẽ như mọi khi, ngắm nhìn cơn mưa, vẽ mấy chiếc lá hoặc phác thảo một vài kiểu giày cho qua thời gian. Một đôi lần chị ta bắt chuyện với Takao. Cậu có tiếp chuyện hay không cũng không thành vấn đề. “A, mấy con vịt lặn dưới nước kia, em nhìn thấy không?” hay “Cành cây này đã dài hơn tuần trước rồi nhỉ!” hoặc “A, chị nghe thấy tiếng tàu tuyến Chuo đấy!”... Đơn thuần là những câu tả cảnh. Thoạt tiên Takao khá bối rối, không biết nên trả lời thế nào vì không rõ chị ta đọc thoại hay đang bắt chuyện với mình, nhưng vì chị ta nhìn thẳng vào cậu mà nói nên có lẽ là muốn trò chuyện chẳng. Takao chỉ đáp lại bằng một cái gật đầu tỏ ý đồng tình nên những cuộc đối thoại với chị ta cũng chẳng khác việc ngồi nghe mưa là mấy.

Thấy Takao cầm cặp đứng dậy, người phụ nữ mỉm cười, “Hẹn gặp lại!”

“Em sẽ lại đến. Hôm nay cảm ơn chị đã mời em cà phê.”

Takao cảm ơn và tiến ra phía cổng Shinjuku, cơn mưa đã bắt đầu nhẹ hạt. Takao nhận thấy mình bỗng bước nhanh hơn, tâm trạng hớn hởi như thể vừa đọc xong câu chuyện yêu thích. Tại sao vậy nhỉ, tự dưng Takao thấy phấn chấn. Lời nói của người phụ nữ vẫn vang bên tai Takao. Người phụ nữ của cơn mưa, tạo ra tiếng mưa. Mà mình thì thích nghe mưa, Takao nghĩ, lại thấy bực mình.

“Akizuki lại đến lúc giữa trưa.”

Takao bước vào lớp qua cánh cửa mở rộng, một vài bạn học đang ăn cơm trưa ngoài ra nhìn cậu.

“Này, cậu nghĩ bây giờ là mấy giờ rồi?”

“Thế nào cũng bị gọi lên phòng giáo viên cho mà xem.”

Takao mỉm cười đáp lại lời đùa của đám bạn và ngồi xuống ghế, mở nắp hộp cơm. Cơm rắc chút rau tía tô, củ cải khô ngâm thái nhỏ và món thịt xào sả ớt tối qua cậu thử làm lần đầu tiên. Thịt xào sả ớt là món cậu nghe qua công thức ở cửa hàng rồi về tự nấu. Ở cửa hàng họ dùng thịt lợn chứ không dùng thịt bò. Tuy nhiên thịt bò tạo cảm giác ngon và hợp với ớt xanh hơn, có lẽ đây sẽ là món ăn ưa thích của Takao, Vừa chậm rãi thưởng thử bữa ăn vừa ngẩn ngơ ngẫm nghĩ, Takao chợt thấy cậu bạn ngồi bên mở sách giáo khoa môn Anh văn.

“Này, tiết năm là giờ ngữ văn phải không?”

“Không, nghe nói cụ Takehara bị cảm nên thay bằng giờ của leader Nishiyama.”

“Đùa sao...”

Kế hoạch tiếp tục vẽ phác của cậu coi như phá sản. Thầy Takehara gần đến tuổi nghỉ hưu, giờ ngữ văn của thầy thường chậm rãi yên tĩnh nên làm gì cũng được. Ngược lại, giờ tiếng Anh của Nishiyama chán muốn chết mà thầy lại khó tính.

“Này, Akizuki, cậu nên xung phong lên bảng trả bài để tạo dấu ấn là mình có đi học đi.” Cậu bạn mắt không rời khỏi sách nói với Takao.

“Tớ cũng muốn lắm nhưng tiếc là học dốt tiếng Anh quá.”

Takao chợt nghĩ, Tiêu Phong mà nghe thấy câu trả lời hèn nhát thế này thì sẽ cười vào mặt mình mất.

Hồi đó là vào khoảng tháng Tư, những cánh anh đào nở muôn cũng đã rụng gần hết tạo nên muôn vàn chấm trắng rải rác trên khắp mặt đường nhựa. Kể từ tháng Ba, khi nhận được thông báo đỗ vào cấp ba, Takao bắt đầu làm thêm tại một quán ăn Trung Hoa nhỏ ở Đông Nakano. Nhấm nháp thì câu chuyện xảy ra vào thời điểm cậu làm được chừng một tháng.

“Này, cậu lại đây một chút được không?” Takao đang bưng đồ ra cho khách thì một người đàn ông cất tiếng gọi, ngay lúc đó cậu đã có dự cảm

chẳng lành,

“Cậu là học sinh à? Tên Akizuki?”

Takao run lên khi vị khách chừng ba mươi tuổi với gương mặt đỏ gay vì rượu độc tên mình ở nhãn tên.

“Vâng. Em là học sinh ạ.”

Vị khách thở hắt ra một tiếng để Takao nghe thấy rồi lấy đĩa chỉ vào đĩa xào cậu vừa mang ra.

“Cái này lẫn sạn.”

Takao nhìn theo tay người đàn ông, đúng là có một mẩu nylon trong suốt lẫn vào giữa chỗ đậu hũ và hẹ trong bát. Người đàn ông ngẩng lên nhìn Takao rồi hỏi cậu sẽ làm thế nào.

“Thành thật xin lỗi quý khách, tôi sẽ làm lại một đĩa khác ạ.”

“Không cần, đừng nào tôi cũng lỡ ăn rồi.”

Anh ta nói vậy rồi lặng thinh nhìn Takao như đang thử cậu. Người đàn ông có đôi vai chắc nịch mặc chiếc áo phông có cổ đã cũ, nhìn khó mà đoán được nghề nghiệp của anh ta.

“Vậy... chúng tôi sẽ giảm bớt giá dịch vụ xuống ạ.”

“Vớ vẩn.” Anh ta bật ra, giọng ồm ồm. Takao run lên bần bật.

“Cậu xin lỗi cho thành thật đi. Gặp trường hợp này thì phải làm thế nào? Trong sách hướng dẫn không quy định gì à?”

Bị hỏi những chuyện mà bản thân chưa bao giờ nghĩ tới, mồ hôi bắt đầu túa ra trên người. Lần đầu tiên vấp phải sự cố này, cậu xoay sở tìm lời giải thích.

“Dạ, theo như quy định thì phải đổi đồ ăn cho khách, phải xin được đổi ạ. Hoặc gọi chủ quán ra giải quyết... À không ạ, là gọi chủ quán ra giải thích, nhưng hiện tại chủ quán đang vắng mặt, nên...”

Takao nghẹn lời. Cậu cảm nhận được ánh nhìn của những thực khách khác. Người đàn ông cố ý thở hắt ra, mắng rằng, “Tóm lại cậu định giải

quyết thế nào đây?” Anh ta bắt đầu lớn tiếng, có vẻ rất bức bối. “Này, cậu cứ im thin thít như thế tôi không hiểu gì hết.”

Nhưng Takao không biết phải trả lời thế nào, càng nghĩ cậu càng không hiểu. Cậu đảo mắt xung quanh chờ đợi một sự cứu giúp, nhưng không một nhân viên nào của quán chú ý đến chuyện đang diễn ra chỗ cậu.

“Này!” Bị giọng nói hùng hổ gọi giật lại, Takao luống cuống hướng ánh mắt về chỗ cũ.

“Cậu Akizuki này, cậu làm ơn thôi đi được không, trông tôi bây giờ có khác gì kẻ đi bắt nạt cậu không?”

“Tôi thành thật xin lỗi. Tôi sẽ đi đổi đồ ăn mới cho quý khách được không ạ?”

“Tôi đã nói là không cần cơ mà!”

“Thành thật xin lỗi.” Ngay lập tức theo phản xạ cậu cúi đầu xuống, người co rúm lại.

“Thưa quý khách...”

Chợt một giọng nói bình tĩnh cất lên. Chẳng biết từ bao giờ Tiêu Phong đã đến đứng bên cạnh cậu. Bằng một động tác nhẹ nhàng anh ta đã quỳ gập gối xuống và ngẩng lên nhìn vị khách nam kia.

“Tôi là Lý, người chịu trách nhiệm khu tầng trệt. Nhân viên của chúng tôi hình như đã thất lễ với quý khách, xin phép hỏi ý muốn của quý khách, được không ạ?”

Takao nhận thấy người khách đã có phần dịu đi. Thật là may! Takao thở phào nhẹ nhõm, đầu gối như sắp khụy xuống, đồng thời cậu thấy bức tức, không hiểu là bức với quán hay bức với khách, rồi bần khoăn tự hỏi vì sao mình lại rơi vào hoàn cảnh này.

“Người mới như cậu không thể giải quyết cho ổn thỏa, cũng khó trách. Nhưng nên nhớ bên có lỗi là cậu chứ không phải khách hàng.”

Hết giờ làm thêm, trên đường đến nhà ga, Takao vẫn chưa nguôi bất ngờ vì câu nói của Tiêu Phong. Cậu những tưởng sẽ nhận được lời an ủi động viên đại loại như “Hôm nay thật chẳng may!” hoặc là “Đừng để ý đến mấy gã khách khó tính!” kia chứ.

“Nhưng tôi có phải là người chế biến món ăn đó đâu.”

Takao cãi lại mà không hề suy nghĩ. Đêm tháng Tư mà gió vẫn còn lạnh, Takao thọc tay vào túi quần đồng phục, bước đi ủ rũ. Những đám mây đang trôi nhanh đi mất bị ánh đèn đường nhuộm một màu hồng tím.

“Chuyện có nylon rơi vào món ăn là chuyện không thể có, bịa đặt cả.”

“Sao cơ?”

“Để tránh mấy trường hợp rắc rối như vừa rồi thì ở nhà bếp quán mình chỉ dùng màng co có màu thôi.”

“Vậy thì lỗi là do ông khách đó đấy chứ. Sao còn tặng vé ăn miễn phí cho ông ta làm cái gì.”

Takao không phục, cơn giận của cậu bốc lên tận mặt. Tiêu Phong lớn hơn Takao tám tuổi, nhưng ngoài những lúc ở trước mặt khách hàng, Takao trò chuyện thân mật như bạn bè với Tiêu Phong. “Cứ nói trống không cũng được,” ngay lần đầu gặp mặt anh ta đã dặn thế, hơn nữa có lần còn bất mãn kể rằng đã bỏ học ở trường dạy tiếng chỉ vì bị ép học kính ngữ quá nhiều. Vậy mà anh ta dùng kính ngữ còn thành thạo và chính xác hơn cả Takao, điều này khiến Takao gần như phải nghiêng mình tôn trọng.

“Vì chúng ta đâu chứng minh được rằng nhà hàng hoàn toàn không có lỗi. Hơn nữa phân trần cho bản thân trước mặt các khách hàng khác là hành động ngu ngốc. Con người không hành động vì chính nghĩa mà hành động theo tình cảm.”

Không thể hiểu ngay những điều Tiêu Phong vừa nói, Takao ngược lên nhìn con người đang bước bên cạnh mình ấy. Dáng dong dỏng cao, gương mặt góc cạnh như được chạm khắc. Giọng còn lẫn âm sắc Trung Quốc, nhưng lời nói thì đầy sức thuyết phục như những câu cách ngôn.

“Lúc nhận yêu cầu của khách, Takao không nhìn vào mặt ông ta. Nhớ không? Lúc cậu thu dọn bát đĩa, người đàn ông ấy đã gọi một cốc bia, cậu đáp ‘Vâng’ nhưng vẫn không thèm quay ra nhìn.”

“Ui...” Hoàn toàn không nhớ ra, Takao bối rối giải thích. “Có thể thế, nhưng cũng tại hôm nay bận hơn bình thường nữa.”

“Không phải chỉ một lần đầu, mà là hai lần. Chưa kể cậu còn quay ra nói chuyện với một khách hàng nữ gần chỗ ông ta.”

“Đấy là do họ bắt chuyện với tôi. Họ hỏi tôi bao nhiêu tuổi, làm việc vào những ngày nào trong tuần, chỉ thế thôi.”

“Và ngay sau đó. Ngay sau đó ông ta gọi cậu. Chắc là do cảm thấy thẳng nhóc mới vào làm này đã xem thường mình.”

Takao kinh ngạc nhìn Tiêu Phong lần nữa, cảm giác như có ai đó vừa nhét đá lạnh vào lưng mình. Không cần soi gương Takao cũng biết lúc này mặt cậu đang đỏ lên. Tiêu Phong ngược nhìn những đám mây hồng, nhẩn nha nói, “Cái gì cũng có nguyên nhân của nó. Mọi sự đều liên kết với nhau.”

Lý Tiêu Phong năm nay hai mươi ba tuổi, người gốc Thượng Hải. Ngày đầu tiên gặp mặt ở quán anh ta cho biết tên theo tiếng phổ thông là “Xiao Feng”, nhưng Takao không tài nào phát âm đúng được như anh ta. Gọi “Shuu Hou” theo phiên âm của người Nhật thì Tiêu Phong không bằng lòng nên cuối cùng Takao cố gắng đọc được là “Sha O Hon.” Đối với Takao, Tiêu Phong là người nước ngoài đầu tiên cậu quen trong đời.

Lý do khiến anh ta đến Nhật là do một cô bạn gái từ thời cấp ba. Cô bé người Nhật mười sáu tuổi sang Thượng Hải theo một chương trình đào tạo ngôn ngữ ngắn hạn. Bấy giờ Tiêu Phong mười bảy tuổi, mới nhìn thấy cô bé là đã thích ngay. Ở cô toát ra một phong cách thời thượng hết sức tự nhiên, cho dù chỉ quần bò áo phông thì trông vẫn sành điệu. Trang điểm rất nhẹ mà môi lúc nào cũng tươi mọng, gợi cảm. Nói năng ngắn gọn nhưng hàm súc, thú vị. Cô bé nổi bật giữa đám con gái tối ngày chỉ chăm chăm tìm cách quyến rũ đàn ông, ít nhất thì Tiêu Phong nhận thấy như vậy. Đối với anh, cô

bé là biểu tượng của một thế giới anh chưa từng biết đến. Anh tích cực tiếp cận, rồi họ bắt cặp với nhau, mối quan hệ kéo dài suốt sáu tháng cho đến khi chương trình đào tạo kết thúc. Trước khi về nước, cô bé đã đem lòng say mê Tiêu Phong, nhưng anh ta chỉ thể hiện sự quan tâm vừa phải, và cuối cùng nói lời chia tay. Nguyên nhân là trong nửa năm qua lại, anh đã học được tiếng Nhật cơ bản, sự tò mò ban đầu về cô bé cũng phai nhạt đi nhiều. Nhưng sự kiện này đã thúc đẩy anh ta sang Nhật du học, cảm thấy rằng mình sẽ tìm thấy ở đây một thứ gì đó quý giá hơn hẳn cô bạn gái cũ. Bấy giờ sắp đến Thế vận hội Bắc Kinh, và hai năm nữa thì sẽ đến World Expo Thượng Hải²⁰, nên quyết định du học của Tiêu Phong khiến cha anh ta không hài lòng chút nào. Ông phàn nàn, “Sao lại rời bỏ mảnh đất sắp được tưới tắm bởi mưa vàng mưa ngọc.” Nhưng đối với Tiêu Phong trẻ tuổi, anh không cần một tương lai được định sẵn, anh cần những điều mới mẻ.

Trong bốn năm du học đại học, Tiêu Phong đã thành thạo tiếng Nhật, xây dựng được rất nhiều mối quan hệ và sở hữu một lý lịch hẹn hò dài dằng dặc. Để kiếm tiền và mở rộng mối quen biết, anh ta đã chuyển nhà thường xuyên, nhưng dù là thuê chung hay cho ai đến ở cùng anh ta cũng chỉ chấp nhận người Nhật để tiện rèn luyện ngôn ngữ. Khi đi làm thêm, Tiêu Phong chủ động móc nối với cộng đồng người Hoa ở Nhật, từ công việc ở quán ăn bình thường cho đến kinh doanh hàng nhập khẩu, biên dịch, bán sách giáo khoa tiếng Trung. Anh luôn tích cực làm nhiều việc khác nhau và củng cố quan hệ bền vững. Đến năm thứ ba Tiêu Phong có thể tự hào nói rằng miễn là muốn, việc gì anh cũng làm tốt cả. Bấy giờ tiền làm thêm đã thừa đủ để anh trang trải học phí và sinh hoạt phí, dù còn là sinh viên nhưng anh đã độc lập hoàn toàn về kinh tế trên một đất nước xa lạ.

Việc giao du và hẹn hò với nhiều phụ nữ Nhật tạo cơ hội cho anh thăm thú nhiều nơi. Trong các phụ nữ anh gặp ở Tokyo, có người xuất thân từ “xứ tuyết”²¹ phương bắc, cũng có người xuất thân từ những hòn đảo xa xôi ngoài biển. Vốn là người ưa chu du và thích giao tiếp với người khác nên mỗi lần được mời là anh lại về quê hương từng người, gặp bố mẹ họ, nghe những câu chuyện ở vùng quê đó, uống thứ rượu đặc trưng của miền đất đó. Cứ

như thế, dần dần Nhật Bản không còn là vùng đất bí ẩn đối với Tiêu Phong nữa. Ngược lại, trong thời gian anh du học ở Nhật, Thượng Hải biến đổi nhanh chóng sau World Expo, và có lẽ giờ đây chính quê hương mới là miền đất lạ. Ý nghĩ này dần dần hình thành trong Tiêu Phong. Tốt nghiệp xong anh không đi tìm việc mà vẫn giúp đỡ các doanh nghiệp quen biết buôn bán hàng nhập khẩu cũng là vì những bản khoán như vậy. Visa của anh được gia hạn thêm một năm sau khi tốt nghiệp đại học, khi thời hạn này ngày một đến gần thì những bản khoán của anh cũng lớn lên theo.

Công việc phụ giúp nhà hàng Trung Hoa mỗi khi họ thiếu người là cách tạm nghỉ của Tiêu Phong trước khi anh tìm được điểm đến mới, đồng thời là cách báo đáp cho nơi làm việc đầu tiên khi anh đặt chân lên nước Nhật. Đến giờ Tiêu Phong cũng không bao giờ quên được ơn nghĩa với quán ăn Trung Hoa này, nơi đã giúp anh xoa dịu nỗi nhớ hương vị quê nhà và khắc phục nhiều bất tiện trong cuộc sống nơi xứ người. Còn đối với quán ăn này và cả khách hàng ở đây, một người thông thạo tiếng Trung, Anh và Nhật như anh quả là một viên ngọc quý. Khi phỏng vấn xin vào làm, dù vẫn còn là học sinh lớp Chín nhưng Takao đã nói dối rằng mình học cấp ba, lúc đó chính Tiêu Phong là người nói với ông chủ nhà hàng, “Đặng nào tháng sau cũng lên lớp Mười rồi, nó đã muốn làm thì cho nó làm đi.”

Những chuyện như thế này Takao lần lượt được biết nhờ nhiều lần nói chuyện với Tiêu Phong ở sân sau quán ăn khi tạm nghỉ hay ở tiệm rượu anh dẫn cậu vào trên đường về. Takao thấy tất cả giống như một bộ phim vậy. Đôi khi cậu cho rằng ở gần một người đàn ông Trung Quốc phong trần thế này cũng khiến cho cuộc đời mình trở thành một phần của câu chuyện kịch tính nào đó.

“Akizuki, đi uống trà không?”

Giờ tiếng Anh đã qua, tiết sáu cũng gần kết thúc, khi Takao vừa thở phào vì thoát nạn thì Sato Hiromi chạy vào. Có vài học sinh hiếu kỳ nhìn về

phía Takao và cô học sinh khóa trên vừa đột ngột xông vào lớp mình.

“Thế Matsumoto thì sao?” Takao hỏi.

“Cậu ấy nói là họp hội học sinh khoảng một tiếng nữa mới xong. Sẽ đến sau.”

“Hẹn hò thì hai người các cậu đi riêng với nhau thôi chứ.”

“Cậu ấy muốn Akizuki đi cùng. Bảo ba người thì tự nhiên hơn.”

Sato không có chút lập trường của một cô bạn gái cả. Takao nhớ ra Tiêu Phong cũng từng nhờ cậu một việc y như vậy, điều này khiến cậu bỗng nhiên thấy thật phiền phức. Sao mọi người lại giống nhau thế chứ? Sao không ở riêng với người mình thích đi! Đột nhiên hình ảnh mái hiên trú mưa hiện lên trong đầu cậu, Takao hoảng hốt lắc đầu quày quạ. Trong khi cậu đang quyết liệt phủ nhận những gì vừa chợt hiện lên trong đầu thì Sato đã kéo tay áo cậu và vô tư thúc giục, “Đi mau lên nào!” Mái tóc cắt bằng của cô khẽ đung đưa theo mỗi cử động. Mùi chất khử mùi thoang thoảng tỏa ra khiến Takao nhớ lại mùi nước hoa của người phụ nữ mưa. Gần như bị Sato kéo ra khỏi lớp học. Takao vẫn miên man nghĩ. *Mình không sao hiểu nổi chuyện giữa đàn ông và phụ nữ.*

Gọi một tách cà phê kem giá 180 yên và ngồi đến hai tiếng đồng hồ trong quán, khi bước ra thì cảm thấy hơi ẩm bám ngay lên da. Dù trời lạnh ráo, nhưng đúng là vào mùa mưa thì không khí luôn ẩm ướt. Takao ngược nhìn dây điện óng ánh sáng trong nắng chiều và cảm thấy ngày dài hơn. Chẳng hiểu sao từ khi sang mùa mưa, mỗi ngày đều trôi qua thật quá nhanh.

Takao ngồi cùng Sato khoảng một tiếng trong quán cà phê, sau đó Matsumoto tới nhập hội, cả ba ngồi nói chuyện phiếm khoảng ba mươi phút thì Sato bảo phải về trước cho kịp lớp học thêm. Takao và Matsumoto còn nán lại đến cả tiếng đồng hồ nữa, hai đứa lấy ống hút cùng hút hết chỗ đá tan trong cốc để giết thời gian. Takao nghĩ mà nản, “Tán gẫu với chúng nó cũng vui nhưng tụ tập kiểu này chẳng hóa ra mình hẹn hò riêng với từng đứa hay sao.” Matsumoto là bạn học của Takao từ thời cấp hai. Vừa vào cấp ba Matsumoto đã hẹn hò với Sato Hiromi học khóa trên. Dù rất nhiệt tình với

mối quan hệ này, nhưng không hiểu sao Matsumoto luôn tránh những cuộc hẹn chỉ có riêng hai người. Khi còn hai thằng với nhau, thỉnh thoảng Matsumoto nhếch mép bảo, “Tao thích con gái lớn tuổi hơn mình.” Takao thầm nghĩ, chắc hẳn sự pha trộn giữa trẻ thơ và từng trải ở Matsumoto khiến phụ nữ lớn tuổi hơn thấy cậu hấp dẫn. Mà sao gần đây xung quanh mình cũng toàn là người lớn hơn cả. Sato đang học lớp Mười một, chị Rika anh dẫn về hôm trước, rồi chị Yoko người yêu của Tiêu Phong. Chưa kể người phụ nữ mang theo cơn mưa. Chị Rika hình như là hai mươi hai tuổi, Yoko là hai mươi lăm. Người phụ nữ mưa bao nhiêu tuổi nhỉ? Chị nhiều tuổi hay ít tuổi hơn hai người kia? Takao ngẩng nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ tàu thuyền Sobu, dù mãi mê suy nghĩ cậu vẫn không thể đoán ra được.

Cuối tháng Sáu, giàn hoa tử đằng nở rộ trong khu vườn kiểu Nhật. Như thể chờ đợi điều gì, năm nay hoa nở muộn hơn mọi năm những một tháng. Màu tím tươi tắn trông như phát sáng trong không gian đong đầy hơi mưa, những giọt nước trong veo nối nhau rỏ tí tách, đáng yêu vô cùng. Tưởng đâu hoa tử đằng cũng có trái tim, và niềm hoan hoan không thể giữ mãi trong trái tim ấy đang tỏa ra tràn trề theo nước.

Có lẽ tại ảnh hưởng của mấy bông tử đằng, mình mới đem chuyện ấy nói với người phụ nữ mưa, Takao nghĩ bụng. Mà cũng có thể vì tối hôm trước nhận được thông báo tuyển sinh nữa. Takao có đăng ký nhận tài liệu giới thiệu của một trường dạy làm giày, khi trông thấy tổng học phí lên đến 2.200.000 yên trên đó, cậu đâm ra hối hận. Nhưng sau khi nhắm tính, thấy số tiền tiết kiệm sau ba năm làm thêm ở cấp ba cũng sẽ xấp xỉ 2.000.000 yên rồi, tức là có thể đi học được, cậu hào hứng trở lại, kết quả đi tâm sự với người phụ nữ một chuyện kể ra rất mất thể diện, không tương xứng với một người được học hành chính quy. Takao hơi hối hận, nhưng cũng có phần kiêu hãnh nữa vì đã bộc lộ được suy nghĩ thật của mình.

“Thợ đóng giày à?”

Người ấy hỏi lại, giọng như vẫn vang bên tai Takao đến tận lúc này. Dù nghe chùng bất ngờ nhưng không hề có vẻ gì là xem thường. Takao ngẫm nghĩ và nhận ra điều đó. Nếu chỉ nghe giọng nói thì sẽ nghĩ cô ấy là học sinh

cấp hai mắt. Chất giọng trong trẻo, pha lẫn sự trịnh trọng và đứng đắn. À phải, cảm giác giọng giống giọng các nữ cán sự lớp hay hội trưởng hội học sinh gì đó. Giọng có âm vang hình ảnh của những cô gái nghiêm túc như vậy.

Sáng hôm đó, câu đầu tiên của cô dưới mái hiên là “Này, em đã trông thấy những bông hoa tử đằng chưa?”. Takao đang phấn khởi hơn thường ngày, liền hỏi lại, “Ở đâu vậy ạ?” Vậy là hai người cùng cầm ô lên lưng thững đi ra bờ ao. Cùng bước dưới tán hoa rực rỡ, lần đầu tiên Takao nhận ra mình cao hơn người phụ nữ một chút, cậu thầm vui mừng, “Có thể chứ.”

Những hạt nước từ dây tử đằng nhỏ xuống vẽ lên mặt ao những vòng sóng loang. Một cảnh tượng khiến người ta liên tưởng tới cảm xúc sâu xa của con người khi tìm được đến với nhau và lan tỏa mãi ra.

“Em muốn thành thợ đóng giày.” Dứt lời, Takao mới nhận thức mình vừa nói gì. “Em biết nghe có vẻ viễn vông, nhưng em cũng biết rằng mình thích thiết kế và tạo ra những chiếc giày.”

Nói đến đây, cậu cảm thấy hơi xấu hổ.

“Bây giờ tay nghề đóng giày của em vẫn còn kém. Đương nhiên là thế...”

Không thấy trả lời. Chỉ có tiếng người phụ nữ mưa hít thở thật sâu. Takao bồn chồn ngẩng mặt lên, mắt họ giao nhau. Người phụ nữ vẫn im lặng, chỉ mỉm cười. Takao lại tiếp, “Nếu có thể, em muốn theo nghề nghiệp đó.”

Cậu thì thầm như thể tâm sự với những đóa tử đằng, nhưng cũng mạnh mẽ như lời tuyên ngôn cho những cảm xúc chính cậu cũng chưa từng biết đến, nó vang vọng trong trái tim, một sức nóng dần lan tỏa khắp lồng ngực cậu.

Nếu lúc đó người phụ nữ buông ra những câu như “Ồ, tuyệt quá!” hay “Cố gắng lên nhé!”, chắc mình chẳng biết phải phản ứng thế nào, Takao hồi tưởng. Mình sẽ xấu hổ hoặc hối hận, hoặc tệ hơn là nổi giận đùng đùng. Takao thật lòng vui mừng vì người phụ nữ mưa không phải người như vậy.

Việc cô chỉ mỉm cười lại có tính khích lệ hơn bất cứ động thái nào. Kể từ hôm đó, cô không phải là người phụ nữ mang theo cơn mưa nữa, Takao đổi cách gọi thành “người ấy”.

Tối đến, trước khi đi ngủ, hoàn toàn vô thức, Takao thiết tha thầm ước ngày mai trời sẽ mưa.

Đêm ấy Takao mơ thấy mình bay. Lâu lắm rồi cậu mới mơ thấy mình bay. Trong giấc mơ, cậu là một con quạ với những bắp thịt rắn chắc trải từ ức đến tận kẽ tay, chỉ khê đập cánh là không khí bị nén liền đẩy cậu bay vút lên, nhẹ nhàng ngao du bất cứ đâu. Trên trời, những đám mây bông bành nổi với nhau, từng tia nắng màu vàng chanh lọt qua kẽ mây vươn dài xuống tận mặt đất. Xa xôi dưới kia là khung cảnh Tokyo quen thuộc, mái nhà cậu, đồ chơi trong công viên trẻ em, phòng khách các căn hộ hiện lên qua cửa sổ... tất thảy đều rõ ràng đến từng chi tiết. Bay qua Koenji, Nakano, nhẹ nhàng lướt trên những tòa nhà cao tầng ở khu tây Shinjuku, cuối cùng Takao cũng nhìn thấy đường nét quen thuộc của khu vườn kiểu Nhật nọ. Đúng lúc đó, từ những đám mây tích tụ bên trên đầu cậu, muôn vàn hạt mưa bắt đầu đồng loạt rơi xuống. Chẳng mấy chốc mưa đã thấm ướt mặt đất, nắng rơi khắp nơi khiến những tòa nhà, đường sá và cây lá lấp lánh hẳn lên. Rồi quạ Takao tìm thấy bóng hai chiếc ô trong công viên. Một chiếc ô nylon trong suốt đang di chuyển trên lối nhỏ từ cổng Shinjuku đến hàng hiên, một chiếc ô màu vàng cam cũng tiến về phía hàng hiên nhưng là từ cổng Sendagaya. Hai người này trú mưa, còn mình sẽ đi đâu nhỉ? Con quạ bản khoắn giây lát rồi như sức nhớ ra, nó chao cánh quanh khu vườn rồi đổi hướng bay đến cột thu phát sóng Yoyogi, càng bay càng tăng độ cao, mây lớp lớp dạt ra dưới đôi cánh nó. A, mưa sắp tạnh rồi, ý nghĩ lướt qua tâm trí, cùng lúc cậu tỉnh giấc.

Vừa mở mắt ra, Takao lại ước mưa sẽ rơi.

“Takao, gấp thêm nữa nhé.”

“Takao, ăn rau muống đi. Còn trẻ thế này, cứ tự nhiên đi.”

Ngồi hai bên Takao, Tiêu Phong và Yoko đều đang thúc giục cậu ăn thêm. Không hiểu sao người ta lại nghĩ rằng tuổi trẻ thì ăn được nhiều thế nhỉ! Vừa nhồi cua vào cái dạ dày gần như sắp bục vì no của mình, Takao vừa nghĩ. Mà điều Tiêu Phong vừa nói cũng hết sức bình thường thôi, Takao thì thầm với đồng vỏ cua đang chất đầy lên.

Món nào Tiêu Phong nấu cua cũng ngon. Hầu hết đều là những món ăn Trung Hoa không có trong thực đơn nhà hàng, Takao thậm chí còn chưa nghe tên bao giờ. Món cua như tan chảy trong miệng này, món lẩu cay với tôm và bánh dày bột gạo, món thịt lợn xào dưa chuột, thậm chí cả món mướp đắng chỉ cần cắt khoanh tròn rồi luộc qua cũng thơm ngon, và tạo nên hương vị phức tạp đến lạ lẫm. Chắc hẳn Tiêu Phong đã phải bỏ nhiều công sức ngay từ khâu chọn nguyên liệu. Takao chỉ băn khoăn một nỗi vì sao anh ta gọi cậu đến.

“Ở nhà Takao có anh trai không, em đúng kiểu như một cậu em trai vậy.” Yoko hỏi. Bờ vai trắng nõn phô ra ngoài chiếc váy không tay của cô làm Takao váng vất.

“Có ạ. Một người anh hơn em mười một tuổi.”

“Vậy là hai mươi sáu tuổi. Anh ấy là người thế nào?”

“Anh ấy làm kinh doanh cho một công ty điện thoại di động. Người hơi phù phiếm.”

Takao vừa trả lời vừa liếc trộm đôi môi Yoko đang chum lại để húp nước lẩu cua. Yoko là một phụ nữ quyến rũ, ngay cả ăn uống cũng biết chú ý sao cho tao nhã và gợi cảm. Hơn nữa đôi môi cô thấp thoáng dưới diềm ren trắng của chiếc váy liền màu vàng chanh. Tóc vén sang một bên che gần hết má phải, từ chỗ Takao nhìn sang chỉ thấy đôi môi đỏ son của cô ta hoạt động. Cô ta khá giống Rika ở sắc đẹp trưởng thành. Nhưng, khác hẳn người trong mưa ấy.

“Sao thế Yoko, muốn nhờ thằng bé giới thiệu cho à?”

Tiêu Phong vừa uống rượu Thiệu Hưng vừa thản nhiên hỏi Yoko, giọng điệu y hệt như nói với đứa em gái.

“Hay là thế nhỉ! Lứa tuổi phù hợp, mà có Takao làm em trai cũng vui đấy chứ.”

“Không được đâu, anh em có người yêu rồi.” Takao vội đáp, và thắc mắc không hiểu tại sao mình lại cảm thấy khó chịu và hấp tấp đến thế. Cậu quay ra lườm Tiêu Phong như thể muốn trách móc, Yoko là bạn gái anh cơ mà! Mặt Tiêu Phong lạnh tanh như không, vẫn tiếp tục nốc rượu ừng ực.

“Vậy sao? Tiếc quá! Tiếc thế này thì em cũng phải uống rượu Thiệu Hưng xem sao nhỉ. Rồi say luôn cũng được.” Yoko vui vẻ nói.

“Em cũng uống à?” Tiêu Phong bật dậy, bước về phía bếp để lấy thêm cốc.

Bước chân anh ta lảo đảo trông khá đáng ngờ. Cuối cùng Takao cũng nhận ra anh ta say mất rồi. Cậu quay lại với đồng vỏ cua, thì thầm, “Thế này là thế quái nào?”

Mấy ngày trước, Tiêu Phong rủ cậu đi ăn cùng với anh ta và Yoko, cậu đã từ chối vì không muốn thành đứa cảm ảm chuyện yêu đương của người khác. Nhưng anh ta cứ khẩn khoản mời mãi, và khi người khác đã thiết tha như vậy thì Takao không thể từ chối được, thế là đúng chiều thứ Bảy đẹp trời cậu đến căn hộ ở Nakano Sakaue như đã hẹn. Trái với tưởng tượng của cậu về một khu chung cư lấp lánh cao tầng, nơi đó chỉ là một tòa nhà năm tầng cũ kỹ trông như đã xây được hơn ba mươi năm. Tuy nhiên không gian rất rộng rãi, tầng trệt chỉ có hai hộ gia đình ở, thậm chí ở tầng năm, chỗ Tiêu Phong sống chỉ có một mình anh ta, trông lại càng rộng thênh thang. Vừa bước vào căn phòng khách rộng rãi thì đã thấy Yoko đang ngồi đó uống bia. Chai bia dán nhãn “Tuyết Hoa”, một nhãn hiệu Takao chưa thấy bao giờ. Tiêu Phong đang làm đồ ăn trong bếp, bảo hai người ngoài phòng khách cứ uống với nhau trong lúc đợi đi. Takao cũng mới thấy mặt Yoko một vài lần ở cửa hàng. Yoko mỉm cười đáp lại lời chào của Takao, gương mặt phảng phất một nỗi buồn, khiến Takao không khỏi thắc mắc, trước đây cô có thể này

không nhỉ? Trong gạt tàn, đầu mẫu thuốc lá dính son đỏ đã chất thành đống. Takao uống trà lúa mạch vừa được đưa ra, tiếp chuyện Yoko với tâm trạng căng thẳng. Dần dà, vẻ tươi tắn thường thấy của cô trở lại đúng như trong ký ức của Takao.

Sau khi đã uống bốn đến năm cốc rượu Thiệu Hưng, Yoko đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Tiêu Phong dõi mắt theo cô một lúc rồi quay lại phía Takao, cầm chai rượu thủy tinh màu nâu lên và hỏi Takao có thật cậu không uống hay không. Takao lập lại nụ cười từ chối và nói rằng cậu sẽ không uống cho đến năm mươi tám tuổi. Tiêu Phong mỉm cười, nụ cười đượm buồn, khiến anh ta có vẻ mệt mỏi hiếm thấy. Anh rót thứ rượu sóng sánh vào cốc của mình rồi khẽ thì thầm, “Anh chỉ muốn đi thật xa.” Kiểu nói như muốn thổ lộ những bí mật sâu xa ấy khiến Takao bất giác ngẩng đầu lên.

“Lúc nào anh cũng tìm kiếm một điều gì đó có thể đưa anh tới một thế giới khác. Kể cả bây giờ cũng vậy.”

Những lời nói như chạm vào một phần yếu đuối trong lòng Takao. Chợt cậu nghĩ, đây là lần đầu tiên mình thấy được sự yếu đuối của người đàn ông này, và cũng kỳ lạ thay, suy nghĩ đó khiến ngực cậu như thắt lại. Chưa kịp hỏi cho kỹ những điều Tiêu Phong muốn nói, Takao đã nghe thấy tiếng bước chân Yoko quay ra, câu hỏi dự định thành ra lơ lửng trong không trung.

Trời nhá nhem, phòng khách lúc này cũng chuyển sang tối mờ. Sau khi uống say sưa, chuyện đã vãn, bầu không khí lười nhác bao trùm căn phòng như khi người ta đã thực hiện hết các quy trình mà họ dự tính. Đúng lúc đó điện thoại của Tiêu Phong đổ chuông, làm anh ta nhẹ nhõm thấy rõ. Yoko lặng lẽ nhìn anh. Tiêu Phong liếc màn hình điện thoại rồi đứng dậy bước vào bếp, đáp lại cuộc gọi bằng giọng khá nhỏ.

“Anh sẽ theo sau, hai người đi đâu đó đi, lên sân thượng cũng được. Bây giờ trên ấy cũng khá thoải mái đấy.” Tiêu Phong lấy tay bịt ống nói, ngoái lại bảo Yoko và ném cho cậu một chiếc chìa khóa.

“Sân thượng có vẻ cũng được chị nhỉ.” Takao quay sang nói với Yoko, tâm trạng nặng nề như vừa bị đuổi ra khỏi nhà. Mở cánh cửa bị khóa ở cuối cầu thang, đi khoảng hai mươi mét, một không gian ngập ánh chiều tà trải rộng trước mắt họ.

Chẳng thấy Tiêu Phong lên sân thượng. Mười rồi ba mươi phút trôi qua, mặt trời lặn dần, nấp sau những đám mây rồi lại ló ra ở thấp hơn, cuối cùng thì khuất hẳn dưới đường chân trời. Bóng hình thành phố cũng thay đổi theo, Yoko đang phì phèo điếu thuốc, lưng quay lại Takao. Takao vừa nhìn cô vừa nghĩ ngợi. Có lẽ nào, chính vì không muốn để Yoko phải đợi chờ một mình lúc này mà Tiêu Phong đã gọi cậu sang. Nhưng Takao cũng không biết mình nên nói chuyện gì với Yoko vào lúc này, đành tựa lưng vào tường, để mặc kệ như vậy. Sân thượng đúng là nơi khiến tâm trạng con người tốt hơn. Nó giống như một thành bể bơi không bao quanh bể bơi. Xung quanh ít nhà cao tầng nên tầm nhìn của Takao cứ thế mở rộng ra mãi. Cậu nhìn lên trời, ngắm màu sắc đặc trưng của vòm không một chiều quang đăng trong mùa mưa. Nền trời phía tây ánh lên màu cam trong suốt giống sashimi cá hồi, càng xa mặt trời thì càng chuyển màu cho đến khi thành tím nho. Khi hoàng hôn lụi tắt, tím nho lại đổi thành màu xanh thẫm.

“Cái tên Tiêu Phong ấy mà...”

Nghe tiếng Yoko từ đằng sau vọng tới, Takao ngồi thẳng người dậy. Yoko đang đứng quay lưng về phía cậu, lặng ngắm vùng trời phía đông.

“Có nghĩa là ‘ngọn núi lúc chiều tà’, phải không?”

Takao đứng thẳng dậy, dõi theo ánh mắt Yoko về phía những công trình cao tầng ở khu tây Shinjuku. Có một tòa nhà văn phòng mới chẳng biết tên là gì, đường nét quen thuộc cao trên 200 mét hiện ra ở giữa và bên trên các tòa nhà khác. Ở khu vực đó còn có cơ quan hành chính của thành phố, có nóc tam giác của khách sạn Park Hyatt, có tòa nhà Sumitomo, có tòa nhà Nomura và một học viện thời trang mang hình kén tằm. Chỉ có một phía chúng còn tắm trong ánh chiều và phơn phớt sắc cam, còn bên chân chúng, đường phố đã chìm trong màu xanh u minh.

“Những tòa nhà đó trông giống vách núi quá. Trong quãng đời sau này, nếu còn ngắm nhà cao tầng lúc hoàng hôn, hẳn chị sẽ nhớ đến hai chữ Tiêu Phong.”

Yoko cứ đứng quay lưng về phía Takao mà nói với cái giọng không rõ cảm xúc là gì. Rồi cô quay quay nhìn Takao, nở một nụ cười mếu máo như của đứa trẻ đi lạc.

“Takao, em kể về người mà em thích đi.”

Chẳng hiểu sao Takao suy nghĩ rất nghiêm túc, và thấy lúc này cần phải nói thật lòng.

“Em chưa chính thức hẹn hò với ai cả. Nhưng có người mà em nghĩ là em đã thích.”

Yoko mỉm cười dịu dàng hơn. Diêm ren rủ trên đuôi bay nhẹ nhàng trong gió.

“Rồi sao nữa?”

Takao nghe có gì ghen ghen trong giọng Yoko.

“Gần đây, em trốn học vào những buổi sáng trời mưa và đến công viên để cả hai cùng ăn cơm hộp. Vì thế sáng nào em cũng chuẩn bị hộp cơm thật đầy thức ăn.”

“Vậy sao? Cô ấy là người thế nào?”

Takao ngẫm nghĩ một lúc.

“Là người ăn uống không khéo ạ. Cô ấy làm rơi cả nhân bánh mì kẹp, cách cầm đũa cũng tệ lắm, em thấy có lần cô ấy ăn mơ muối mà nước dãi ứa cả ra, còn uống bia với đồ nhắm là sô cô la nữa.”

Yoko nheo mắt như thể nhìn phải thứ gì đó chói lóa. Cô đứng ở chỗ tối, núi non đằng xa phía sau thì lại sáng rực lên.

“Nghe chừng rất tuyệt.”

“Có thể. Nhưng em cũng không rõ lắm.”

Tiêu Phong xuất hiện trên tầng thượng lúc trời không còn tím nho, cũng không còn cả xanh thẫm, mà chuyển sang đỏ đục do ánh đèn thành phố hắt ngược lên. Takao tỏ lời cảm ơn vì bữa ăn, để Yoko ở lại và ra về trước. Dù cảm thấy nên nói một điều gì đó với bọn họ nhưng không biết diễn đạt thế nào cho mạch lạc nên cuối cùng cậu quyết định im lặng. Thôi, thế cũng được, sau này mình sẽ nói vậy. Thay lời cảm ơn cho hôm nay, lần tới mình sẽ mời hai người họ đến nhà. Dù không được khéo tay như Tiêu Phong nhưng mình sẽ chuẩn bị rượu và nấu món Nhật. Takao tự nhủ trong lúc cất bước trên đường Yamanote đông như mắc cửi để tới nhà ga. Nhưng không ngờ hôm đó là lần cuối cậu gặp Tiêu Phong và Yoko. Vài ngày sau, Tiêu Phong về nước. Takao biết tin nhờ mail Tiêu Phong gửi từ Thượng Hải. Anh ta viết, “Nhất định sẽ gặp lại.” Takao không hỏi địa chỉ liên lạc của Yoko. Tiêu Phong đi rồi, cậu cũng không qua lại gì với cô ấy nữa.

Hết hồi tưởng thời cấp hai, lúc tự quyết định sẽ trưởng thành trong vòng ba năm, Takao lại thấy mình ngốc nghếch. Thế gian này không đơn giản như vậy, con người cũng không dễ điều khiển bản thân mình như vậy. Trưởng thành, suy đến cùng cũng chính là ví dụ cho việc điều khiển được bản thân mình.

Dù vậy, mình vẫn muốn nhanh chóng trở thành một con người mạnh mẽ hơn.

Dưới mái hiên, Takao vừa lắng nghe mưa rơi vừa vẽ vào quyển vở những mẫu thiết kế giày.

Mình muốn trở thành con người luôn biết nghĩ cho những người quan trọng trong đời mình, dịu dàng và mạnh mẽ, để đến một ngày nào đó dù phải đứng lại đơn độc mình cũng sẽ không suy sụp mà bình thản chấp nhận, không bao giờ ngã gục, mình muốn sống với sức mạnh như thế. Takao lặp đi lặp lại suy nghĩ ấy, bàn tay vẫn đều đặn vạch những nét bút mới.

Tiếng bước chân xào xạc trên đất ẩm lan tới gần. Biết người ấy đã đến, Takao ngẩng mặt lên. Cậu nhìn thấy dáng người mảnh khảnh trong bộ vest,

tay cầm chiếc ô màu cam đang dừng phía bên kia tán lá phong.

“Chào buổi sáng. Tưởng hôm nay chị không đến.”

Gương mặt xinh đẹp ngày thường hôm nay lại nhuốm chút phiền muộn, thấy thế Takao lại muốn trêu ghẹo thêm một chút.

“Thế mà chị vẫn chưa bị sa thải cơ đấy.”

Người ấy mỉm cười nhẹ nhàng, gấp ô lại và bước vào hiên. Thôi được, Takao quay lại với quyển vở của mình.

“Tuyệt quá. Đây là mẫu thiết kế giày à?”

Tiếng người ấy đột nhiên vang lên sau lưng cậu. Chẳng biết từ lúc nào cô ấy đã đến đằng sau và ngó vào những mẫu thiết kế cậu đang vẽ.

Ôi, cái con người này!

“Ê! Chị đừng có xem!” Takao sập ngay quyển vở lại.

“Không được sao?” Người ấy ngây ngô nghiêng đầu hỏi lại.

“Đây đâu phải là thứ có thể cho người khác xem bừa được chứ.”

“VẬY SAO?”

“Đúng thế đấy! Chị mau ra kia ngồi đi.”

Nói đoạn, cậu phẩy tay ra hiệu xua đuổi. Người ấy chỉ mỉm cười ra vẻ thích thú. Takao thấy bực mình, đồng thời cũng thấy trái tim trong lồng ngực đập liên hồi. Trên những cành cây, chẳng biết là chim bách thanh hay chim bạc má đang hót riu rít nghe thật vui tai. Người ấy đến và mưa lại càng nặng hạt. Mặt ao ràn rạt mưa rơi, phát ra âm thanh rất đáng yêu.

“Em ăn sáng đây.” Takao lấy hộp cơm ra khỏi cặp. Như mọi khi, cậu đã chuẩn bị đủ cho hai người ăn. Và cũng như mọi khi, cậu hỏi người ấy, “Chị có muốn ăn cùng không?”

“Cảm ơn em. Nhưng hôm nay chị có mang theo phần cơm của mình rồi.”

Takao bất ngờ với câu trả lời mà cậu không hề nghĩ tới. Sao cơ, vậy là người ấy biết nấu nướng? Cậu buột miệng, lỡ để lộ sự ngạc nhiên của mình, “Tự chị nấu á?”

“Sao nào, thỉnh thoảng chị cũng có nấu ăn chứ.” Người ấy đáp lại, giọng pha chút hờn dỗi, những ngón tay trắng muốt lật mở hộp cơm màu hồng. Trong khay đựng nhỏ có hai nắm cơm xấu xí, hai miếng thịt trông giống như hai miếng gà rán thiếu độ giòn, trứng rán, trong đĩa nhựa nhỏ có chứa món xa lát bí đỏ và nui nhưng rất ít. Trông qua thì thấy không ngon lắm, nhưng để trả đũa cho việc vừa bị nhìn trộm cuốn vở, Takao nhanh nhẩu cầm đũa lên.

“Vậy thì chúng ta đổi đồ ăn nhé.”

Không đợi câu trả lời, cậu đã gấp lấy miếng trứng rán trong hộp cơm của người ấy đưa vào miệng.

“Ấy, từ từ, chị không giỏi nấu...!”

Takao cắn miếng trứng, trong bụng nghĩ thầm giọng người ấy lúc hoảng hốt nghe giống trẻ con thật. Miếng trứng ngọt lịm, Takao tưởng đâu những hạt đường còn lạo xạo trên lưỡi.

“Ôi...!”

Hình như vừa cắn phải sạn. Là... vỏ trứng? Món này... dở ngoài sức tưởng tượng. Takao bắt đầu thấy hối hận vì hành động hấp tấp của mình.

“Chị không tự tin vào chuyện nấu nướng.” Người ấy lí nhí phân bua, mặt đỏ bừng, đầu cúi gằm loạt soạt lục tìm thứ gì đó trong túi xách. “Tự làm tự chịu đi.”

Người ấy đưa chai nước trà cho Takao. Cậu nhận lấy, uống một ngụm lớn, thở hắt ra và bất ngờ cười lớn.

“Chị vụng đến kinh ngạc luôn.” Takao cố gắng khen ngợi.

“Sao chứ!” Người ấy bực mình. Giận rồi! Vậy chắc phải khen thêm một chút.

“Nhưng kể như là ngon rồi. Thử được độ chắc của răng nữa.”

“Em đang cố biến chị thành đĩa ngọc hả?”

“Em ăn miếng nữa được không?”

“Không được!”

“Không được thật ả?”

“Không được!”

Gương mặt đang đỏ ửng lên và phản ứng lúc tức giận lẫn giọng nói của người ấy lại càng giống trẻ con hơn nữa.

Đây là lần đầu tiên Takao thấy có người dễ thương đến vậy. Cảm giác như mình vừa tìm thấy một thứ quý giá.

Đó là khi mặt trời lặn vào bóng đổ của những tòa nhà cao tầng, khi đèn tàu điện hắt ra còn rực rỡ hơn ánh sáng ngoài trời.

Đó là khi cậu tìm kiếm một bóng hình thân quen trên tàu tuyến Chuo đang chạy qua ngay bên cạnh, và rồi nó bị tàu tuyến Sobu chạy ngược lại che khuất mất.

Đó là khi cậu đi qua dãy phố kinh doanh buôn bán sầm uất, đột nhiên trông thấy có ngõ nhỏ đang tuôn dài đi mãi dưới đèn đường.

Ngực cậu đau thắt lại như bị ai bóp chặt. Mỗi lần như vậy cậu lại nghĩ, sao không thể gọi tên cảm xúc này nhỉ! Những giây phút như vậy trong một ngày giờ đây đã nhiều đến mức chẳng đếm xuể. Trước khi tình cờ gặp được người ấy, cậu có như thế này? Trước khi biết được con người ta rồi sẽ đột nhiên biến mất, liệu cậu có giống thế này? Cứ tiếp tục thế này liệu bản thân cậu sẽ ra sao? Càng nghĩ, Takao càng không hiểu nổi.

Cậu chỉ hiểu nổi mỗi một điều đơn giản. Cậu muốn làm một đôi giày dành tặng người ấy.

Và một điều nữa, nghe chừng ngọc ngạch nếu nói ra thành lời, đó là cậu đang yêu.

Phía bên kia màn mưa và tán lá phong xanh mướt, người phụ nữ thậm chí cậu còn chẳng biết tên đang mỉm cười nhẹ nhàng vẫy tay. Trông cô như bí mật lớn nhất trên thế gian này.

Nở đầy bên ngạch cửa
tử đằng
hoa trái mùa
Mà ngập đầy trong mắt
nụ cười em, lạ chưa

– *Vạn diệp tập*, Quyển 8, Bài 1627

Dịch nghĩa

Hoa tử đằng nở muộn, trong sân nhà tôi, người yêu ơi, mong được nhìn thấy, nụ cười của em.

Hoàn cảnh sáng tác

Bài đầu tiên trong bài thơ Otomo no Yakamochi làm tặng Sakanoue no Iratsume, lấy chủ đề hoa tử đằng nở muộn và những chiếc lá cây đậu chĩa ba đã chuyển màu đỏ.

Bài thơ vì muốn ví vẻ đẹp của người con gái là hiếm có trên đời, giống như vẻ đẹp của hoa tử đằng nở muộn.

Khu vườn ánh sáng
nắng nhuộm màu cam

Yukino

Cuối cùng cô cũng lê được đôi chân nặng nề về đến nơi, đưa tay vịn nắm đấm cửa.

Yukino thấy căm ghét bản thân. Tại sao chỉ có đi ra ngoài và trở về căn hộ của mình thôi mà mệt mỏi đến rã rời thế này. Cô tuột đôi giày cao gót khỏi bàn chân đã sưng lên, cởi tất quần thả lại ngay trên sàn, vòng tay qua đầu với xuống lưng tháo khóa áo lót. Cô đặt đồng sách nặng trĩch vừa mua lên bàn, cố gắng để khỏi phải nhìn thấy căn phòng bừa bộn của mình và bước thẳng đến bên giường. Thế nhưng trong đầu cô những việc phải làm cứ liên tiếp nối nhau xuất hiện.

Ít nhất cô cũng phải dọn đồng vỏ lon và chai rỗng trong phòng. Phải vứt hết chỗ kẹo sô cô la đã chảy ở trên sàn. Phải cất đồng quần áo đã giặt đang nằm bừa bãi. Phải lau vết dầu ăn cáu bẩn bám lại mặt bếp. Phải tưới nước cho chậu cây cảnh đang bị héo khô kia. Hay chí ít cũng phải tẩy trang trước đã.

Nhưng Yukino chẳng làm bất cứ việc nào trong các việc vừa liệt kê, cô cứ thế thả rơi mình xuống giường. Cơ buồn ngủ chực chờ từ lâu chập chờn tìm đến. Từ ngoài khung cửa sổ lấp màn chống côn trùng vọng vào tiếng xe máy lịch xịch chạy ngang qua. Đâu đó xa xa có tiếng trẻ con khóc. Mùi bữa tối nhà ai đó đang thoang thoảng đâu đây. Cô mở mắt, bầu trời bị đảo ngược lờ mờ hiện ra trong tầm nhìn của cô. Mưa đã tạnh tự bao giờ, màn đêm tím ngắt đang từ từ buông xuống. Một hai ánh sao lẻ loi nhấp nháy giữa trời.

“Liệu ngày mai trời có mưa không?” Yukino nghĩ mà như đang thầm cầu nguyện.

Khi nhắm mắt lại, cô tưởng chừng vẫn nghe thấy tiếng mưa rơi. Muôn vàn hạt mưa đang gõ lanh canh xuống mái hiên nơi khu vườn kiểu Nhật.

Tách, tí tách, tách, tách, lộp bộp, tách.

Âm thanh chẳng có phách nhịp đó hòa cùng tiếng quạ kêu đằng xa, tiếng riu rít vui tai của chim rừng và tiếng mặt đất đang hút lấy từng hạt nước. Hôm nay, lẫn trong tất cả những âm thanh đó là nhịp thở đều đều.

Khi tiếng thở khe khẽ ấy chạm đến tai cô, Yukino rời mắt khỏi quyển sách và ngẩng lên, cô nhận ra cậu thiếu niên đang ngủ.

Cô thậm chí chưa biết tên cậu, mới nhìn thấy cậu trong mỗi bộ đồng phục học sinh và cũng chỉ gặp nhau vào những sáng trời mưa. Cậu vừa hí hoáy vẽ trong vở kia mà. Có lẽ bị thiếu ngủ chẳng, thức muộn để học hay là để làm giày? Đầu cậu ngả vào chiếc cột chống bên cạnh, ngực khẽ phập phồng theo từng nhịp thở. Lần đầu tiên Yukino nhận ra cậu có hàng lông mi khá dài, làn da bóng lên dưới ánh sáng, phần miệng và cằm nhẵn nhụi sạch sẽ, môi he hé mở. Đôi tai lộ hẳn ra, đẹp như tạc. Trẻ quá! Yukino thầm vui vì được ngắm nhìn cậu thỏa thích dưới mái hiên bé nhỏ này, khi chỉ có hai người ngồi đây.

Đưa mắt xuống cổ cậu bé, Yukino nhớ lại và cảm thấy hơi xấu hổ. Cậu đã ăn bég món trứng rán tẹt hại của cô. Do đập quả trứng quá vụng về rồi lại không thể lọc hết vụn vỏ ra được, cuối cùng vỏ trứng vẫn sót lại trong đó. Một món ăn xấu xí và dở òm. Nhưng hay hay! Nhớ lại, cô nhoèn miệng cười. Thực ra, cô đã rất vui. Lâu lắm rồi cô mới tự nhiên thoải mái đến thế.

Vậy thì chúng ta đổi đồ ăn nhé!

Tự làm tự chịu đi.

Chị vụng đến kinh ngạc luôn

Em đang cố biến chị thành đứa ngốc đấy à?

Những câu thoại hay thấy trên các bộ phim truyền hình học đường đó khiến cô vui vẻ. Cô nhận ra đầu ngón tay lúc nào cũng lạnh buốt của mình bỗng dưng đang ấm lên.

Cùng với niềm hân hoan, trong lòng Yukino vẫn nhen lên cảm giác tội lỗi. Cô đã thích thú tận hưởng thời gian bên một học sinh trốn học, để mình chìm đắm trong vai trò người trú mưa. Cô cố tình không hỏi tên cậu bé, thay vào đó mua tặng cậu cốc cà phê, rồi được cậu mời ăn cơm trưa, lắng nghe ước mơ của cậu, chẳng nói gì về mình, dần dần cô biết nhiều hơn về cậu bé đó. Cô biết mình không nên làm thế này. Tình hình không tốt cho cả hai. Cô phải thay đổi. Cô hiểu rất rõ. Tuy nhiên...

Tuy nhiên, chỉ cần một chút nữa. Nếu được cô mong khoảng thời gian này sẽ kéo dài thêm chút nữa.

Cô nhìn gương mặt cậu thiếu niên. Cậu vẫn đang ngủ. Không phải gà gật mà là một giấc ngủ say. Ngủ say được như vậy ở một mái hiên thế này. Yukino vừa ngạc nhiên lại vừa ghen tị. Bởi đối với cô nghỉ ngơi hay ngủ cũng cần phải có năng lượng. Thậm chí để leo lên tàu điện, tẩy trang hay ăn uống cô cũng cần huy động một nguồn năng lượng nào đó trong người. Hồi còn bằng tuổi cậu bé này mình cũng tràn đầy thứ năng lượng đó, Yukino thầm nghĩ. Bây giờ thì sao?

Này, cảm thấy tôi thế nào? Yukino thầm hỏi.

“Trông tôi có ổn không?”

Cô khẽ bật ra thành tiếng. Trước khi câu hỏi kịp đến tai cậu thiếu niên, nó đã lẩn vào màn mưa và tan đi mất.

“Và hộp cơm người ấy nấu có hương vị rất rõ rệt.” Yukino kể.

“Tức là bệnh mất vị giác của em có tiến triển rồi nhỉ.” Giọng người đàn ông vang lên qua ống nghe.

Anh hơi ngập ngừng đoạn “mất vị giác.” Đằng sau giọng điệu tỏ ra lo lắng có lẽ còn xen lẫn cả mối nghi ngờ về tên căn bệnh như bịa ra đó, dù chỉ

qua điện thoại cô cũng nhận rõ cảm xúc thật trong từng lời nói của anh. Cô nghĩ lan man, mà trước đây, mình đã yêu mến chính sự thành thật đó.

Anh gọi đến trong lúc cô lơ mơ ngủ. Cô nhắc thân thể rã rời trì trệ còn hơn cả trước khi ngủ của mình dậy, lục lấy điện thoại di động trong chiếc túi xách bị vứt chỏng chơ trên sàn nhà. Màn hình hiện ra tên của người yêu cũ. Chần chừ giây lát, cô định bỏ mặc cuộc gọi, nhưng rồi nhớ ra chính mình đã để lại tin nhắn cho anh, cô bèn chạm ngón tay vào phím nghe, ngẩng mặt nhìn lên thì thấy nền trời đã tối hẳn.

“Cho đến gần đây thì em chỉ nếm được vị sô cô la và bia rượu mà thôi.”

Yukino trả lời điện thoại trong lúc ngồi bó gối trên sofa, nó như con thuyền duy nhất trôi trên mặt ao ngổn ngang toàn rác này.

“Ừ! Nhưng mà thôi, tạm thời đã có tiến triển là tốt rồi, anh thấy quyết định nghỉ việc của em là đúng đắn đấy.”

Yukino trả lời như đang nuốt vào một tiếng thở dài, “Có lẽ vậy. Giá mà em nghỉ sớm hơn một chút, khi vừa hết năm học ấy, có khi lại tốt hơn.”

“Cũng có thể, nhưng đừng dẫn vật quá. Quyết định nghỉ việc đâu phải là chuyện dễ dàng gì. Giờ em cứ nghỉ ngơi thoải mái, tránh làm gì quá sức, cứ nghĩ mình đang nghỉ phép là được.”

Con người này, dù có tỏ ra dịu dàng đến mức nào đi chăng nữa...

Yukino đổi tay cầm điện thoại, không thể ngăn mình trôi theo những suy nghĩ rõ như ban ngày. Anh nói năng thật gượng nhẹ với em, làm như đang chạm vào một thứ gì dễ vỡ. Nhưng trong những tháng ngày khó khăn đó, những ngày mà chỉ thở thôi cũng đủ khiến em đau, anh lại đi nghe dư luận xung quanh thay vì tin em. Cũng có lẽ đương nhiên thôi. Chẳng phải anh xấu xa, em cho là thế. Nếu có người có lỗi thì đó tất nhiên là em. Là em đã kéo anh vào tất cả những chuyện này...

Tuy vậy, cô không còn tin vào người đàn ông ấy nữa. Có những tình cảm đã mất đi một lần là mất đi mãi mãi. Yukino nghĩ chính anh ta đã dạy cho cô điều này.

Chuyện xảy ra vào mùa đông vừa rồi. Yukino còn nhớ ban đầu chỉ là cơn cảm lạnh. Cô lơ mơ nhận thấy dần dần mình không còn phân biệt được hương vị của các món ăn, nhưng bấy giờ còn nhiều chuyện khác đáng để quan tâm hơn. Hằng ngày phải đối mặt với những chuyện lôi thôi cùng những người phiền phức thì trong cơ thể có chỗ nào đó bất ổn cũng chẳng phải chuyện lạ. Hết đau đầu, đau dạ dày, sưng chân, đau vùng bụng dưới, lại công việc mỗi ngày một chồng chất, rồi ánh mắt soi mói của những người xung quanh... So với chúng thì hương vị của một vài món ăn có gì là quan trọng đâu.

Tuy nhiên, đến khi nước sốt thịt băm của món mì Ý trong cửa hàng tự phục vụ không còn có vị gì nữa thì Yukino bàng hoàng đến mức nhè thức ăn trở lại đĩa. Cô có cảm giác mình vừa ăn phải một thứ đáng lẽ không được cho vào miệng, liền lấy khăn ăn nạo sạch lưỡi, rồi bất giác đưa mắt nhìn xung quanh. Cửa hàng ăn nhanh tự phục vụ vào lúc hơn 9 giờ tối với số lượng khách đã lấp đầy khoảng sáu phần mười chỗ ngồi. Có nhóm gồm toàn viên chức làm công ăn lương, có nhóm là sinh viên đại học đang chuyện trò rôm rả như thể cuộc sống vui vẻ lắm, lại có đôi quán quýt nhau như đang ở nhà vậy. Quan sát một lúc, Yukino nhận thấy không thực khách nào làm âm ỉ lên vì thức ăn dở. Ở bàn bên cạnh có người đàn ông mặc đồ tây, khoảng ba mươi tuổi, đang vừa nghe điện thoại vừa nhai ớt. Cô chăm chú nhìn vào miệng anh ta. Chẳng rõ anh ta có thấy ngon hay không, nhưng trông ăn uống rất bình thường.

Hay chỉ mì của mình là có vấn đề?

Cô ghé mũi vào nước sốt thịt băm, tuy không quá ngào ngạt, nhưng cô vẫn ngửi thấy mùi tỏi và hành tây. Lần này cô thử ăn một sợi mì. Cô vừa nhai vừa dè chừng. Hoàn toàn không có vị gì cả. Cô uống một ngụm nước như để nuốt trôi và rửa sạch miệng. Cô nhận ra người đàn ông ngồi bàn bên đang nhìn về phía mình đây nghi hoặc. Yukino vội vàng cầm lấy tờ hóa đơn và chiếc áo khoác rồi rời khỏi ghế.

Đầu óc rối bời, cô bước vào cửa hàng tiện lợi, ngắm nghía kỹ càng những hộp cơm được xếp trên giá. Nên ăn thử không nhỉ? Có món cơm với thịt thăn bò rán chín, cơm suất đặc biệt với rất nhiều đồ chiên, cơm trứng cuộn, cơm cà ri thịt bò... Món nào cũng được, chỉ cần mua về nhà, bỏ vào lò vi sóng quay trong hai phút. Trong thời gian chờ đợi, cô sẽ chạy vào phòng thay bộ quần áo và tẩy trang. Khi nghe âm báo từ lò vi sóng, cô sẽ nhanh chóng gỡ bỏ màng co khỏi hộp đựng và mở nắp nhựa trong. Hơi nóng bốc lên chạm vào gương mặt cô. Cô sẽ cầm chiếc thìa nhựa nhẹ bồng lấy ở quầy tính tiền xúc cơm bỏ vào miệng. Cảm giác thèm ăn cứ lụi tàn dần trong quá trình tưởng tượng. Nếu thức ăn lại không có vị gì thì cô biết phải làm sao. Sẽ ra sao nếu cô buộc phải chấp nhận rằng lưỡi mình đang không bình thường...

Sau lưng vang lên tiếng giày gõ mạnh như cổ tình, Yukino vội vàng tránh chỗ. Một nữ nhân viên văn phòng có lẽ trạc tầm tuổi cô xem chừng đã đợi chờ từ lâu liền chen lên phía trước. Cô ta mặc một chiếc áo khoác lông màu hồng nhạt, trông thấp hơn nhiều so với chiều cao 1m62 của Yukino, người phảng phất mùi nước hoa. Cô gái cầm từng hộp cơm lên kiểm tra hàm lượng calo. Chợt những thanh sô cô la nằm trong giỏ đựng hàng của cô ta lọt vào mắt Yukino. Lâu rồi cô chưa ăn sô cô la. Vị đắng của cacao pha lẫn với một vị ngọt thân quen dường như đang tan trên đầu lưỡi cô, khiến cô tưởng mình đã đưa tay ra với lấy những thanh sô cô la rồi.

Yukino vẫn còn nhớ đó là một đêm lạnh giá, mưa pha tuyết vùn vũ khắp thành phố. Trở về nhà, bữa tối của cô là hai thanh sô cô la và một lon bia. Cô đã ăn sô cô la cùng nỗi sợ nơm nớp, nhưng vẫn thấy ngòn ngọt dù hương vị thì không được hoàn toàn như trong ký ức. Bia thì dạo ấy cô đã có thói quen uống hằng ngày, và nó vẫn giữ được vị còn nhẹ hăng hăng. Chỉ có điều ngoài sô cô la và bia, vị giác của cô vô hiệu với tất cả. Khi tình trạng ấy kéo dài hơn một tuần lễ, Yukino bắt đầu hoảng hốt và đến bệnh viện khám. Cô bị bắt làm rất nhiều xét nghiệm, cuối cùng chỉ để biết rằng lưỡi của cô không có dấu hiệu nào bất thường. Người ta chuẩn đoán có lẽ cô đang căng thẳng tinh thần nên dẫn đến trạng thái này, tạm thời nên tránh bị stress, chú

tâm để các bữa ăn được cân bằng và hấp thụ nhiều thức ăn chứa kẽm. Tay bác sĩ trẻ tuổi trông như sinh viên đại học dặn cô như vậy. Cô tức điên và hét toáng lên rằng nếu chỉ có thế thì bản thân cô cũng đã biết phải làm gì. Những món ăn cô có thể nhận ra vị dần dần như lọt qua màng lọc trôi đi hết, chỉ còn lại sô cô la, bánh ngọt, bánh mì ngọt, bia và rượu vang. Điều này khiến cho thể trạng vốn không tốt của cô ngày càng tiều tụy. Ngày ngày, cô trang điểm cẩn thận trước khi ra ngoài, không phải để mình xinh đẹp hơn mà để bảo vệ bản thân. Dần dần những ngày cô không thể bước chân lên chuyến tàu điện quen thuộc cứ tăng dần lên, cô chỉ còn cách làm mình trông thật chín chu để không suy sụp hoàn toàn. “Ai cũng thế thôi...” Yukino gắng gượng duy trì suy nghĩ đó. “Nhất định là ai cũng thế cả, mọi người đều đang sống và mang theo mình một địa ngục mà ngoài họ ra không ai dám nhìn thấy.” Cứ lặp đi lặp lại suy nghĩ đó trong đầu, Yukino cầm cự qua mùa đông, tiếp đến là một mùa xuân tàn khốc cô chưa từng gặp trong đời. Vị giác trở về với cô vào mùa mưa, chính là thời gian cô gặp cậu bé đó, nửa năm sau khi món mì Ý không vị.

“Vậy là nghỉ hè xong mới làm thủ tục nghỉ việc hả? Có gì anh sẽ nói với cấp trên cho.”

“Em xin lỗi, mình đã chia tay rồi mà em còn làm phiền thế này.” Yukino đáp, lại đổi tay cầm điện thoại. Hơn hai tháng nay cô không ló mặt đến văn phòng, cấp trên cũng tế nhị đối xử như thể cô đang nghỉ dưỡng bệnh. Nếu làm việc cho tư nhân thì chắc cô đã bị phạt nghiêm khắc hơn, nhưng cô vẫn đang bám víu lấy chế độ dễ dãi dành cho công nhân viên chức và dựa dẫm vào sự quan tâm của người bạn trai cũ. Bản thân thì hiểu rõ mình không thể để tình trạng này tiếp diễn lâu hơn được nữa.

“Vậy là tốt quá rồi nhỉ!”

“Sao cơ?”

Tốt quá? Với tình trạng như thế này? Có gì tốt sao? Cảm giác hờn giận người bạn trai cũ trào lên trong cô. Anh ta vẫn nói với giọng vô tư.

“Thật tốt vì em đã gặp được bà lão đó.”

Yukino chưa hiểu cuộc hội thoại đang đi về đâu.

“Ai cơ ạ?”

“Còn ai nữa nào... Người em gặp ở công viên, người mang cơm hộp đến mời em cùng ăn đó. Xem ra nó giúp cả hai đều bớt căng thẳng hơn, em nhỉ?”

Yukino nghe có tiếng một chiếc ô tô chạy qua. Chắc đang ở nhà người khác, chứ nếu ở căn hộ trông ra đường Kanbachi của anh ta thì không thể ít ô tô như thế được. Anh đang ăn cơm tối trong căn hộ của một phụ nữ cô không quen biết. Sau bữa ăn anh nói với cô ấy là cần gọi điện bàn chuyện công việc và cầm điện thoại ra ngoài ban công. Vừa nói chuyện vừa khéo léo rút ra một điếu thuốc lá ngậm vào miệng. Cảnh tượng hiện ra trước mắt cô rõ như ban ngày, thậm chí chính cô cũng bất ngờ vì mình hình dung ra được. Không! Giờ này anh ta có ở đâu với ai thì cũng là tự do cá nhân. Chính mình mới là kẻ đã quên bằng những lời dối trá tự nói lúc trước. “Gần đây em hay gặp một bà lão ở công viên. Chúng em dần dần nói chuyện với nhau nhiều hơn, dạo này bà ấy mang cơm hộp đến và chia cho em nữa. Nó ngon lắm.”

“Vậy em nghỉ ngơi đi nhé.” Cuối cùng, anh dịu dàng tạm biệt và cúp máy.

Yukino từ từ buông điện thoại xuống.

Tuy đã quyết định, nhưng bây giờ...

Công việc đó, cô đã yêu thích nó đến thế, ngưỡng mộ nó đến thế, cô đã nỗ lực biết bao, và chính cô cũng thấy mình hợp với nó.

Tại sao?

Hình ảnh cậu thiếu niên chột hiện lên.

”... Mình, chỉ toàn là dối trá.”

Gục mặt xuống hai đầu gối, Yukino khẽ thì thầm.

Chẳng có dấu hiệu gì báo trước, nhưng cô có cảm giác ngày này rồi sẽ đến. Trong một tháng gần đây, linh cảm về nó càng lúc càng rõ rệt.

Ngày hôm đó trở thành một ngày không thể quên với Yukino. Một ngày tượng trưng cho biết bao khả năng đẹp đẽ, một ngày của những điều rực rỡ, những điều trong lành, những điều đáng trân trọng. Có lẽ suốt cả đời này có lẽ sẽ không bao giờ quên được, đó là một dư âm hòa lẫn giữa ngọt ngào và đau đớn.

Chuông báo thức reo lên.

Trước khi mở mắt, cô thầm cầu cho trời mưa. Tự nhủ tiếng mưa rơi ngoài kia không phải là tưởng tượng, cô từ từ mở mắt ra.

Mưa!

Cô thì thầm như tự động viên mình. Kỳ lạ thay, không đau đầu, không buồn nôn cũng không còn cảm giác rã rời. Cô nhắc mình khỏi giường và lắng nghe tiếng mưa một lúc. Cô cảm nhận độ ẩm trong phòng qua mái tóc của mình. Chẳng biết tự bao giờ cô đã thích tất cả những thứ có liên quan đến mưa. Lý do thì cô hiểu rõ nhưng nhất quyết không nói điều đó thành lời.

Cô lấy dây chun buộc tóc mái lên rồi thoa phấn nền, tô chút son nhạt màu. Cô xỏ tay vào chiếc áo màu trắng ngà mới giặt, mặc quần âu màu xanh thẫm, đeo thắt lưng bản nhỏ và xúc chút nước hoa vào cổ tay. Cô nhìn mình trong gương treo ở hành lang một lần nữa. Cô tự hỏi, với vẻ ngoài này trông cô khoảng bao nhiêu tuổi. Nói chưa đến hai mươi lăm liệu có ai tin không? Cô bỗng thấy mình thật ngốc khi đứng trước gương ngắm nghía và băn khoăn quá nhiều về chuyện tuổi tác. Rồi cô lấy ô và bước ra ngoài.

Hòa vào dòng người đổ về nhà ga, Yukino xác định rằng hôm nay cô cũng không lên tàu điện được. Quả nhiên là như thế. Cô nhìn theo chuyến tàu tuyến Sobu một lúc rồi đi về hướng công viên có khu vườn kiểu Nhật, về hiên hóng mát ấy.

Đó là một sáng tháng Bảy ngập tràn những dự cảm tươi mới xua tan bầu không khí có phần âm u đang buông xuống quanh cô. Dù trời mưa nhưng hơn nữa vòm trời vẫn trong veo và như đang phát sáng. Mây đen mỏng trôi đứt đoạn trong gió. Lấp ló giữa những mảng mây đen đó là hàng cuộn mây trắng muốt ở cao hơn. Sắc xanh lục của khu vườn trở lên tươi no mơn mớn trong mưa. Ánh sáng rọi xuống nền đất ẩm ướt, hơi nước tụ thành sương mờ bốc lên, rồi mưa lại rơi xuống, bốn bề ngùn ngụt hơi nước trông như khói giăng.

“Đây là quà cảm ơn.”

Yukino nói và chìa chiếc túi giấy cho cậu thiếu niên. Bên trong là quyển sách cô mua ở hiệu hôm qua, nặng trĩu và dày cộp như một quyển từ điển bằng tranh. Trên mái hiên, mưa đang gõ từng nhịp lạnh canh vui tai.

“Quà cảm ơn ạ?”

“Thì rốt cuộc toàn là chị ăn cơm hộp của em thôi chứ sao. Em có nói là em thích cái này?”

Dù Yukino giải thích khá vụng về, cậu thiếu niên vẫn nhận chiếc túi giấy, ngập ngừng nhìn quyển sách vừa lấy ra. Trên trang bìa là dòng chữ “Handmade SHOES” nhũ vàng, xem chừng là sách nhập môn cho những người bắt đầu làm giày. Yukino quan sát biến đổi cảm xúc trên gương mặt cậu thiếu niên, từ chỗ e ngại đến bất ngờ rồi cuối cùng chuyển thành mừng vui. Cô ngắm nhìn những biểu cảm ấy như ngắm nhìn những tầng mây trôi, được gió đẩy đưa và thay hình đổi dạng đến từng giây phút.

“Sách đắt thế này! Cảm, cảm ơn... chị ạ.”

Cậu ta vui mừng cảm ơn, nhưng chợt nhớ ra cô lớn tuổi hơn nên vội vàng nói thêm cho hết câu. Đáng yêu thật! Cô thấy vui lây.

Cậu thiếu niên mở ngay quyển sách ra. Người ta nói ”mắt sáng lên” chắc là để miêu tả hình ảnh này đây. Thậm chí màn mưa sau lưng cậu cũng như sáng hơn dưới ánh mặt trời. Yukino nhìn cậu và thấy cảm động. Cô nhấp cà phê vừa mua trong một quầy đồ uống nhanh gần công viên, nó rất ngon. Cô thở phào nhẹ nhõm, vui mừng nhâm nhi vị đắng còn đọng lại trong

miệng. Khi ở bên cậu bé này, cô thấy cà phê có vị của cà phê, cơm có vị của cơm, mưa có mùi của mưa, và nắng hè trông cũng giống nắng hè hơn bao giờ hết.

“Chị ơi... em...” Vẫn đăm đăm nhìn cuốn sách, cậu thiếu niên ngập ngừng lên tiếng. “Em hiện đang làm một đôi giày.”

“Tuyệt quá! Em tự làm giày cho mình à?” Có lẽ phản ứng này của cô có hơi giống một bà cô lớn tuổi.

Cậu thiếu niên nói tiếp, không để ý đến bản khoản của Yukino.

“Em vẫn chưa quyết định sẽ làm giày cho ai...”

Cậu bé chưa nói hết câu, Yukino đã nghĩ ngay, “A...” Nhưng không hiểu sao cô không nói thành lời.

“Em làm giày nữ ạ.”

Vừa nghe thấy vậy, bao mơ màng mới đây còn phiêu bồng trong cô bỗng tiêu tan hết.

“... nhưng em làm không được đẹp. Cho nên...”

Đến đây, từ đáy lòng Yukino lại manh nha một niềm ấm áp. Cô còn đang mãi suy nghĩ, phân tích những cảm xúc trong lòng thì cậu thiếu niên đã tiếp tục nói.

“... em cần mẫu tham khảo. Em không thể thử bằng chân của em được. Nếu chị không thấy phiền, có thể cho em xem chân được không ạ?”

Không cần nhìn, Yukino cũng biết cậu thiếu niên đang nhờ cậu với vẻ mặt khẩn khoản thấp thỏm. Và cô biết, chính mình cũng mang vẻ mặt tương tự.

Chim chìa vôi lạnh lạnh hót.

Có rất nhiều loài chim hoang dã sinh sống trong khu vườn này. Yukino không biết tên bất cứ loài chim nào, trừ chim chìa vôi. Đó là loài chim xuất hiện trong tác phẩm *Cổ sự ký*. Ngày trước trong giờ ngữ văn cô Hinako từng

bật băng để học sinh nghe tiếng hót của loài chim này. Xem nào... đúng rồi, chìa vôi có sứ mệnh chỉ cho các thiên thần trên cao biết tình yêu của đôi lứa.

Không hiểu tại sao Yukino bỗng nhớ lại chuyện này. Trong lòng ngây ngất như sốt mà da thịt thì lạnh toát. Cô tháo một bên giày và chậm chậm duỗi bàn chân phải về phía cậu thiếu niên. Hai người đã thành ngòi đối diện nhau. Cậu thiếu niên dè dặt đưa tay chạm vào đầu ngón chân lạnh toát của mình tiếp xúc với điểm ấm như hơi thở ấy. Tim cô đập thành thịch. Lo cậu nghe thấy tiếng tim đập ấy, nhịp thở của cô thành ra dồn dập hơn. Yukino xấu hổ vô cùng, mong sao những âm thanh từ mình sẽ biến mất hết, mong mưa rơi nặng hạt hơn, tiếng mưa lớn hơn, và con chim chìa vôi kia hót vang hơn nữa.

Cậu thiếu niên mở cả hai lòng bàn tay đón lấy chân cô. Cậu nâng bàn chân lên như ước lượng độ nặng. Ngón tay lần tìm như để ghi nhớ hình dạng và thử độ mềm dẻo của bàn chân, từ đầu ngón chân qua gan bàn chân rồi đến gót chân. Yukino thở phào, bụng bảo dạ, hú hồn, may sao vừa cọ gót chân hôm qua.

Cậu thiếu niên lấy trong cặp ra một cuộn thước dây nhỏ, nhẹ nhàng rút đầu thước màu trắng khỏi bản nhựa hình bầu dục, dải thước bằng nhựa mềm rít khê khi bị kéo ra. Yukino không khỏi khâm phục, không ngờ cậu ta mang cả dụng cụ tác nghiệp theo mình. Cậu thiếu niên quấn thước quanh bàn chân Yukino như người ta vẫn thường làm khi băng bó. Cậu lấy bút chì viết một vài số đo vào quyển vở. Tiếp đó kéo thước đo từ đầu ngón chân đến gót chân, từ gót chân đến mắt cá chân, kiểm tra số đo và cầm bút ghi chép. Tim Yukino không còn dội lên thành thịch nữa, mưa to hơn như để lấp vào khoảng lặng, nhưng nắng cũng chói chang hơn, con chim chìa vôi cất cao giọng hơn như hân hoan. Tiếng sần sật của bút chì trượt trên mặt giấy lẫn trong tiếng mưa. “Đây là nơi nào...” Yukino bỗng có cảm giác nơi này, vườn này... không thuộc về thế giới này nữa.

“Chị đứng lên được không ạ?” Cậu thiếu niên hỏi với giọng nhẹ nhàng. “Em muốn lấy nốt hình dạng chân lúc đang đỡ trọng lượng cơ thể.”

Dù muốn “Ừ” một tiếng nhưng cổ họng run quá, Yukino chỉ khẽ thờ hắt ra thay cho câu trả lời. Cô tháo nốt chiếc giày ở chân trái, bám tay vào cột hiên và đứng lên ghế. Cậu thiếu niên đặt quyển vở xuống bên chân phải của Yukino, cậu khom người, tay trái ấn xuống bên chân phải của Yukino, tay phải cẩn thận viền lại hình bàn chân cô. Yukino ở trên nhìn xuống cậu. Tiếng lá xào xạc đảng xa giờ gần lại, làn gió khẽ lay động những hạt mưa cùng tán lá phong và mái tóc của Yukino. Mưa lất phất vào đôi má ửng đỏ của cô.

Từ cậu ấy tỏa ra một thứ ánh sáng rực rỡ có thể thay đổi cả con người mình. Yukino bất thần nghĩ.

“Chị...” Yukino bỗng nhiên cất lời, cậu thiếu niên ngẩng mặt lên nhìn cô. “Chẳng biết tự lúc nào, những bước đi không còn suôn sẻ nữa.”

Cậu thiếu niên nhìn Yukino với gương mặt bối rối.

“Chị đang nói về chuyện công việc ạ?”

“Ừ... Còn nhiều chuyện khác nữa, cũng vậy...”

Cậu thiếu niên không nói lời nào, suốt một lúc lâu chỉ có tiếng chim chìa vôi hót, rồi cậu khẽ mỉm cười. Yukino đã thấy khoảnh khắc đó. Cậu thiếu niên vẫn im lặng cúi xuống tay mình. Tiếng bút chì lướt trên mặt giấy lẩn vào màn mưa.

Nơi đây cứ như khu vườn ánh sáng vậy. Yukino nghĩ thầm, nhìn ra cơn mưa lấp lánh ngoài trời.

Mình đang đánh mất điều gì đó để có được điều gì khác. Hay có khi chẳng được điều gì, nhưng lại đánh mất ai đó, chưa chừng bây giờ mình đã đánh mất ngay cả bản thân rồi.

Yukino còn nhớ chiều mưa ẩm ướt ấy, vòm trời và vầng dương đều đang khuất dạng sau tầng mây dày đặc, cô cầm ô bước ra cổng công viên và ngắm nghĩ như vậy. Xác ve bám lại trên những cành cây đã ướt đẫm nước mưa. Còn một thời gian đệm ngắn ngủi nữa thì mùa hè mới thật sự đến cùng với tiếng ve râm ran.

Bởi thế đây là khoảng thời gian hoàn hảo nhất.

Trong quãng đời sau này của mình, Yukino vẫn luôn nhớ về những ngày cô đã trải qua dưới mái hiên này. Đó là thời gian chưa có điều gì thực sự bắt đầu nhưng cũng không phải là trống rỗng vì có một điều gì đó vẫn chưa kết thúc. Đó là khoảng thời gian tươi tắn không bao giờ quay trở lại lần nữa, chất chứa trong nó mới chỉ là những khả năng, đơn thuần và đẹp đẽ. Nếu được trời cho quay lại một ngày trong cuộc đời mình, cô nhất định sẽ chọn cái ngày đứng trên ghế ấy.

Và linh cảm của cô là đúng, về sau Yukino đã biết điều đó, linh cảm rằng cô đang đánh mất một điều gì hay đang để ai đó tuột khỏi tay. Nói cách khác, quãng thời gian dưới mái hiên đúng là thời gian đẹp nhất, trong cuộc đời cô, và với sự bền vững không ai – dẫu là thần linh hay đế vương – xâm nhập được, thời gian ấy mãi mãi sưởi ấm cho cuộc đời phía trước của Yukino.

Ve kêu râm ran đêm ngày.

Chín năm trước khi mới đến Tokyo có rất nhiều điều khiến Yukino bất ngờ, tiếng ve kêu chính là một trong số đó. Về cơ bản thì đây chỉ là một trong rất nhiều âm thanh khác của tự nhiên, như tiếng chim, tiếng gió, tiếng các dòng sông hay những con sóng. Nhưng ở Tokyo, tưởng chừng phải đến muôn ngàn con ve đồng loạt kêu lên, tạo nên một âm thanh gần như náo loạn, nuốt chửng các âm thanh khác. Thành ra chim chیا vôi có hót lần nữa thì cô cũng không nghe thấy được.

Sau ngày có thông báo mùa mưa vùng Kanto sẽ kết thúc muộn hơn mọi năm vài hôm thì những cơn mưa đột nhiên ngừng hết cả lại, tưởng như ai đó vừa ngắt công tắc. Gần như cùng lúc, các trường học bắt đầu vào kỳ nghỉ hè, cậu thiếu niên không còn đến hiên nữa. Yukino nhớ lại những lời cậu nói, “Em đã quyết định là chỉ trốn học vào buổi sáng những hôm trời mưa thôi.” Cô vẫn còn nhớ rõ lúc đó mình đã mỉm cười nghĩ đúng là một cậu bé nghiêm túc nửa vờ, nhưng giờ đây cô nhận ra tâm trạng mình buồn bã như

thấy một lời hẹn ước đã bị phá vỡ. Cô vẫn biết thật vô lý khi mang trong mình cảm xúc giống như lúc đưa bạn thân của mình kết thân với một người khác, nhưng cô không còn nơi nào để đi nữa, thành thử cả những ngày trời nắng Yukino vẫn tiếp tục đến hiên.

Hôm nay cũng vậy, Yukino đến ngồi dưới mái hiên từ sáng, trong nắng chói chang. Đang kỳ nghỉ hè nên cô cũng không mặc vest mà mặc chiếc áo cộc tay màu trắng, khoác ngoài một chiếc áo mỏng màu xanh nước biển, mặc chiếc váy xòe màu xanh lục và đi đôi xăng đan đế xuồng. Buổi sáng một ngày nắng đẹp, ngạc nhiên thay có khá nhiều khách đến thăm khu vườn. Những người khách nước ngoài giương cao máy ảnh lên chụp, một nhóm người cao tuổi cầm sổ ký họa, những cặp đôi tầm tuổi trung niên khoác tay nhau bước đi với vẻ thanh lịch. Yukino ngồi một mình dưới mái hiên, mắt dán vào quyển sách, tự nhủ vô vàn lần rằng cô ngồi đây không phải để đợi ai mà là để đọc sách, và cố gắng tạo ra không khí như vậy cho mình. “Như thế này là tốt nhất. Đúng vậy, cậu ấy không còn trốn học nữa, đó là điều tốt nhất.” Cô cố nắn chỉnh tâm trạng nhưng ý nghĩ “Sự thật không phải như vậy” lại dần dà xâm chiếm trái tim. Thật ra, mình...

“Mình đã không muốn mùa mưa kết thúc.”

Vừa thử để suy nghĩ bật thành tiếng thì đầu đã nóng hầm hập như sốt. “Không được, không được, không được, mình không được phép nghĩ như thế!” Cô hốt hoảng chúi mắt vào quyển sách đang đặt trên đầu gối. “Mình đang tận hưởng niềm vui đọc sách.”

Cô cố gắng tập trung vào những con chữ nối liền nhau.

Trước mặt là cánh đồng tuyệt đẹp đang sáng lên trong nắng hè, ngọn gió trong lành vi vút thổi, thế nhưng trong lòng Nukata chỉ toàn trống rỗng, không có nắng, không có gió. Niềm vui tan biến, lấp đầy nàng là nỗi bất an và nỗi cô đơn vô phương cứu chữa.

Làm ơn thôi đi!

Suýt chút nữa thì cô hét lên thành lời. Chẳng vì lý do gì đặc biệt, tự nhiên cô cầm lấy cuốn *Công chúa Nukata*²² của Inoue Yasushi²³ vẫn để suốt trên giá sách bấy lâu nay.

Câu chuyện kể về cuộc đời bi kịch của công chúa Nukata, một người có tài ngâm thơ ca trong cung điện rất được Thiên hoàng sủng ái. Lần đầu tiên cô đọc cuốn sách này là năm mười lăm tuổi. Hồi đó phân đoạn mà cô thích nhất là lúc nữ chính bước đi một mình trên cánh đồng hoa murasaki²⁴. Sau đoạn này có một khổ thơ nổi tiếng và cực kỳ lãng mạn. Thời còn đi học cô chỉ đọc cuốn sách một cách đơn thuần với tâm trạng khấp khởi, còn giờ đây thật lạ lùng là chi tiết đều như thấm vào người cô. Tâm trạng ấy đeo đẳng mãi từ nãy đến giờ làm cô không thể nào tập trung vào việc đọc sách được.

Bỗng có tiếng chân, Yukino ngẩng lên theo phản xạ cùng nụ cười trên môi.

“Công viên này rộng quá nhỉ!”

“Ừ. Không tin được là nó lại nằm ở Shinjuku.”

Một cặp đôi khoảng tầm trên dưới hai mươi tuổi mặc quần áo thể thao nắm tay nhau bước về phía cô. Bầu không khí yêu thương và thân thiết giữa hai người khi họ dạo bộ dưới tán cây trông thật khỏe khoắn và rạng rỡ, Yukino cảm thấy nổi thất vọng, cô nheo mắt lại.

“Xin lỗi.”

Yukino đứng lên khỏi ghế, nhường chỗ cho hai người. Người phụ nữ dáng thể thao khỏe mạnh cúi đầu cảm ơn, Yukino mỉm cười đáp lễ rồi ngồi xuống một đầu ghế, lại mở cuốn sách ra, đoạn hội thoại giữa họ lọt vào tai cô.

“Chỗ này là vườn kiểu Nhật nhỉ, sau đây mình đi đâu nữa?”

“Khu này có phòng tắm nước nóng, mình đi thử không?”

“Đi!”

“Nhưng nhìn bản đồ thì có vẻ hơi xa. Đi bộ ra được không?”

“Có một đoạn thôi mà, không sao.”

Ánh mắt Yukino máy móc lướt đi trên những hàng chữ.

Nơi này vào những ngày nắng trở nên hoàn toàn xa lạ với cô. Nỗi cô đơn dâng ngập lòng Yukino.

Buổi sáng cô ngồi dưới mái hiên, buổi chiều cô đi tha thẩn qua Shinjuku, Yoyogi, Harajuku và những con phố bao ngoài công viên, khi đầu ngón chân bắt đầu đau cô vào nghỉ trong một quán cà phê, đợi hết đau cô lại tiếp tục đi, cứ như thế cô đã sống qua những ngày hè dài đằng đẵng, qua cả tháng Tám. Giả vờ đọc sách, bước đi trên mặt đường nhựa cứng, uống cốc cà phê với kem còn đang ấm, biết bao lần cô tự hỏi, “Có ai ở đó không?” Có ai muốn gặp cô không? Có ai đột nhiên liên lạc với cô không? Yukino ngần ngơ nghĩ, ngón tay lướt trên danh mục điện thoại. Lần trước Eri có gọi điện cho cô nhưng con cô ấy còn nhỏ quá chắc khó mà ra ngoài. Marui bỏ việc rồi thì phải, nhưng cứ gọi điện gạ người mới kết hôn đi chơi với mình thì không được hay cho lắm. Các bạn học cấp ba đang có mặt ở Tokyo, các bạn hồi đại học, bạn của bạn, người yêu thời còn đi học, những người con trai không trở thành người yêu dù cũng đã từng ăn tối cùng nhau mấy bận, những cô gái hợp tính với cô trong thời gian thực tập, đồng nghiệp... Ngay Yukino cũng phải bất ngờ vì danh bạ điện thoại của mình có nhiều người đến vậy.

Lâu rồi không liên lạc với cậu. Thời tiết nắng nóng vẫn tiếp diễn, phía cậu có gì thay đổi nhiều không. Hôm nay và ngày mai mình được nghỉ nên nếu có thời gian rảnh cậu có muốn đi uống trà với mình không? Xin lỗi vì đề nghị đường đột quá, nếu đang bận thì cho mình xin lỗi nhé.

Yukino soạn một tin nhắn mà chẳng có địa chỉ người nhận. Không được rồi. Mình muốn gặp một ai đó, nhưng không biết nên gặp ai đây. Mình

không biết có ai trên đời muốn gặp mình không. Có sẵn lòng đến gặp mình mà chẳng cần đến lý do không. Dường như chẳng có ai mà mình có thể gọi là bạn được. Nói không chừng mọi người trong xã hội đều như thế cả. Yukino tự an ủi, nhưng vẫn không tránh khỏi cảm giác tuyệt vọng.

Khi hoàng hôn buông xuống, Yukino hòa vào dòng người tan tằm, ghé siêu thị mua thực phẩm cho bữa tối rồi đi như kéo lê cái chân mỏi nhừ của mình về căn hộ. Không thèm rửa mặt cô cứ thế đổ người xuống giường, nằm chờ cho cảm giác mỏi mệt tan đi. Cuối cùng khi thấy mình có thể cử động được, cô từ từ ngồi dậy, tẩy trang, thay quần áo, nấu bữa tối trong căn bếp gọn gàng. Một bát cháo với nhiều rau củ thái nhỏ, một bát udon hoặc là cơm thịt và trứng gà cũng được, một món nào đó tốt cho tiêu hóa, cô sẽ ngồi ăn ở sofa. Dù không ngon lắm nhưng ít nhất cô vẫn cảm nhận được mùi vị. Cô coi đây là thứ duy nhất mà cậu thiếu niên đã để lại cho cô.

Cơn gió cuốn theo hương mùa hè lùa vào qua khung cửa sổ gắn màn chắn côn trùng. Gió lướt qua kẽ ngón chân cô...

Kể từ ngày hôm đó, bàn chân đã trở thành một bộ phận đặc biệt trên cơ thể Yukino. Cô chạm vào ngón chân cái. Nỗi đau ngọt ngào nhói lên, chạy từ đầu ngón chân tới hông rồi lan ra khắp người. Cả cảm giác này nữa cũng là do cậu để lại cho cô. Cậu thiếu niên như được bao bọc trong màu xanh lá dưới nắng ấy, đã đem lại cho cô bao thay đổi to lớn chỉ trong vòng một tháng. Thật đáng ngạc nhiên!

Ánh sáng trong quán bar tối tăm mù mờ đến thế này sao!

Nhâm nhi lại vị cay sè của ly Salty-Dog, Yukino thấy mình như con thú nhỏ đang dè dặt đưa tay cầm lấy hạt đậu lai, vừa ngấm nhìn hàng dài chai thủy tinh xếp trên giá phía sau quầy vừa lần tìm trong ký ức. Cô không biết quá nhiều quán bar nhưng tất cả đều sáng sủa hơn nơi này. Hay tại cô ngồi đây một mình nên mới cảm thấy như vậy.

Cô chưa bao giờ bận tâm phân tích những phụ nữ uống rượu một mình trong quán bar, bản thân cô cũng chưa vào quán bar một mình bao giờ. Đơn

giản là vì cô chưa từng có cơ hội đó. Trước đây mỗi khi uống rượu ở bên ngoài cô thường đi cùng bạn hoặc người yêu hoặc đồng nghiệp.

Yukino ra chiều quen thuộc với nơi này lắm rồi, nhưng thực tế lòng cô đầy lo lắng thấp thỏm, cô ngồi vắt chân trên chiếc ghế đẩu cao chót vót. Trước tiên uống chút bia Hoegaarden White có trong menu, tiếp đến là ly cocktail đào trắng, lúc này cô đã uống gần hết ly Salty-Dog. Quán không có khung cửa sổ nào mở ra một phong cảnh đáng để ngắm nhìn, ánh sáng không đủ để đọc sách, cô cũng không có hứng thú với chương trình thể thao được truyền trực tiếp trên màn hình ti vi đã tắt tiếng của quán, thành thử ngoài uống rượu ra Yukino không còn việc gì để làm. Mất thời gian đắn đo mãi cô mới bước vào đây thì không thể nào rời khỏi quán bar này sớm hơn thời gian một tiết học được. Cô tự nhắc đi nhắc lại với mình. Bởi thế, cầm ly Salty-Dog như thế nó là chút nước ngon lành còn sót lại trong cơn khát lúc hiểm nguy, cô nhấp từng chút một.

Trước khi đi ngủ , Yukino định uống bia nhưng mở tủ lạnh ra thì thấy không còn lấy một lon. Cô để cửa tủ mở một lúc và suy nghĩ xem mình phải làm gì. Đã tắm rửa xong. Chỉ mặc chiếc áo phông cộc tay và quần đùi. Không thể ra ngoài trong bộ dạng này được. Nhưng rồi cô đóng cửa tủ lại và hạ chút quyết tâm. Vì ngay lúc này cô muốn uống bia. Cô lại tròng vào người chiếc váy liền màu xanh lục nhạt, mau lẹ quệt một chút son dưỡng, cầm lấy chiếc túi nhỏ bằng mây đan và bước ra ngoài.

Rời chiếc thang máy cũ kỹ của tòa nhà và ra đến con đường bao quanh ngoài công viên, tiếp xúc bầu không khí ban đêm cô mới biết căn hộ độc thân của mình ngọt ngào đến thế nào. Ở bên ngoài, cô nhận ra mình cần một ai đó để nói chuyện, ai cũng được, thậm chí gặp ở quầy tính tiền trong cửa hàng tiện lợi cũng được.

Phía xa tít trên con đường vắng người và xe đi lại, bảng hiệu xanh của cửa hàng tiện lợi sáng lên tro tro. Yukino chậm chậm tiến về phía ánh sáng. Cô lắng nghe tiếng vọng đều đều từ đôi xăng đan của mình, bất chợt nhìn

sang ngang, thấy phía cuối con ngõ vắng bóng người bập bùng ánh sáng màu cam. Yukino rẽ vào con ngõ như thể bị thôi miên, tự hỏi nơi đây mở hàng quán từ bao giờ.

Đó là một quán bar. Phía dưới ánh đèn đường màu cam, lọt thỏm giữa hai tòa nhà cao tầng là bảng thực đơn nhỏ của quán. Cô không hay vào quán bar nhưng cô nhớ được hương vị phức tạp và tao nhã của các món đồ uống pha chế, khác hẳn những lon bia. Cô ngắm nhìn quán, hơi lưỡng lự không biết làm gì và vượt qua nó, nhưng rồi cô nghĩ lại và quay bước, chậm chạp đi qua thực đơn đặt ngoài quán. Chần chừ mãi rồi cũng sắp vượt qua lần nữa. Bỗng một người phụ nữ dắt theo một con chó đi ngược lại cô, ánh mắt lộ rõ nghi hoặc. Như bị buộc phải lựa chọn, Yukino quyết tâm bước xuống cầu thang phía bên cạnh tấm bảng ghi thực đơn, cuối cùng đẩy cánh cửa sắt nặng trĩu.

“Cô đi một mình à?”

Câu hỏi đột ngột vang lên từ bên tay phải khiến Yukino giật bản mình. Khá lâu rồi cô mới mang theo kha khá tiền nên gọi một ly Salty-Dog nữa. Bây giờ cô đang ngồi đếm từng hạt muối dính trên mép ly rượu, mặt gần như chạm vào miệng ly, nhắm đếm đến số 129.

“Xin lỗi, cô có sao không?”

Thấy cô giật mình, người đến bắt chuyện bèn luống cuống xin lỗi.

“À, không sao... Đúng là... tôi đi một mình thôi.”

Yukino trả lời, cũng ấp úng, mặt bắt đầu nóng bừng lên. Thấy vậy, người đàn ông ngồi bên tay phải cô mỉm cười.

“Tốt quá, tôi cứ ngập ngừng mãi không biết có nên bắt chuyện với cô không. Xin lỗi vì khiến cô hoảng hốt, tôi thật ra cũng đi một mình thôi.”

Dù chưa hiểu chuyện là sao nhưng Yukino vẫn khẽ gật đầu đáp lại. Cô nhìn chằm chằm vào người đàn ông chẳng biết xuất hiện từ lúc nào đang ngồi cách cô hai ghế trống. Anh ta mặc chiếc áo sơ mi sẫm màu, bên ngoài

là áo khoác hơi có độ bóng. Người này không đeo cà vạt. Mái tóc để dài ra sau đủ che hết tai và đôi vai khá rộng. Cô cảm giác anh ta giống một chú chó cảnh được chăm bẵm cẩn thận. Xem chừng lớn tuổi hơn cô.

“Cô có hay đến đây không?” Người đàn ông cầm ly rượu lên và hỏi cô.

“Không... Tôi không hay đến.”

“Quán này khá yên tĩnh, cũng hay đấy chứ? Công ty của tôi gần đây, thỉnh thoảng trên đường về tôi lại ghé vào.”

“Vậy là hôm nay cũng như vậy sao?”

“Đúng thế.”

Nếu tưởng người này đang tán tỉnh mình thì có lẽ là hơi tự tin thái quá vào bản thân chăng? Yukino tiếp chuyện một cách thận trọng. Đây là quán bar mở cửa buổi đêm, tình huống này có lẽ cũng là bình thường. Mà cô ra ngoài chính vì muốn được nói chuyện với ai đấy thôi.

“Anh tan làm có vẻ hơi muộn nhỉ?”

“Vâng. Tôi làm ở một nhà xuất bản gần đây. Nó nằm ở ngõ số Bốn, tòa nhà ngay cạnh cửa hàng tiện lợi. Tầng một là quán ăn... Mà thôi, có lẽ cô cũng không biết đâu nhỉ!”

Yukino mỉm cười lắc đầu. Cô không biết.

“Cô thì sao?” Người đàn ông đó hỏi.

“Chỗ làm của tôi không gần đây. Là nhà tôi ở gần khu này.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.”

“Sao ạ?”

“Vì cô ăn mặc đơn giản. Chắc không phải trên đường đi làm về.”

Người đàn ông bảnh bao giữ ý chỉ khẽ liếc về phía bộ đồ Yukino đang mặc. Yukino đâm xấu hổ, tưởng đâu bị anh ta nhìn thấu cả căn hộ bừa bộn của mình, mặt cô lại đỏ lên.

“Có vẻ hay thật đấy.” Đột nhiên anh ta đổi sang giọng điệu tươi vui hơn.

“Sao ạ?”

“Tôi thấy có cái gì đó rất tuyệt. Việc một người phụ nữ đến đây uống rượu một mình ấy mà. Bình thường chẳng có mấy phụ nữ làm được như thế đâu.”

Người đàn ông nói vậy và nở một nụ cười tươi tắn. Yukino phấn khởi như thể vừa được thầy giáo chủ nhiệm khen ngợi vì một việc tốt cô đã làm mà chẳng ai biết đến.

“Tôi là Saito. Còn cô?”

“À, tôi là Yukino.”

“Yukino, đây là họ hay tên của cô?”

“Tôi cũng hay bị hỏi như thế lắm. Yukino là họ của tôi.” Yukino mỉm cười trả lời, rồi như nhớ ra ly Salty-Dog cô đưa nó lên miệng uống. Những hạt muối lạo xạo dính trên môi cô.

“Vậy là vào lúc đi dạo một mình trong vườn thì cô ta gặp tình nhân của mình, sau đó người chồng xuất hiện nên nhân tình của cô ta hết hoảng, chạy đi mất. Mà thậm chí bọn họ lại là anh em. Đúng là cuộc chiến sống còn.”

“Cuộc chiến ư? Tôi nghĩ tình huống này nặng về hoạt động tâm lý hơn, rất phức tạp, trầm lắng.”

Yukino nhoèn miệng cười. Khi người đàn ông bảnh bao hỏi cô thường làm gì vào ngày nghỉ, Yukino trả lời cô đọc sách trong công viên. Rồi anh ta lại hỏi về cuốn sách cô đang đọc, cô trả lời là cuốn *Công chúa Nukata*, nhưng anh ta hoàn toàn không biết gì về sự tồn tại của Nukata trong lịch sử. Chẳng rõ có thật là anh ta làm cho nhà xuất bản không nữa. Cô cố kìm thắc mắc lại trong lòng.

Lạc giữa
đồng tím ngát
thượng uyển hoa bạt ngàn
Em mau buông tay áo
kéo người ta ngó sang

Khi cô đọc đoạn thơ và cho biết nó được viết trong sách giáo khoa, người đàn ông chỉ âm ừ, rằng anh ta đã từng nhìn thấy nó ở đâu đó. Anh ta còn tưởng bài thơ là do nam giới viết.

“Là nữ mới đúng!” Yukino buột miệng đính chính khiến người đàn ông bật cười.

“Rồi khi chia tây cả hoàng tử Oama và Thiên hoàng Tenchi, nàng một mình bước đi trên thảo nguyên với nỗi lòng cô độc. Nơi đó cánh đồng trắng xóa hoa murasaki, là vườn ngự uyển. Vườn ngự uyển là nơi thường dân không được phép đặt chân vào.”

“VẬY sao...” Anh chàng bảnh bao nhâm nhi ly rượu whisky và gật gù ra vẻ tâm đắc. Yukino thì uống cocktail. Bất chợt cô tự hỏi không biết đây là ly rượu thứ mấy rồi. Có lẽ cô đang say. Say một chút và nói với người khác về những điều mình thích có lẽ cũng vui.

“Và bài thơ đó buột ra trên môi nàng một cách tự nhiên. Đi quanh đồng hoa murasaki, cũng là vườn cấm...”

“Tức là tả thực luôn!”

“Đúng vậy.” Yukino mỉm cười. “Tối hôm ấy có tiệc. Mọi người ăn uống và mỗi người ngâm một bài thơ tặng Thiên hoàng Tenchi. Do bị chỉ định bất kỳ nên ai nấy đều hồi hộp không biết mình có dính không. Chỉ mình Nukata là điềm tĩnh. Bởi bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, hễ muốn là nàng có thể sáng tác bao nhiêu bài thơ cũng được.”

“Vì nàng là tài nữ phải không?”

“Đúng thế. Như thời nay người ta thường nói, ‘ứng tác là một tài năng’. Nhưng thời bấy giờ nào có sức mạnh siêu nhiên của pháp sư chảy trong con người nàng.”

“Cô Yukino cũng có nét gì đó giống pháp sư đấy. Có khi nào nhà của cô là đền thờ thần không?”

“Làm gì có! Tôi cũng chỉ là một người làm công ăn lương bình thường thôi. Lại nói, với Nukuta, tứ thơ lúc nào cũng tự nhiên bật ra trong đầu nàng. Chỉ với ‘Lạc giữa đồng tím ngắt, Thượng uyển hoa bạt ngàn’ là đã xong nửa bài rồi còn gì.”

“Cô Yukino thì sao, cô cũng có kinh nghiệm về chuyện này chứ?”

“Sao cơ?”

“Thì kinh nghiệm khi bị đặt vào một cuộc chiến tranh giành ấy.”

Yukino dần nhận ra, anh ta đang nói về chủ đề ngoại tình. Cô đâm ra áy náy, chuyện thơ ca tế nhạt quá chẳng.

“Không, tôi không am hiểu mấy... Mà thật tình là tôi chưa có kinh nghiệm nào như vậy.”

Cô định gọi tên người đàn ông bảnh bao, nhưng cô không nhớ rõ. Là Sato hay Kato, hay là Watanabe?

“Còn... thì sao?”

Cô hỏi tránh để người đàn ông khỏi nhận ra rằng cô quên tên anh ta. Anh ta liền cười sáng khoái.

“Cô Yukino quên tên tôi rồi chứ gì?”

“Không, tôi... Tôi xin lỗi.”

“Không sao đâu. Cái tên bình thường quá nên dễ quên ấy mà. Anh là Sato hay Kato gì đó phải không? Tôi bị hỏi vậy suốt.” Người đàn ông cười, “Là Saito!”

Nhìn anh ta vừa cười vừa uống ly rượu, Yukino cảm thấy an tâm.

“Không hiểu sao lại phấn khởi.” Người đàn ông chột nói.

“Thế ư?”

“Lâu lắm tôi mới phấn khởi thế này. Cô Yukino thì sao?”

“Tôi cũng vậy.”

Dứt lời, cô uống nốt ly cocktail mà đến giờ có lẽ cô chẳng xác định chính xác được nó là loại gì nữa. Người đàn ông bảnh bao đang nói với cậu pha rượu, “Cho cô ấy một ly Frozen cocktail nữa.” Yukino lắng nghe, cảm thấy thoải mái, thanh thoi, y như ở văn phòng sau khi kết thúc giờ học.

Hai người quyết định đổi chỗ và đi uống thêm một lúc nữa theo lời đề nghị của người đàn ông. Do quanh khu này không có nhiều quán nên cả hai leo lên taxi. Ngắm nhìn đèn đường Aoyama lướt qua ngoài cửa sổ xe, Yukino mơ màng trong hơi men, có lẽ những cuộc gặp gỡ giữa mọi người thường diễn ra thế này chẳng. Không phải ở nơi làm việc hay trường học, cũng không phải nhờ ai đó giới thiệu, tất cả những người trưởng thành và tự lập đều đơn độc trong hành động và rồi tự nhiên gặp một ai đó. Và cứ thế tự mở rộng thế giới của mình. Yukino cảm thấy cuối cùng mình cũng đã trưởng thành, đã chạm được vào quy tắc của thế giới này.

Đi qua nhà ga Shibuya đã đóng cửa, hai người xuống xe, đi bên nhau một lúc. Hơi ẩm trong không khí đêm hè và hơi men đang làm nóng hai má cô đều thật dễ chịu. Đã mấy lần mu bàn tay phải của cô đụng vào cánh tay người đàn ông bảnh bao. Trước đây, lâu lắm rồi, cô cũng từng sóng vai một người nào đó thả bước trên đường phố Shibuya vào đêm hôm thế này.

Đột nhiên người đàn ông nắm lấy tay cô. Yukino không hề hoảng hốt vì đây là chuyện cô đã lường trước, nhưng cô cũng thấy bất ngờ vì chẳng biết tự lúc nào hai người họ đã dừng chân ở dãy nhà nghỉ dốc Dogen. Cô bất thần nhớ lại cảm giác thư giãn và lười biếng khi nằm bên một ai đó. Người đàn ông bảnh bao nói như thì thầm, “Nghỉ ngơi một chút chứ!” Yukino khẽ bật cười vì thấy câu nói ấy ngộ nghĩnh như lấy nguyên từ trong phim truyền hình hay một bộ truyện tranh nào đó. Có lẽ người đàn ông bảnh bao cho rằng nụ cười của cô là câu trả lời, anh ta vòng tay qua vai Yukino khẽ đẩy cô đi qua cánh cửa vào khách sạn. Yukino cứ thế bước đi. Cánh cửa tự động lờ

mờ mở ra, hơi lạnh từ máy điều hòa chạm vào da mặt cô, Yukino lặng lẽ cúi mặt xuống. Lúc đó lần đầu tiên cô nhìn thấy đôi giày của người đàn ông bánh bao. Mũi giày nhọn nhon bóng loáng, thân giày có họa tiết giả da cá sấu, rằn hoặc một loại bò sát nào đó. Như được xé toang ký ức, Yukino đột nhiên nhớ đến đôi giày của cậu thiếu niên. Hình ảnh đôi giày tả tơi mà cậu luôn xỏ hiện ra mồn một và sống động trước mắt, bất thần thổi bay hơi men trong cô. Không phải loại giày lười hay giày buộc dây của học sinh, cũng không phải loại giày theo quy định đồng phục của trường. Tự nhiên cô nhận ra đó là đôi giày thủ công do chính cậu thiếu niên làm.

“Sao thế...?” Thấy Yukino đột ngột khựng lại người đàn ông bánh bao cất tiếng hỏi.

Làm sao thế này? Rốt cuộc mình bị làm sao thế này?

“Tôi... Xin lỗi.”

Người đàn ông lặng thinh, chỉ chăm chăm nhìn Yukino. Sự tĩnh lặng buông xuống sánh chờ vắng người. Cùng với sự bất ngờ của người đàn ông là một tiếng thở dài ngao ngán.

“Thành thật xin lỗi anh.” Nói đoạn Yukino bỏ chạy thực mạng khỏi khách sạn. Cô chạy hết con dốc, leo lên chiếc taxi vắng khách và hét tên khu Sendagaya. Khi taxi lăn bánh cô nhận ra mình thật sự say bí tỉ. Khung cảnh trước mặt quay mòng mòng, mỗi lần xe tăng hay giảm tốc cơn buồn nôn lại ập tới. Khi xe đi ngang qua công viên Meiji, không thể chịu đựng hơn được nữa cô yêu cầu tài xế dừng xe và mở cửa. Rồi cô chạy ra khỏi xe, chúi đầu xuống bãi cỏ nôn thốc nôn tháo. Hai đầu gối, hai tay cô dính bùn đất, người run lên như sắp vỡ tung ra. Mỗi lần ánh đèn xe màu cam nhấp nháy sau lưng sáng lên, cô lại có cảm giác mình đang bị quở trách thậm tệ. Mà đúng là đồ vô dụng! Vô dụng! Vô dụng! Vô dụng! Ánh đèn như đang nói lên điều đó. Dạ dày đã rỗng mà Yukino vẫn tiếp tục nôn ọe, ra toàn nước dãi, hòa vào nước mắt.

Chuông báo thức réo lên.

Trước khi mở mắt, Yukino đã biết hôm nay trời sẽ không mưa. Mưa không thể nào rơi xuống và cứu vớt cô một cách dễ dàng như vậy.

Bỏ qua cơn đau đầu như búa bổ, cô tiến về phía bồn rửa mặt. Cô vỗ nước hoa hồng và thoa kem dưỡng da lên mặt, như muốn phủ che đi một điều gì đó.

Ngồi trên chiếc sofa lè loi như một con thuyền, Yukino vươn tay lấy hộp phấn nền, nhưng tay chẳng còn chút sức lực nào, làm hộp phấn rơi mất. Chiếc hộp nảy khê một lần trên sàn kèm theo tiếng động khô khốc. Cô nghiêng mình với lấy chiếc hộp và mở nó ra. Bánh phấn đã vỡ nát. Yukino nhìn chăm chăm vào những mảnh vỡ một lúc mới nhận ra điều đó, tín hiệu từ mắt truyền đến não bộ có vẻ đi lâu hơn bình thường rồi. Chẳng một dấu hiệu báo trước, sống mũi cô tự nhiên cay cay, nước mắt chỉ chực trào ra. Yukino phát hoảng, ấn ngay ngón tay lên mi để ngăn nước mắt lại. Tại sao chứ, thậm chí cô còn chẳng thấy buồn, ấy mà sao cô lại khóc? Yukino không hiểu được.

“Câu cho ngày mai trời đẹp!”

Yukino lẩm bẩm rồi đá chân phải, hất chiếc giày đế mềm lên không trung. Chiếc giày lăn lóc trên hiên gạch, rồi như một sinh vật bé nhỏ nào đó vừa tắt thở, nó rơi khỏi thềm. Vậy ngày mai sẽ âm u. Yukino bật nắp lon bia và uống ừng ực một hơi đến một phần ba lon. Hôm nay cũng vậy, cô nhận ra muôn ngàn con ve vẫn đang kêu. Ngẫm lại cô mới thấy khá lâu rồi cô mới ngồi uống bia trong công viên cấm đồ uống có cồn như thế này. Sau khi gặp cậu thiếu niên đó một thời gian, dần dần cô chỉ mang vào đây cà phê uống liền. Mà thôi, sao cũng được. Đẳng nào thì con người ai cũng có chỗ kỳ lạ mà...

Yukino ngẫm nhìn khu vườn buổi sớm tháng Tám.

Khu vườn ánh sáng, nắng nhuộm màu cam.

Những từ ngữ chợt hiện lên trong đầu cô. Công chúa Nukata đã nói, chỉ cần muốn thôi là ta có thể sáng tác ra đoạn sau của bài thơ bằng rất nhiều cách. Phải, đối với nàng, đó là chuyện đương nhiên, còn đối với mình là điều quá sức. Phía trước khu vườn ánh sáng có điều gì, phía sau nó có điều gì, và liệu có được điều gì đây, mình hoàn toàn không nhìn ra.

Mình của tuổi hai mươi bảy nào có khôn ngoan hơn được mình năm mười lăm tuổi.

Ánh nắng chói chang hơn, khu vườn đổ bóng rõ hơn, Yukino thầm sáng tác, với tâm trạng như chờ ai chấm điểm

Lạc giữa
đồng tím ngát
thượng uyển hoa bạt ngàn
Em mau buông tay áo
kéo người ta ngó sang

– *Vạn diệp tập*, Quyển 1, Bài 20

Dịch nghĩa

Đi trên cánh đồng hoa murasaki nhuộm nắng chiều màu cam, cứ lang thang trong vườn thượng uyển như thế, làm gì mà người làm vườn không thấy ít ra là bóng tay áo lất phất.

Hoàn cảnh sáng tác

Bài thơ được công chúa Nukata sáng tác vào ngày mùng 5 tháng Năm năm Tenchi thứ 7 (năm 668), khi Thiên hoàng Tenchi đi săn ở Komono, vùng Omi. Em trai của Thiên hoàng, hoàng tử Oama là nhân vật có tay áo được nhắc đến trong bài thơ, sau này ông có sáng tác một bài thơ đối đáp lại. Hoa murasaki là loài cây nở hoa màu trắng vào đầu hạ, rễ cây được dùng làm thuốc nhuộm màu tím, và được trồng ở vùng Komono. “Đồng tím ngát” trong bài thơ tức là “đồng hoa murasaki”, được gọi là “thượng uyển”, ngụ ý không phải khu vực mà ai cũng được bước vào. Còn “buông tay áo” là một hành động liên quan đến tình yêu.

Mang thuốc ra ban công hút
bóng cô gái lên xe buýt
giá mà tôi còn có thể làm được gì

Ito Soichiro

“Chắc biết tại sao tôi gọi em ra đây chứ?”

Tôi nói, mắt nhìn đăm đăm vào mặt Akizuki Takao. Bị bắt đứng đó, Akizaki vẫn giữ gương mặt bình thản, chỉ nhắm mắt lại và trả lời, “Vâng.” Mất một lúc mà không thấy hồi âm nào khác, tôi cố ý gằn giọng.

“Chỉ ‘Vâng’ thôi thì tôi không hiểu. Nhớ ra chuyện gì cụ thể hơn thì nói tôi nghe xem nào.”

“Gần đây, em nghĩ là em đi muộn khá nhiều ạ.”

“Nói thế mà được à?”

“Dạ?”

“Không phải là ‘Em nghĩ’! Cậu đi học muộn lần này là lần thứ mấy rồi?”

Cô giáo ở bàn đối diện có vẻ giật mình vì tôi đột ngột to tiếng, nên ngẩng nhìn về phía chúng tôi. Tự nhiên bị gọi lên phòng giáo vụ, phải nghe thầy lớn tiếng quát tháo trong cơn giận, nếu là mấy cậu học sinh yếu ớt bình thường thì đã khóc rồi, nhưng vẻ mặt Akizuki chẳng có gì thay đổi. Cậu ta có đuôi mắt dài và mái tóc cắt ngắn, trông khôn ngoan hơn, hơn nữa lại ít nói nên tạo ấn tượng khá chững chạc. Nhìn chung không có nét đáng yêu. Tôi tiếp tục lớn tiếng.

“Cậu đang đùa đấy hả... Tại vì cấp ba không còn là cấp giáo dục bắt buộc nữa chứ gì? Cứ thế này thì tốt nghiệp hay học lên tiếp nữa cũng đều rất khó đấy, cậu biết không?”

Tôi chờ đợi một câu trả lời nhưng Akizuki chỉ im lặng cúi mặt xuống đất. Không xin lỗi cũng không giải thích, thậm chí cậu ta cũng không cãi lại. Đây cũng là một dạng khó xử lý. Đang nghĩ thẳng nhóc này thật phiền toái, tôi chợt ngờ ngợ nhớ đến một điều vẫn thắc mắc bấy nay. Tôi có cảm giác mình đã quên một điều gì đó liên quan đến Akizuki, một điều gì đó không vui chút nào. Không thể nhớ ra được, tôi đột nhiên cảm thấy muốn hút một điếu thuốc.

Reng!

Tiếng chuông báo hết giờ nghỉ trưa vang lên qua loa, xen vào không khí ử dột.

“Thôi được rồi. Đi đi. Nếu còn tiếp tục tôi sẽ mời phụ huynh đến, rõ chưa?”

Akizuki không có vẻ gì là thờ phào nhẹ nhõm, chỉ cúi đầu chào rồi rời khỏi phòng giáo vụ. Cuối cùng tôi vẫn không thể nhớ ra được điều liên quan đến Akizuki. Có lẽ tôi chỉ tưởng tượng ra, hoặc có lẽ tôi không nhớ nổi nó vì việc đó cũng chẳng hề quan trọng.

“Thầy Ito đáng sợ quá!”

Từ bàn đối diện cô giáo Anh vẫn nói như muốn trêu tôi, vào lúc tôi đang thu gọn tài liệu giảng dạy môn thể dục.

“Sao thầy không hỏi thẳng bé lý do nó đến muộn?”

Tôi nhìn vào những nếp nhăn trên đuôi mắt hiền dịu của nữ giáo viên có lẽ hơn tôi đến cả mười tuổi. Lúc nào chị cũng đặt mình vào vị trí của học trò, đối xử với chúng như những người trưởng thành và hoàn toàn tự lập, đương nhiên rất được lũ trẻ yêu mến. Tôi tự nhủ, nhiệm vụ của tôi và chị khác nhau,

“Đúng là Akizuki đi muộn nhiều nhưng ngoài ra không gây rắc rối gì khác, kể cũng là đứa trẻ ngoan. Hơn nữa gia đình của cậu bé...”

“Là gia đình đơn thân. Nhưng không thiếu học sinh có hoàn cảnh tương tự, đó không thể là lý do để đi muộn. Mà lý do là gì cũng chẳng quan trọng. Năm đầu tiên là khoảng thời gian quan trọng để chúng hiểu luật lệ là luật lệ. Tôi cho là thế.”

Tôi ôm tập tài liệu, nhóm dậy khỏi ghế và chuẩn bị bước đi, không để người nữ đồng nghiệp lớn tuổi hơn kịp nói thêm điều gì.

“Tôi xin lỗi, tiết sau của tôi là giờ tennis.”

“Mưa tạnh từ lúc nào ấy nhỉ.” Người giáo viên nhìn ra cửa sổ, khẽ mỉm cười vẫy tay. “Dạy tốt nhé. Nhớ dành thời gian để ăn uống đầy đủ đấy.”

Chị đã nhận ra tôi chưa kịp ăn trưa vì bận chuẩn bị tài liệu và lên lớp Akizuki. Tôi hơi cảm động, đúng là giáo viên lâu năm, tinh tường quá.

Rời khỏi phòng giáo vụ, tôi rảo bước trên hành lang, cố gắng kìm lại cảm giác muốn chạy thật nhanh. Còn năm phút nữa là đến tiết tiếp theo, tôi đi qua văn phòng giáo viên thể dục, đưa tài liệu cho trưởng bộ môn và phải đi bộ từ đó ra sân tennis phía sau hồ bơi. Vừa kịp giờ. Hành lang đầy học sinh trở về sau tiết học, nhưng khi thấy bóng tôi hầu hết đều co người lại và tránh đường. Thỉnh thoảng có tiếng gọi í ới từ phía những học sinh xa biệt trông có vẻ bặm trợn.

“Hôm qua thầy có xem bóng đá không?”

“Không xem, về lớp đi!” Tôi vừa trả lời một học sinh cũ hiện học lớp Mười hai hệ hướng nghiệp, vừa nôn nóng trong lòng, tôi muốn hút lấy ít ra một điếu thuốc.

Kết thúc tiết năm với môn tennis của học sinh lớp Mười thì sang tiết sáu là môn thi đấu đối kháng của học sinh lớp Mười hai. Do cô đồng nghiệp cùng phụ trách môn thể dục hôm nay khó ở trong người nên tôi phải phụ trách cả lớp cho nam và cho nữ. Tôi mất mười phút nghỉ giữa giờ để liên lạc với nhóm học sinh nữ nên cuối cùng vẫn chưa hút được điếu thuốc nào.

Hôm nay là ngày lấy kết quả môn nhảy xa lấy đà. Thảm và thước cho nam và nữ xếp cạnh nhau. Tôi cho hai nhóm lần lượt nhảy xen kẽ và ghi lại kết quả. So với nhóm học sinh nghịch như lũ khi lớp Mười vừa rồi thì giờ học với lớp Mười hai uể oải hơn rất nhiều. Dù sao tôi cũng hiểu tâm trạng của chúng. Đặc biệt đây là lớp có nhiều đứa sẽ học lên cao nên đối với chúng giờ thể dục giống như thời gian để xả hơi một chút, hơn nữa nam nữ học chung thế này thì việc chúng mất tập trung hơn bình thường lại càng khó tránh. Trong đám học sinh xếp hàng chờ đến lượt có những đứa nói chuyện riêng, nhưng cũng biết giữ kỷ luật chỉ dám nói khẽ.

“Thật không? Cậu chưa ăn bánh kẹp bao giờ à?”

“Thế nên tớ mới hỏi nó khác gì với bánh nướng kẹp mình hay ăn?”

“Hay hôm nay cùng đi ăn không? Quán ngay cạnh cửa hàng tiện lợi ở cửa phía nam.”

Thình thoảng bên tai tôi loảng thoảng những chuyện như thế. Tôi chợt nhớ lại những cảm xúc dâng trào thời thiếu niên, khi mà mỗi lời nói của một cô bé nào đó đều tỏa sáng như một bí mật chưa ai biết. Sau năm tiết học từ sáng chỉ toàn là nhồi nhét vào đầu để luyện thi thì đối với chúng tiết thể dục cuối ngày thế này là thời gian vui nhất chẳng. Nghĩ thế, tôi chẳng thèm báo trước một lời, vung chân đá bay chiếc xô ngay dưới chân mình.

Xoạch!

Chiếc xô đựng trứng con lăn làm mịn sân, tiếng kim loại va nhau vang lên khuấy động cả sân trường. Mấy đứa học sinh ngạc nhiên há hốc mồm. Khi thấy tôi đứng lặng, vẻ mặt chúng từ bối rối chuyển sang sợ hãi.

“Trong giờ học không được nói chuyện riêng. Sugimura, Yoneda, cả Nakajima và Kikuchi nữa, chạy năm vòng sân.”

Tôi cố gắng nói với giọng lạnh lùng vô cảm. Những học sinh bị gọi tên có những đứa vừa nói chuyện riêng, có những đứa tôi chọn ngẫu nhiên cho đủ bốn đứa cả nam lẫn nữ. Ngoài ra còn nhiều người khác cũng nói chuyện riêng, nhưng trong trường hợp này thì việc xử phạt không cần phải công bằng. Tóm lại chỉ cần có tác dụng với cả nhóm là được.

“Nhanh lên!”

Tôi bực mình quát khi chúng đang ngơ ngác ngó nhau, cả bốn đứa liền đứng lên chạy ngay lập tức. Tôi tiếp tục ghi chép kết quả nhảy như chưa xảy ra chuyện gì. Từ đó cho đến lúc hết giờ không một ai dám mở miệng nói thêm nữa.

Đến lúc tranh thủ hút được một điếu thuốc thì cũng là lúc tôi nhớ ra được điều liên quan đến Akizuki.

Hết tiết thứ sáu, tôi ngồi ăn bữa trưa muộn và tiện thể tổng hợp kết quả điều tra thói quen sinh hoạt của học sinh lớp Mười, sau đó là hai tiếng đồng hồ chỉ đạo câu lạc bộ bóng rổ rồi quay trở về văn phòng để lập nốt bản kế hoạch dã ngoại cuối tháng, cuối cùng thì cũng xong công việc của ngày hôm nay. Tôi mệt lử, đứng tựa vào tường phía hành lang khu dành cho giáo viên, sau khi không thấy bóng ai xung quanh tôi khom người ngậm điếu thuốc và thở ra lượng khói đã dồn lại trong phổi thành một tiếng thở dài.

“Đúng rồi, cậu ta là cậu học sinh xuất hiện trong giấc mơ của mình tối qua.”

Tôi nhìn lên mặt trăng mỏng manh đang treo lơ lửng trên nền trời tím sẫm và nhớ lại.

Đúng vậy. Tôi ghét giấc mơ đó. Giờ tan trường, trong phòng hướng dẫn học sinh có ba người. Tôi, mẹ của Yukari và một cậu học sinh. Khi đang nằm mơ tôi không nhận ra nhưng bây giờ nhớ lại thì đó chính là Akizuki Takao. Tôi gồng mình giải thích với bà mẹ tôi mới gặp lần đầu lý do khiến Yukari nghỉ dạy ở trường, còn Akizuki Takao, sự xuất hiện của cậu ta có lẽ đại diện cho toàn bộ học sinh trong trường chẳng.

“Cậu và Yukari đã từng hẹn hò, đúng không?” Mẹ Yukari hỏi.

“Thầy cô đã luôn nói dối bọn em, đúng không?” Akizuki nói.

Tôi gục đầu xuống bàn, mồ hôi túa ra, cố gắng tìm lời giải thích.

“Cháu xin lỗi hai bác. Nhưng thật sự bọn cháu đã rất nghiêm túc với nhau. Bệnh của Yukari... một phần nguyên nhân là từ phía nhà trường.”

“Bệnh? Anh nói rằng Yukari bị bệnh sao?”

“Thầy cô bí mật hẹn hò với nhau cơ mà! Nam nhi thì phải có nghĩa vụ bảo vệ người mình yêu chứ?”

“Vì Yukari bị bệnh nên cậu bỏ rơi con bé?”

“Sẽ chẳng còn ai tin những lời thầy Ito nói nữa đâu.”

Đúng là một cơn ác mộng.

Tôi lắc đầu, dụi thuốc vào chiếc gạt tàn cầm tay, đi về phía bãi đỗ xe dành cho giáo viên. Vừa nhắc chiếc mũ bảo hiểm kín mặt và đầu lên định đội thì sức nhớ hôm nay có hẹn đi uống rượu. Tôi bèn để xe lại trường, ra khỏi cổng, đi bộ về phía ga tàu điện ngầm. Không còn bóng học sinh nào nữa nhưng dòng người trở về nhà trong im lặng và không khí ẩm thấp bủa vây xung quanh làm tôi khó chịu.

Akizuki Takao là học sinh do tôi chủ nhiệm, thuộc lứa lớp Mười mới vào trường tháng Tư này. Cậu ta không có gì nổi bật. Nếu không thường xuyên đi muộn buổi sáng, không vướng chuyện cha mẹ ly hôn và mấy năm nay chỉ sống với mẹ, thì cậu ta sẽ là một đứa trẻ mười lăm tuổi bình thường. Thành tích học tập thuộc nhóm trên, đồng phục gọn gàng, không có dấu hiệu nào cho thấy cậu ta tự cô lập trong lớp. Akizuki không tham gia sinh hoạt ở câu lạc bộ nào cả, mà các học sinh tan học là về thẳng nhà thay vì nán lại trường cho hoạt động ngoại khóa như thế thường không vấn đề gì về hạnh kiểm, nhưng do hoàn cảnh gia đình nên hình như cậu ta khá bận bịu với công việc làm thêm. Trong giờ thể dục, thái độ của cậu ta nghiêm túc đúng mực, các thầy cô khác cho biết Akizuki trong giờ của họ lúc nghe giảng lúc ngủ gật nhưng không nói chuyện riêng. Đối với tôi cậu ta là một học sinh không để lại ấn tượng gì đặc biệt, số lần đi muộn thật ra cũng chưa đến mức báo động, tôi gọi cậu ta lên hôm nay cốt để cảnh cáo cho chắc ăn, cho an tâm hơn thôi.

Bởi thế tôi mới băn khoăn, không hiểu tại sao Akizuki xuất hiện trong giấc mơ của tôi về Yukari. Cô ấy lại không phụ trách môn nào ở lớp tôi, chẳng lấy đâu ra dịp tiếp xúc với cậu học sinh này.

Lúc tôi chuyển sang tuyến Sobu ở nhà ga Shinjuku thì cũng vừa lúc mưa bắt đầu rơi. Chẳng mấy chốc mưa đã bám đầy trên cửa kính. Tôi ngẩng nhìn từng hạt mưa lấp lánh phản chiếu ánh đèn đường và nhận ra. Đúng là ở Akizuki có điều gì đó giống với Yukari. Giống như giọt dầu rơi vào nước, cả hai người không bao giờ hòa lẫn được với xung quanh. Không phải họ nổi bật hẳn lên. Họ có bạn bè, vẫn cười đùa như thường, không hề làm đảo lộn không khí chung. Nhưng chỉ cần quan sát kỹ là sẽ nhận ra họ. Bao nhiêu năm dõi theo hàng trăm học sinh, tôi đã bóc tách được những người như vậy. Cả Yukari và Akizuki đều mang trong mình một lãnh thổ riêng mà họ không bao giờ để ai lọt vào. Đối với người ngoài, lãnh thổ ấy có thể thật sự giá trị, mà cũng có thể chỉ là đồng hồ lẩn vô nghĩa. Tôi không hiểu nổi mà cũng chẳng muốn tìm hiểu. Chỉ biết những người như vậy có đi đến đâu cũng không hòa đồng được.

Vì thế một phần nào đó trong tôi không thể giao tiếp với Akizuki. Mà cũng vì thế tôi bị Yukari lôi cuốn mạnh mẽ.

“Họ cùng xuất hiện trong giấc mơ của mình là đúng rồi.” Tôi lặng lẽ ngẩng nhìn cơn mưa với tâm trạng u uất không nguôi.

“Soichiro này, mỗi lần gặp lại thấy mặt anh khó coi hơn đấy.”

Đang cụng lon bia thì nghe nói thế, tôi cảm thấy tổn thương hơn là tức giận. Chính tôi cũng bất ngờ vì điều này.

“Bình thường anh đã to cao và oai vệ rồi, lại khó đăm đăm nữa thì học sinh sẽ chạy hết mất.”

Tôi uống ngụm bia, cân nhắc kỹ câu trả lời rồi mới nói, “Natsumi này, mỗi lần gặp mặt là em lại độc miệng hơn đấy.”

Natsumi tặng lời đòn phản công đầy đắc ý của tôi, cô nhìn thẳng vào mắt tôi từ bên kia lon bia.

“Công việc của anh khó khăn lắm hả? Học sinh cấp ba nói gì là chúng phản pháo lại ngay. Cứ tùy cơ ứng biến thôi.”

Trước nỗi lo cô dành cho tôi như vậy, tôi không biết phải nói thế nào. Bỏ một miếng thịt rán vào miệng, tôi chỉ ậm ừ cho qua. Natsumi đưa một tay giữ mái tóc đen dài buông trước ngực, vươn người lấy món xa lát miễn tử trong âu chia ra đĩa. Bầu ngực nhỏ thấp thoáng sau lớp chiếc áo len mùa hè thỉnh thoảng lọt vào mắt tôi, chẳng hiểu sao tôi thấy khó xử và ngược lên trần nhà, sau đó giả vờ xoay đầu nhìn khắp căn hộ của Natsumi. Đây là lần đầu tiên đến chỗ Natsumi nhưng tôi thấy cách bài trí lẫn không khí nơi này giống hệt với những ký ức về căn hộ của người ấy. Phòng khách chỉ rộng khoảng bốn chiếu, đồ đạc chất đầy nhưng sạch sẽ. Sự bừa bộn của căn hộ khiến cho việc ở lại đây tạo cảm giác thoải mái, nó giống hệt tính cách của Natsumi. Sát chân tường có mấy chiếc giá, nhồi nhét lộn xộn những sách lớn bìa cứng, sách nhỏ, đĩa CD, đồ trang điểm, mũ, nhạc cụ. Một phần ba căn phòng trông khá quen với tôi, những thứ không quen chiếm khoảng hai phần ba. Trong đó có nhiều thứ nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy không đúng với sở thích của cô ấy, ví như phần mềm game hay tạp chí cho thanh niên, thậm chí lẫn cả chai rượu vào, nhờ vậy tôi hiểu có lẽ Natsumi cũng trải qua nhiều chuyện, lòng bỗng nhen lên một thứ cảm xúc nào đó như ghen tuông. Đã bảy năm rồi nên mọi chuyện phải thành ra thế này chẳng, tôi uống một ngụm bia đắng ngắt.

Tôi quen Natsumi khi còn làm cho một công ty bất động sản, chúng tôi cặp kè với nhau khoảng hai năm. Ngay từ đầu tôi đã có ý định làm giáo viên thể dục, việc đi làm ở công ty bất động sản cũng chỉ là tạm thời cho đến khi tôi thi đỗ kỳ thi dành cho giáo viên tổ chức ở Tokyo. Không tài nào quen được với tính chất khắt khe đến ngu ngốc của nghề bán căn hộ chung cư, nhưng cuối cùng tôi cũng vượt qua được mà không xây xước gì cả thể chất lẫn tinh thần. Tôi nghĩ tất cả đều nhờ mục tiêu muốn trở thành giáo viên thể dục của mình. Thời kỳ đó, căn hộ chung cư hoàn toàn không bán được.

“Đừng làm cho có chỉ để lấy cơm ăn. Nếu không bán được thì tự bỏ tiền ra mua đi, đồ kém coi này!” Hầu như ngày nào làm việc tôi cũng phải nghe cấp trên chì chiết như vậy, sau tôi cũng không biết có bao nhiêu người đã quá suy sụp cả về thể chất lẫn tinh thần và phải bỏ việc. Natsumi vào cùng một đợt với tôi, dù thành tích luôn ở hạng bét nhưng xem chừng không hề bận tâm lo nghĩ gì hết, trong hoàn cảnh nào tôi cũng thấy cô ấy mỉm cười. Đó thậm chí không phải là nụ cười theo kiểu “Tôi cười vì tự tôi thấy vui thôi”. Ở cô có sự tinh tế, giữa môi trường làm việc tàn khốc như vậy, nụ cười của Natsumi đối với tôi giống như dòng suối trên sa mạc. Dần dà qua mỗi lần uống rượu giải tỏa những bức dọc ở công ty chúng tôi trở nên thân thiết, chẳng ai trong hai đứa tỏ tình nhưng khi nhận ra thì chúng tôi đã cặp kè với nhau rồi. Do tính cách cả hai đều thích ra ngoài vận động nên vào ngày nghỉ chúng tôi thường đi du lịch, cắm trại hoặc tham quan đâu đó để giải tỏa tất cả những căng thẳng ngày thường. Chúng tôi mới ngoài hai mươi, những thứ như kết hôn, gia đình, tuổi già, bệnh tật vẫn còn quá xa vời. Trong mắt chúng tôi, nơi chúng tôi thuộc về vẫn luôn ở một chỗ nào đó trong tương lai, chúng tôi tự do trước tất cả những gì người ta vẫn gọi là trách nhiệm. Giờ đây khi nghĩ lại tôi thấy đó đúng là khoảng thời gian hạnh phúc. Ba năm sau, tôi thi được chứng chỉ nghề giáo, gần như cùng thời điểm đó Natsumi quyết định đi Cuba du học, nghe nói là cô được chọn chỗ nào cũng được nhưng Cuba là rẻ nhất, vậy là chúng tôi quyết định chia tay nhau như một lẽ tự nhiên, chẳng hề vương vấn. Bấy giờ chắc hẳn tâm trạng hứng khởi đầy kỳ vọng tương lai đang mở ra trước mắt chúng tôi còn lớn hơn cả nỗi buồn vì cô độc.

Sau mấy năm xa cách, Natsumi liên lạc lại với tôi khoảng bốn tháng trước. Tôi làm giáo viên thể dục đã đến năm thứ tám, có chuyển chỗ làm một lần, vậy là tôi trải qua tuổi ba mươi hai ở ngôi trường thứ hai mình dạy. Đột nhiên một hôm cô nhắn tin cho tôi với nội dung ngắn gọn, “Soichiro, anh vẫn khỏe chứ? Lâu lâu rồi, có muốn đi uống với em không?”

Bây giờ tôi đang quay cuồng với những rắc rối trong công việc, thậm chí đời sống riêng tư của tôi cũng bị cuốn theo. Tôi nhận lời cô với suy nghĩ nếu việc này có thể khiến tâm trạng tôi tốt hơn thì một hai lần cũng không sao. Tôi gặp lại Natsumi tại một quán rượu ở khu tây Ogikubo, với làn da đã sạm hơn một chút và nụ cười không hề thay đổi, vẫn thoát ly hoàn toàn thực tại. Tôi cứ tưởng cô mới từ Cuba trở về, nhưng thật ra cô về nước đã được năm năm và đang làm việc cho một công ty làm game trên điện thoại di động. Uống rượu với một người không ưu phiền như cô ấy đơn giản là khiến tôi vui. Chắc chắn không có điều gì đặc biệt làm hai chúng tôi bén duyên lại, nhưng Natsumi đã thành bạn tâm giao của tôi, mỗi tháng chúng tôi gặp mặt uống rượu khoảng một lần.

Hôm nay, sau ba tuần không gặp, chúng tôi hẹn uống ở quán rượu quen, nhưng quán đông quá không còn chỗ ngồi, Natsumi bèn rủ tôi về nơi cô sống ở gần đó để uống. Chúng tôi mua nhanh đồ uống và đồ nhắm, vậy là mấy năm rồi tôi mới tới thăm nhà Natsumi.

Lúc chúng tôi đã ăn uống hết những món đồ mua ở ngoài và đang chuyển sang uống chai rượu vang của Natsumi, tôi mới nhận ra có tin nhắn của Yukari, mở điện thoại ra xem thì thấy tin nhắn tới được hai giờ. Tôi sức nhớ chừng một tuần trước mình có nói với cô ấy, “Anh sẽ gọi lại cho em.” Nhưng rồi bị cuốn vào công việc nên quên khuấy đi mất. Ngày thường, ngoài giờ dạy tôi còn phải làm các nhiệm vụ được giao khác, toàn là việc không tên, đến ngày nghỉ thì lại tốn thời gian cho hoạt động của các câu lạc bộ, lễ hội hoặc đại hội tổ chức trong trường. Bây giờ tôi thậm chí còn bận hơn cả hồi làm ở công ty bất động sản.

“Gì thế? Người yêu gọi à?”

Natsumi lè nhè nói và trở tay vào tôi, gương mặt đỏ lên vì rượu. Tôi vẫn còn tỉnh. Chỉ mấy lon bia thôi thì dù muốn tôi cũng không tài nào say được.

“Không phải. Anh đã nói là chia tay cô ấy từ trước khi học kỳ mới bắt đầu mà.”

Nastumi chỉ hừ một tiếng ngán ngẩm rồi vừa ngáp vừa đứng dậy.

“Em đi pha cà phê. Soichiro có hút thuốc thì ra ngoài ban công nhé.”

Đến căn hộ của Natsumi giờ cũng thành chỗ cấm hút thuốc. Nhìn theo cho đến khi bóng cô khuất vào trong bếp, tôi uể oải đứng dậy bước ra ban công. Không gian chật cứng vì một nửa diện tích bị bộ tản nhiệt điều hoà chiếm mất. Hơi ẩm bốc lên từ mặt bê tông làm tôi nhận ra cơn mưa rào rích đã tạnh từ lúc nào. Tôi hít một hơi thuốc thật dài, thầm nghĩ mưa cũng thật bần rộn, cứ rơi rồi tạnh. Tôi liếc nhìn bên cạnh, phía trên bộ tản nhiệt có một chậu cây và một bình tưới nước màu hồng. Đột nhiên tôi thấy như mình đang lừa dối mọi người. Tôi lắc đầu thật mạnh để xua đuổi ý nghĩ đó. Tôi đã chia tay Yukari, còn Nastumi cũng chỉ là một người bạn thân thiết. Có lẽ các thủ tục xin thôi việc diễn ra thuận lợi thế sẽ tốt cho cô ấy. Đúng vậy, tôi sẽ gọi cho cô với tư cách đồng nghiệp chứ không phải bạn trai cũ. Dò tìm trong danh bạ tên Yukino Yukari, tôi nhấn nút gọi.

Tới giờ tôi vẫn nhớ rõ ngày đầu tiên Yukino Yukari đến làm, hai năm về trước.

“Tôi là Yukino Yukari, giáo viên dạy ngữ văn. Tôi đã làm việc ba năm tại Kokubunji, đây là trường thứ hai tôi đến dạy. Do tuổi nghề còn trẻ nên tôi rất mong được học hỏi từ các anh chị đồng nghiệp, và từng bước cùng các em học sinh trưởng thành hơn.”

Ban đầu tôi đã nghĩ trông cô gái này như búp bê. Mái tóc đen dài vừa phải cùng bộ vest màu xanh thẫm trông chẳng có chút cá tính nào làm nổi bật vóc dáng cô. Gương mặt nhỏ nhắn, có lẽ một bàn tay tôi cũng đủ áp hết khuôn mặt đó, làn da trắng muốt và đôi mắt to long lanh. Cổ, vai, cánh tay cô đều gầy guộc khẳng khiu khiến ngực trông đầy đặn hơn. Giọng nói run run vì căng thẳng nghe trong trẻo như giọng nữ sinh cấp ba. Tôi thấy cô giống búp bê tình yêu, một món đồ chơi tình dục. Dù trong đầu cũng tự thấy

mình đang liên tưởng đến những chuyện tồi tệ nhưng càng ngắm nhìn cô suy nghĩ đó trong tôi càng rõ nét hơn. Cô chỉ như một món đồ xinh đẹp người ta rao bán trên mạng, bị tước đoạt hết ý chí và được tạo ra để kích thích suy nghĩ lệch lạc của cánh đàn ông. Không ổn, thế này cô sẽ bị đám học sinh bỡn cợt mất. Hoặc sẽ mê hoặc đám nam sinh mất.

Nhưng trái với lo ngại của tôi, Yukari được hết thầy mọi người yêu quý, là một hình mẫu giáo viên lý tưởng. Lúc nào cô cũng nở nụ cười, luôn luôn cố gắng, dù không thuộc dạng khôn khéo cho lắm nhưng chính sự trung thực và khiêm nhường của cô thu hút người khác một cách tự nhiên. Giờ học của cô cũng nhận được nhiều lời khen ngợi. Chương trình học của trường cấp ba công lập là do bộ giáo dục thiết kế nên khá buồn tẻ, nhưng Yukari gây ấn tượng là cô yêu bộ môn của mình. Cô thường kể với học sinh chuyện cổ văn và tiểu thuyết đã cứu vớt thời niên thiếu của cô ra sao, từng tiết học đều được chuẩn bị kỹ càng, chứa đựng nhiệt huyết và cả kinh nghiệm của bản thân nên học sinh ủng hộ nhiệt thành. Các lớp do Yukari phụ trách môn ngữ văn đều có thành tích tiến bộ rõ rệt. Dù đúng là nam sinh trong trường rất thích cô ấy, nhưng chúng cũng có rĩ tai nhau rằng cô thường biết cách từ chối mà không gây tổn thương cho phía học trò.

Yukari là người hợp với nghề giáo viên hơn cả tôi. Đúng thế! Mỗi lần trông thấy Yukari được học sinh vây quanh tôi đều nghĩ như vậy. So với các giáo viên mới vào trường hay gặp rắc rối, cô tốt hơn rất nhiều.

Ngược lại, ấn tượng của Yukari về tôi có vẻ không khả quan.

“Em đã rất bất ngờ vì có một giáo viên trông giống yakuza²⁵ đến thế.”

Khi chúng tôi trở nên thân thiết, Yukari đã nửa đùa nửa thật nói với tôi như vậy. Tôi nghe mà chỉ biết cười trừ. Nhiều lần cô ấy trông thấy tôi quát tháo học sinh trên hành lang và trên sân trường, đối với tôi thì lúc lớn tiếng với lũ học trò là lúc được mọi người xung quanh chú ý. Việc một giáo viên mới, xinh đẹp trẻ trung và được hâm mộ nghĩ như vậy cũng không khiến tôi thấy tổn thương hay khó chịu. Ngược lại, tôi còn vui thích vì bị cô ấy ghét,

như vậy tôi có thể tách mình ra khỏi cuộc đua tranh giành trái tim người đẹp Yukari của mấy cậu đồng nghiệp nam trẻ tuổi độc thân lúc đó.

Chúng tôi thân thiết với nhau hơn kể từ tháng Chín, bấy giờ vừa qua dịp sinh hoạt dã ngoại hay lễ hội văn hóa hoặc gặp mặt phòng vấn với phụ huynh học sinh gì đó, hội giáo viên tổ chức một buổi liên hoan tổng kết. Trong căn phòng rộng của quán rượu bình dân, gương mặt của gần ba mươi người đều mơ màng vì say, bữa tiệc cũng sắp đến lúc tàn. Đúng lúc đó, thầy hiệu phó cất tiếng gọi tôi bấy giờ đang ngồi nhâm nhi thứ rượu nhạt nhẽo ở góc trong cùng của phòng.

“Này, thầy Ito, lại đây một chút.”

Tôi len qua chỗ trống giữa lưng các đồng nghiệp và bức tường, đến được đầu bàn bên kia thì thấy ngồi bên cạnh ông hiệu phó say xin lão đảo là Yukari.

“Chúng tôi đang bàn xem trong số các giáo viên của chúng ta ai là người có tầm lượng cao nhất, theo quan sát của tôi từ trước đến nay, tôi nghĩ đó là thầy Ito. Nhưng thầy xem này, cô Yukino đây uống bao nhiêu sắc mặt không hề thay đổi.”

Thầy hiệu phó gầy còm nhom nhưng lại có nọng ở cổ trông như chiếc cằm thứ hai, lúc nào cũng thắt cà vạt, ông ta nhìn sang Yukari và nói với giọng vui vẻ. Yukari bấy giờ ngược lên nhìn tôi với gương mặt có phần bối rối.

“Tôi nghĩ rằng, chúng ta nên quyết đấu luôn ở đây để xem ai là người có tầm lượng cao nhất trường ta. Được không cô Yukino?”

“Không, tôi không có ý đó... Việc này cũng sẽ khiến thầy Ito không thoải mái, mà thầy hiệu phó thấy đấy, cũng sắp phải...”

Yukari cố hết sức điều đình. Có lẽ cô sắp khóc đến nơi, trông hoảng hốt đến mức đáng thương. Tôi đưa mắt nhìn quanh, các giáo viên khác đang giả vờ bận bịu với những câu chuyện riêng để không nghe thấy gì. Tôi khẽ buông một tiếng thở dài. Cặp trên của tôi vốn tính bền bỉ, uống rượu vào lại thành ra đùa dai, dù mau say nhưng ông ấy không dễ dàng quy ngay mà

thường hay chạy quanh trêu chọc người khác. Chắc Yukari chưa biết nên phản ứng có phần chậm trễ. Cần có ai đó cứu cô ấy khỏi tình huống này.

“Tôi hiểu rồi.”

Tôi nói với thầy hiệu phó. Ông reo lên vui mừng. Hầu hết các đồng nghiệp của tôi đều ghét ông, nhưng với tôi, ông ta có được sự điềm đạm và lạnh lùng cần thiết của một người kinh doanh nên tôi không ghét. Tôi lại quay sang Yukari, cô ấy đang bối rối cực độ.

“Cô Yukino thích uống loại rượu nào?”

“Tôi thích shochu Nhật, nhưng mà...”

“Được, vậy ta uống shochu Nhật nhé. Xin lỗi, cho thêm bốn khay²⁶ lạnh và hai cái cốc.”

Không để Yukari kịp từ chối, tôi đã ấn chuông và gọi thêm đồ.

Bốn khay đựng đầy rượu được mang đến, tôi rót đầy hai cốc, đưa cho Yukari một cốc. Không biết từ lúc nào các giáo viên khác đã nhìn về phía chúng tôi, người thì hào hứng, người thì lo lắng. Tôi lờ đi về bối rối của Yukari, đưa tay chạm cốc. “Cạn nhé!”

Yukari đặt cốc lên miệng như thể đã hạ quyết tâm. Thấy cô uống rồi, tôi cũng uống một hơi, đổ hết chỗ rượu trong cốc vào dạ dày. Tôi thoáng thấy gương mặt kinh ngạc của những giáo viên khác. Tiếp theo tôi rót rượu ở một khay nữa vào cốc, uống cạn rồi dốc nốt khay rượu còn lại và uống hết. Yukari chưa uống hết một nửa cốc của mình thì tôi đã giải quyết xong cả ba khay rượu. Xung quanh rộ lên tiếng vỗ tay và reo hò. Thầy hiệu phó là người hưởng ứng nhiệt tình nhất, ông ta vỗ tay nhiệt liệt lắm. Tôi chạm phải ánh mắt hết sức ngạc nhiên của Yukari, có lẽ cô vẫn chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra. Trên gương mặt nhỏ bé của cô sự căng thẳng dần tan biến, cuối cùng cô nở một nụ cười dịu dàng.

Giống như một đóa hoa đang nở vậy. Tôi nhận ra mình đã hơi say, lần đầu tiên tôi thật lòng nghĩ Yukari quả là xinh đẹp.

“Vậy là nghỉ hè xong mới làm thủ tục nghỉ việc hả? Có gì anh sẽ nói với cấp trên cho.”

Tôi kết thúc cuộc điện thoại ngoài ban công, phần nào nhẹ nhõm vì đã nói được những điều cần nói.

Từ đầu học kỳ thứ ba của năm nay, Yukari nghỉ làm ngày càng nhiều. Ban đầu chỉ ở mức một tuần nghỉ ốm một lần, sau đó số ngày cô ấy có thể đi làm cứ ít dần ít dần. Sang kỳ ba thì cô ấy chỉ đến trường có một nửa số buổi. Từ tháng Tư trở đi, tôi có thể đếm được số buổi cô ấy đi làm. Trong tình hình ấy, nhà trường không buộc cô thôi việc mà để tự cô nộp đơn xin thôi cũng là rất tình nghĩa rồi.

Tôi thở một hơi dài, đẩy tất cả khói thuốc đã nén trong phổi ra, sức lực trong người cũng vì thế mà trôi tuột đi mất. Tôi nhìn quanh nhưng không thấy chiếc gạt tàn nào, đành vẩy, lại rút trong túi ra chiếc gạt tàn cầm tay.

Khi tôi rời ban công quay trở vào phòng thì Natsumi đang ngồi xem tivi và uống cà phê. Miếng phô mai xanh được đem làm đồ nhắm với rượu vang bắt đầu khô lại, nhìn nó chông chênh tôi liên tưởng đến những ngôi làng bị bỏ quên và nhớ ra đã lâu mình không về thăm nhà. Tôi thả người xuống bên cạnh Natsumi. Cô không buồn liếc về phía tôi. Trước giờ cô ấy đều như vậy, hề tập trung là sẽ không nghe thấy gì xung quanh mình nữa. Tôi nhìn miếng phô mai, đang lưỡng lự không biết nên uống tiếp rượu vang hay chuyển sang cà phê thì Natsumi cất giọng lãnh đạm không rõ vui buồn, “Lần sau lại gặp.”

Suýt chút nữa tôi phải hỏi lại xem ý cô ấy là gì.

“À... ừ... Xin lỗi nhé, ăn uống bừa bừa ở nhà em như vậy.”

“Không sao. Em sẽ nhắn lại cho anh.”

Natsumi mỉm cười. Thật ra cô chỉ khẽ nhoẻn miệng, ngẫm kỹ lại thì chưa chắc đã là nụ cười.

Thôi về đi. Ý cô ấy là vậy. Dù không nói hẳn ra nhưng có lẽ không phải người yêu mà tôi ở lại thế này cũng lâu quá rồi, về sớm thì hay hơn là nấn ná

để xảy ra những chuyện không hay. Tôi nghĩ vậy và cúi chào Natsumi, rời khỏi nhà cô. Do để xe ở trường nên ngày mai tôi phải chen chúc trên tàu để đi làm rồi. Lòng dấy lên một nỗi bức dọc không biết trút vào ai, tôi leo lên chuyến tàu đông đến phát bệnh và trở về nhà.

Cưới cũng được. Tôi muốn cưới. Tôi muốn cô ấy cưới tôi. Cưới và biến cô ấy thành của tôi mãi mãi. Lần đầu tiên tôi có những cảm xúc như vậy với một người khác, và người ấy chính là Yukari.

Sau vụ quán rượu chúng tôi nói chuyện với nhau nhiều hơn. Tuy nhiên, vì không muốn để học sinh thấy mình tán gẫu ở trường, mà hơn một nửa lượng công việc giáo vụ tôi đều làm ở phòng giáo viên thể dục nên thật ra tôi chỉ có thể nói chuyện với Yukari vào buổi sáng, vào lúc tan trường hoặc những khi đi qua nhau ở phòng giáo vụ.

Khi khoảng cách giữa hai bên đã rút ngắn, tôi mới nhận ra Yukari là một người phụ nữ đặc biệt đến thế nào. Chỉ cần nhìn vào mắt cô ấy thôi, trái tim tôi đã bị khóa chặt trong cũi, ở cô ấy toát ra một sức mạnh kỳ lạ. Tôi nghĩ sức mạnh đó thậm chí còn vượt xa ý chí của chính Yukari. Thử tưởng tượng đang có một hiện tượng tự nhiên ai nhìn cũng phải sợ hãi, ví như cơn bão đang bao trùm cả bầu trời hay cơn địa chấn đang làm mặt đất rung lên dưới chân, nhưng chỉ cần có mặt Yukari thôi thì mọi thứ bị áp đảo hết. Yukari là con người như vậy. Đó cũng là lần đầu tiên trong đời tôi gặp được một người như cô ấy.

Tôi đã mắc bẫy rồi. Tôi không biết mình nên vui hay nên buồn. Sự thật là ngay từ buổi đầu gặp gỡ tôi đã nhận ra Yukaru là một người phụ nữ đặc biệt. Tôi chỉ ghét việc mình sẽ bị một điều gì đó mạnh mẽ hơn cả bản thân trói buộc, tôi đâm ra sợ hãi nó, và đúng là tôi đã cố trốn tránh cô ấy. Nhưng đã muộn mất rồi.

Chỉ nói với Yukari một lời lúc ban ngày thôi mà đến đêm về đi ngủ tôi vẫn thấy ngực mình ấm nóng. Nếu không nói được với Yukari lời nào thì cả

ngày hôm đó với tôi thế giới như ngừng trệ. Tôi tuyệt vọng trong một thứ tình yêu tựa như tình đầu của một cậu học sinh. Không, có lẽ còn tệ hơn thế.

Dần dần chỉ gặp ở trường thôi là không đủ. Tôi bắt đầu mời cô đi ăn, đi xem phim vào những ngày nghỉ. Yukari dịu dàng và khá e dè. Thế trạng cô không được tốt lắm, thỉnh thoảng hạ đường huyết và sốt nhẹ, đối với người cả năm không cảm một lần như tôi thì chuyện này khá kỳ bí. Lúc nào trông cô cũng có vẻ lo lắng, trong giọng nói đó, ý nghĩ phải bảo vệ người con gái này lại trở nên mạnh mẽ và chân thật hơn bao giờ hết trong tôi.

Tôi đã từng đội mũ bảo hiểm lên đầu Yukari, đưa cô đi Okutama, Nikko, Hakone bằng xe máy. Từ khi lên Tokyo, Yukari không đi chơi hay tham quan nhiều lắm nên được tôi dẫn đến đâu cô ấy cũng lộ vẻ vui mừng. Nụ cười của cô như một cái kim cắm thẳng vào phần yếu mềm nhất trong trái tim tôi, một nụ cười đẹp đến nghẹt thở, đến mức khiến cho ta không thể nào lẩn tránh được.

Tôi đã tìm được người phụ nữ lý tưởng. Đúng là một kỳ tích! Cảm giác như vừa tình cờ phát hiện tại góc ngách Tokyo một loài bướm lạ vốn chỉ phân bố nơi hoang đảo. Đến khi nhận ra mình nổi cơn ghen chỉ vì bắt gặp Yukari nói chuyện với học sinh vào giờ nghỉ trưa, tôi không khỏi bất ngờ.

Bình thường Yukari được rất nhiều học sinh vây quanh, đặc biệt là quãng thời gian đó, có một nữ sinh hay chạy quần lấy cô. Đó là Aizawa Shoko, một nữ sinh thuộc lớp tôi chủ nhiệm, khá nổi bật trong khối Mười. Cô bé xinh đẹp, thành tích học tập tốt, khả năng lãnh đạo thiên phú, có thể xếp vào hạng ngôi sao của trường. Trong câu lạc bộ bóng rổ có mấy cậu từng thổ lộ nổi lòng và bị cô bé từ chối thẳng thừng. Hình ảnh Yukari và Aizawa bước đi như hai chị em gái nơi hành lang trong trời chiều tựa như đoạn phim cắt ra từ một bộ phim cũ, cảnh tượng đơn giản nhưng đẹp đến mức khiến lòng người sửng sốt.

Đúng vậy, tôi đã ghen tuông với một nữ sinh mười sáu tuổi, thật khó coi. Tôi nghĩ rằng phải biến Yukari thành của mình trước khi ai đó đến cướp cô ấy đi mất. Nghe thì ngu ngốc nhưng quả thật tôi như bị Aizawa Shoko

thúc sau lưng. Vào đêm giáng sinh, khi đi ăn với Yukari về, trên con đường dẫn đến nhà ga, tôi đã ôm lấy Yukari và nói, “Tôi thích em, nên xin em cũng hãy thích tôi!”

“Vâng.” Giọng cô run run, tôi tưởng như còn văng vẳng đến tận lúc này.

Bấy giờ tôi hạnh phúc tới mức không tin nổi vào tai mình.

Còn hiện tại, có đôi lúc tôi vẫn thấy sợ, sợ rằng cả đời mình cũng không quên nổi giọng nói ấy.

Kỳ nghỉ hè kết thúc, những tiết học của học kỳ hai đã bắt đầu.

Tôi uống rượu ở căn hộ Natsumi từ hồi mùa mưa, đến nay đã được hai tháng. Tháng ngày trôi đi với đủ mọi công việc dồn ép nối tiếp với nhau. Dù đang nghỉ hè nhưng giáo viên vẫn phải đến trường như thường lệ, trường hợp của tôi thì còn bận hơn cả bình thường do các buổi tập của câu lạc bộ bóng rổ và những trận đấu ở xa. Tôi vẫn thường xuyên liên lạc với Natsumi, nhưng chúng tôi không ấn định được ngày hẹn nào nữa nên từ bấy vẫn chưa gặp nhau.

Và nhớ lại thì, lâu lắm rồi tôi chưa gặp Yukari. Lần gần nhất là bao giờ nhỉ? Có lẽ là vào tháng Tư, ngày cuối cùng cô ấy đi làm. Hôm nay Yukari đến phòng giáo vụ, tôi có cảm giác sắc mặt cô ấy đã tốt hơn dạo trước. Dù đang mùa hè nhưng cô vẫn khoác một chiếc áo vét dài tay màu xám bên ngoài sơ mi trắng và mặc một chiếc quần âu màu xanh đậm. Tôi nghĩ đến mình, lúc nào cũng chỉ mặc bộ quần áo thể dục này nên trông khá thiếu thốn. Còn Yukari từ trước tới nay luôn ăn mặc kín đáo và đẹp mắt. Cô ấy hợp với bất cứ bộ đồ nào, thậm chí là đẹp hơn cả người mẫu trên tạp chí. Dù không ai bày tỏ cảm xúc ra ngoài nhưng quả thật vẻ đẹp trong sáng của cô đủ làm cho bất cứ ai cũng phải rung động.

“Vậy chúng ta đi thôi nhỉ.” Tôi giục Yukari

“Vâng. Xin lỗi vì làm phiền thầy.”

“Không sao đâu. Chắc thầy hiệu trưởng đang chờ em đấy.”

Cả hai chúng tôi đều dùng lời lẽ khách sáo thế này. Tôi đã định khẹp trái tim mình thật chặt vậy mà không ngăn được nỗi đau cứ loang rộng ra. Ước gì Yukari cũng có đôi chút cảm xúc tương tự. Chúng tôi sánh vai bước đi, rời khỏi phòng giáo vụ sang phòng thầy hiệu trưởng. Yukari sẽ chính thức đưa đơn thôi việc.

“Cô Yukari!”

Chúng tôi đang đi dọc hành lang thì từ phía sau có tiếng gọi, rồi một nữ sinh chạy về phía chúng tôi. Đó là Sato Hiromi, học sinh khối Mười một. Mẫu học sinh nghiêm túc nhưng có mối quan hệ bạn bè rất rộng, cô bé này sẽ thành trung tâm của tin đồn. Không hay rồi. Tôi vừa mới nghĩ được như vậy thì những học sinh khác từ đâu thấy bóng Yukari đã chạy tới vây lấy xung quanh cô ấy. Chúng gọi tên Yukari. “Cô Yukino!” Được học sinh bao bọc đến thế mà em vẫn rời khỏi ngôi trường này sao, trong khoảnh khắc, lòng tôi dâng lên một nỗi tức giận có phần vị kỷ. Dù người giúp cô ấy làm thủ tục thôi việc chính là tôi. Đột nhiên bị học sinh vây quanh, gương mặt Yukari lộ rõ vẻ bối rối. Tôi lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng hướng về phía Sato nhắc nhở.

“Sato, để sau đi. Cả các em nữa.”

Đám học sinh nhìn tôi, bất mãn ra mặt. Ánh mắt chúng mạnh mẽ hơn tôi tưởng tượng, thoáng chốc tôi bỗng thấy lòng mình e sợ. Yukari cất giọng như đã lấy lại được bình tĩnh.

“Cô xin lỗi các em. Cô vẫn còn ở lại đây đến hết tiết năm. Nếu được cô trò mình nói chuyện với nhau sau nhé.”

Còn đôi chút lưỡng lự dùng dằng, nhưng đám học sinh giãn dần ra. Tôi lại giục Yukari, “Đi thôi!” Vừa cất bước, tôi thoáng thấy bóng Akizuki Takao. Chẳng lẽ cậu ta cũng biết Yukari?

“Cô Yukino cũng hiểu rõ về nghề giáo viên rồi. Phải đi làm từ trước 8 giờ sáng, bị gò bó đến tận 5 giờ chiều, đương nhiên không có chuyện cứ đúng 5 giờ là được ra về, nhưng không có trợ cấp tăng ca. Đi làm vào thứ bảy, Chủ nhật cũng là chuyện đương nhiên, lương bổng được yêu cầu phải như các ngành khác nên rất eo hẹp, lương hưu thì bị phàn nàn là quá cao, bất công so với mặt bằng chung. Không được học sinh lẫn phụ huynh tôn trọng, bị chỉ trích là toàn theo lời bộ giáo dục, chỉ có việc dạy học thôi mà kết quả đào tạo không được ích lợi gì hết. Nhưng là công chức, chúng ta vẫn phải treo quốc kỳ trong sân trường, hát quốc ca mỗi đầu tuần. Làm việc mà phải dè dặt với hội đồng giáo dục, với phụ huynh, với học sinh, với xã hội, với chính đồng nghiệp. Một công việc nhàm chán đến thế đấy.”

Ông ấy muốn nói gì vậy? Tôi hết sức thắc mắc, nhìn chăm chăm vào mặt thầy hiệu phó một lúc rồi liếc sang Yukari. Cô ngồi bên cạnh, im lặng cúi đầu như đang lắng nghe, nhưng tôi thoáng thấy mắt cô ánh lên nét cười. Trong phòng hiệu trưởng đóng kín chỉ có tiếng gió vi vu từ chiếc điều hòa, tôi, Yukari, thầy hiệu trưởng và thầy hiệu phó ngồi đối diện nhau trên hai chiếc sofa đen dùng để tiếp khách đặt ở hai bên bàn. Thầy hiệu trưởng từ đầu đến giờ chỉ ngồi uống trà với gương mặt vô cảm như không hề quan tâm đến mọi chuyện. Chỉ mình thầy hiệu phó diễn thuyết.

“Cô Yukino này, tôi mà còn trẻ thì đã bỏ luôn ngôi trường này mà ra mở một trường dạy thêm rồi. Đối với cả học sinh lẫn giáo viên, chẳng việc gì phải nấn ná mãi ở một nơi vô lý thế này. Nhưng tôi lại qua cái tuổi bỏ được mất rồi.”

Tôi cứ nghĩ thầy hiệu phó đang nói đùa kiểu đánh đố, nhưng xem ra ông nghĩ như vậy thật. Dù không hoàn toàn đồng tình, tôi cũng thấy có phần cảm kích trước những chia sẻ thẳng thắn ấy.

“Chúng tôi thấy tiếc khi nhận đơn xin thôi việc của cô, nhưng tôi nói thật tôi cũng thấy khá ghen tị với cô.”

Đến đây, thầy hiệu phó hướng ánh nhìn về thầy hiệu trưởng như ra hiệu. Thầy hiệu trưởng cầm tờ đơn trên bàn và từ tốn nói, “Cô vất vả quá, cô

Yukino.”

“Tôi thành thật xin lỗi vì đã gây ra bao nhiêu phiền phức cho mọi người trong thời gian qua. Hơn hai năm vừa rồi tôi đã được mọi người giúp đỡ rất nhiều.”

Yukari cảm động nói, và cúi đầu thật thấp.

Tóm tắt trong một câu thì Yukari phải thôi việc ở trường là do mất cân bằng về thể trạng và tinh thần, không thể đến trường được nữa. Nói đơn giản hơn là cô ấy mắc phải tâm bệnh của giáo viên. Đương nhiên là trên thực tế không thể nào tóm gọn lại trong mấy từ như vậy được. Dù sự việc là do tôi hay những người liên quan thuật lại chẳng nữa thì vẫn chẳng ai biết rõ thực tế đã xảy ra chuyện gì.

Tôi còn nhớ dấu hiệu đầu tiên xảy ra vào tầm tháng Chín, khoảng mười tháng sau đêm Giáng sinh tôi ôm Yukari vào lòng. Việc chúng tôi hẹn hò với nhau được giữ bí mật với học sinh và cả các giáo viên khác trong trường.

“Thầy Ito, thầy có biết học sinh tên Aizawa Shoko ở lớp em chủ nhiệm không?”

Sau bữa tối ở căn hộ của tôi, Yukari hỏi. Đối với người từng làm kinh doanh như tôi, lúc nào cũng gọi nhau là thầy cô như cách xưng hô của các đồng nghiệp thì hơi xa lạ, thành ra khi ở riêng với nhau tôi thường gọi tên cô ấy. Ngược lại, lúc nào Yukari cũng gọi tôi là thầy Ito. Cô nói là do thói quen không bỏ được. Tôi hơi buồn khi cô ấy nói như vậy, nhưng một phần lại thấy ngô ngố đáng yêu.

“Anh biết chứ, hồi lớp Mười Aizawa ở lớp anh chủ nhiệm mà. Cô bé khá nổi bật, nhưng cũng không gây ra rắc rối gì.”

Tôi chợt nhớ ra, chính tại Aizawa mà tôi phải sốt sắng thổ lộ với Yukari. Đương nhiên tôi không thể cho Yukari biết sự thật được.

“Aizawa hiện đang ở lớp em chủ nhiệm, nhưng mà...”

Theo như lời Yukari kể, từ lúc bước vào kỳ hai thái độ của Aizawa đột nhiên thay đổi. Từ trước đến nay cô bé vẫn luôn quần quýt Yukari như cún con đáng yêu, nhưng bây giờ lại thể hiện rõ thái độ thù địch.

“Cô bé cố tình đến trễ giờ học của em, trong giờ dù em có gọi cô bé cũng tảng lờ.”

“Thế à? Chúng nó cứ qua một tháng hè là sẽ thay đổi luôn ấy mà.”

Tôi đáp, cố nhớ lại Aizawa Shoko. Cha cô bé là trưởng bộ phận gì đó trong một công ty quảng cáo nổi tiếng, gia đình cũng khá giả, có biệt thự ở khu Shoto. Bản thân cô bé cũng xinh đẹp, nổi trội, có vẻ tiểu thư được nâng niu chiều chuộng, nhưng ít nhất thì năm đầu tiên lên cấp ba cô bé không gây rắc rối gì. Tuy nhiên tôi cũng không hiểu tâm tình của những cô bé mới lớn cho lắm. Giờ thể dục thường chia nam nữ tập riêng, ngoài công tác chủ nhiệm tôi cũng khó lòng để mắt đến tất cả các học sinh. Tôi hứa với Yukari sẽ chú ý xem Aizawa thế nào, nhưng về sau cũng không thực sự coi trọng lời hứa bởi nghĩ sự việc bình thường thôi, giáo viên và học sinh ở đâu chẳng có ít nhiều khúc mắc.

Thế nhưng kể từ đó đến cuối năm, như một chiếc xe tuột dốc không phanh, mối quan hệ giữa Yukari và Aizawa xấu đi nhanh chóng. Aizawa đứng đầu một nhóm chống đối, tẩy chay những học sinh dám nói chuyện và tiếp xúc với Yukari. Vốn có sức hút khá kỳ lạ, cô bé bắt đầu lên kế hoạch để cả lớp chống đối Yukari. Khi sự cố này gây ảnh hưởng xấu tới việc dạy và học thì chỗ đứng của Yukari trong văn phòng cũng trở nên khó khăn hơn. Yukari rất khổ tâm, nhưng tôi nghĩ rằng dù tình trạng có tệ hại đến đâu thì cô vẫn phải tự mình giải quyết. Rất nhiều lần Yukari bàn bạc với tôi, nhưng sang học kỳ ba tôi quá bận bịu với công việc, lại nghĩ rằng nguyên nhân rắc rối hẳn không chỉ từ phía Aizawa. Chắc chắn phải có vấn đề gì đó ở chính Yukari, chưa kể cô còn là chủ nhiệm của Aizawa nữa. Nghề giáo viên của chúng tôi ngay từ đầu đã bao gồm cả những rắc rối thế này. Yukari tự mình thu xếp được thì cũng tốt cho nghiệp vụ của cô.

Sau đó, trong trường rộ lên tin đồn rằng Yukari đã quyến rũ cậu học sinh người yêu của Aizawa. Nghe qua dù biết đó là tin đồn ngu ngốc do một đứa oắt con đặt điều. Mọi người tò mò thử tìm hiểu, hóa ra cậu bé đơn phương thích Yukari, đến tỏ tình thì bị cô từ chối thẳng thừng, như thường lệ. Tuy nhiên sự việc lại chọc vào lòng tự tôn của Aizawa. Tôi cố gắng hỏi Yukari nhưng cô nhất quyết không chịu nói tên cậu nhóc đó, cho thấy diễn biến câu chuyện có phần đúng. Tôi lại tìm hiểu thêm và xác định được cậu học sinh dám tỏ tình với Yukari. Đó là một nam sinh lớp Mười hai tên là Makino. Hơn nữa cậu ta lại là học sinh thuộc lớp tôi chủ nhiệm, cho đến năm ngoái vẫn là đội trưởng câu lạc bộ bóng rổ mà tôi làm cố vấn. Tôi băn khoăn không biết có nên nói chuyện với Makino hay không. Makino là một học sinh nghiêm túc và có tinh thần trách nhiệm cao. Dù lỡ nảy sinh tình cảm đặc biệt với Yukari đi chăng nữa thì chuyện đó cũng không phải lỗi của cậu bé. Nhưng đương nhiên Makino phải chịu trách nhiệm về hành vi của Aizawa Shoko. Liệu tôi có nên nói như vậy với cậu bé không? Chỉ có điều tôi không thể nào không nghĩ tới việc chính bản thân mình đang bí mật hẹn hò với Yukari. Liệu tôi có thể nhắc nhở Makino được không? Tôi cứ mãi băn khoăn. Đáng lẽ tôi không nên chần chừ. Lúc đó, đáng lẽ tôi phải vứt bỏ hết những vụ lợi bản thân.

Trong lúc tôi còn lưỡng lự, tình hình đã trở nên không thể cứu vãn được nữa. Ngọn lửa do ai châm đi nữa thì cũng có lúc nó lan ra bằng chính nội lực từ bên trong. Ác ý cũng vậy. Ban đầu ác ý có thể là của riêng một người nào đó, nhưng sau cùng người ta sẽ không biết đó là ai. Giờ thì tôi đã hiểu. Những cột chống, xà đỡ đó là vị giác của Yukari, là trái tim là cơ thể cô ấy. Khi tin đồn lan đến tai phụ huynh học sinh, Yukari đã bị dồn ép tới mức không thể tiếp tục đến trường được nữa. Nhưng bấy giờ tôi cho rằng để Yukari tạm nghỉ một thời gian là ưu ái cô ấy quá, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra thì Yukari vẫn nên đến trường, gặp trực tiếp Aizawa và tự giải quyết khúc mắc. Có thể làm được như vậy lắm chứ. Tôi đã luôn nghĩ thế.

Mùa đông ấy tối tăm, khổ sở và dài đằng đẵng đối với tất cả mọi người.

Cha tôi ở Sendai qua đời. Tôi là đứa con hiếm muộn nên giờ đây cha đã quá tám mươi tuổi. Khi phát hiện bị ung thư tuyến tụy thì cha đã ở giai đoạn cuối. Do cao tuổi, cha tôi từ chối điều trị theo lời bác sĩ, chỉ nhận dịch vụ chăm sóc sức khỏe rồi hơn nửa năm sau ra đi thanh thản. Có lẽ ông cũng phải chiến đấu nhiều với bệnh tật, nhưng đến cuối cùng vẫn không muốn để con trai phải thấy hình ảnh yếu đuối của mình. Trong mấy ngày cuối cùng của đời cha, tôi vào thăm suốt, và cha cứ dặn rằng, “Ta không có việc gì trọng đại để lại cho con nữa, duy có điều này. Ít nhất hãy tìm được một người nào đó mà con có thể yêu thương hơn bản thân mình. Chỉ cần như vậy thôi là cuộc đời đã thành công lắm rồi.”

Khi chia tay với Yukari, tôi nhớ lại những lời ấy.

Liệu tôi đã yêu Yukari hơn cả bản thân mình hay chưa? Có lẽ tôi chưa làm được như vậy. Khi mọi chuyện trở nên rắc rối, tôi chỉ thõng tay đứng đàng xa nhìn lại. Tôi từng say mê Yukari như bị cuốn vào một xoáy lốc vô hình, từng nghĩ dù cho van xin cũng phải cưới bằng được cô ấy... Không, thật ra đến tận bây giờ mong muốn ấy chưa hề phai nhạt nhưng tất cả đã thành đối trá khi chính tôi buông tay Yukari. Tôi đã đánh rơi một điều gì đó mà không hề ý thức được. Nếu chẳng xảy ra chuyện gì, hẳn là chúng tôi sẽ gắn bó thắm thiết, tiếc rằng cả hai đều để tuột mất.

Vào một đêm tháng Ba tuyết rơi lạnh cóng, lâu lắm rồi Yukari mới tới thăm căn hộ của tôi, vừa nhìn thấy cô ấy tôi lập tức hiểu rằng chúng tôi đã kết thúc từ đây. Cũng chẳng cần đến thời gian hay tổn công để hiểu, chỉ là việc chia tay cứ hiện hữu ngay trước mắt tôi giống như khi người ta đứng ngắm nhìn những đám mây đen dày đặc đang đến gần trên một cánh đồng hoang vắng thênh thang. Mái tóc dài ngày nào đã bị cắt ngắn trên vai. Trong mắt cô ấy không còn đâu tình yêu và sự tin tưởng từng dành cho tôi, chỉ còn mệt mỏi, hoài nghi và sợ hãi. Đến lúc đó tôi mới nhận ra, cũng giống như nhóm của Aizawa, tôi là kẻ đã góp sức dồn ép Yukari tới mức này. Yukari nói, giọng run rẩy như thể đánh thẳng vào tim tôi, “Thật lòng xin lỗi. Em đã làm phiền suốt thời gian qua. Cũng phải kết thúc tất cả rồi.”

Đến cả câu đó mà tôi cũng khiến Yukari phải nói ra. Lặng lẽ nhìn theo bóng cô leo lên chuyến xe buýt vắng người, tôi thầm nghĩ, mình đã gặp được một điều kỳ diệu trong cuộc sống, ấy vậy mà mình chẳng dám cử động đến một ngón tay để giữ lấy nó, và cuối cùng nó bị chôn vùi vĩnh viễn.

Tiếng chuông báo hiệu tan học vang lên trong sân trường im ắng.

Hoàng hôn rực lửa buông xuống sau một cơn bão vừa tan. Tôi đứng ở cửa sổ văn phòng dõi theo hình ảnh Yukari sắp xếp đồ đạc và lui thủi đi ra cổng trường. Một vài học sinh chạy về phía cô, khóc lóc níu kéo. Yukari thủ thỉ dỗ dành và nhìn chúng bằng ánh mắt dịu dàng. Nhìn đắm đắm vào gương mặt xinh đẹp mỉm cười trong ánh chiều đỏ rực ấy, tôi chợt nhận ra, cả mình và Yukari đã không thể nào khóc được.

Thu năm nay nhiều bão.

Mỗi lần tiến vào vùng Kanto, gió lốc và mưa rào lại khuấy động cả bầu khí quyển nơi đây, mang theo hơi nóng ngọt ngào của mùa hạ lẫn giá buốt tái tê của đêm đông, cứ như muốn đùa giỡn con người. Dù thế mùa thu vẫn là mùa thu, thu đến khiến hàng cây rẻ quạt chuyển vàng, lá úa rơi rụng, khiến áo của con người dày thêm, và chẳng mấy chốc sẽ nhường lại tất cả cho mùa đông.

Chắc là không bao giờ còn gặp Yukari được nữa. Người mà tôi thật lòng mong muốn ở bên mãi mãi cuối cùng lại vụt khỏi đời tôi như thế. Có lẽ tôi sẽ phải hối tiếc cho tới cuối đời. Và cũng giống những cơn mưa, dù đã tạnh thì mặt đất vẫn vương lại hơi ẩm, Yukari còn để lại nơi này nhiều câu chuyện dở dang.

Vào đầu kỳ hai, cùng ngày Yukari rời khỏi trường, có một việc xảy ra. Akizuki Takao đã đánh nhau với một vài học sinh lớp Mười hai. Gọi là đánh

nhau nhưng xem chừng chỉ mình Akizuki là bị nện tới tấp. Aizawa Shoko cũng có mặt trong nhóm học sinh này, thái độ lạnh lùng bất mãn. Nghe nói nguồn cơn bắt đầu từ việc Akizuki tát Aizawa, tuy nhiên sau đó không thấy ai có ý định kể rõ ràng hơn, chỉ biết mặt mũi Aizawa thì lãnh lặn nguyên vẹn, còn mặt Akizuki thì bầm dập sưng húp. Nói cho đúng đây là một vụ bạo lực nghiêm trọng, tuy nhiên tôi không làm sao ép chúng kể hết tình hình cho được, mọi người còn chìm trong khoảng không u ám mà Yukari để lại. Chỉ là, tôi nghĩ Akizuki đã làm được điều mà tôi không thể. Tôi đẩy cậu bé lên taxi để đến bệnh viện, thấy thiện cảm khi liếc cậu ta ngồi cúi đầu im lặng ở hàng ghế sau. Có lẽ cậu bé này đã luôn duy trì một thế giới riêng mà tôi không nhìn thấy, và cứ sống ở đó theo cách riêng của cậu.

Tôi bắt gặp Aizawa vào một chiều cuối tuần của tháng Mười hai.

Trường đã bước vào kỳ nghỉ đông. Tôi đang đi dạo loanh quanh ở khu Shibuya thì nhìn thấy Aizawa ngồi trong một quán cà phê, bàn gần cửa sổ, miệng ngậm điếu thuốc lá, đang thơ thẩn một mình. Con bé khoác áo da màu nâu nhạt, trang điểm đậm, tóc nhuộm nâu buộc lỏng, với bộ dạng này trông nó không khác gì sinh viên đại học. Bảo sao chẳng ai ngăn nó hút thuốc.

Tôi bước vào quán, ngồi xuống cạnh Aizawa, lặng lẽ cầm lấy điếu thuốc trong tay con bé. Aizawa nhìn tôi với bộ mặt ngạc nhiên hết sức. Tôi đội mũ trùm đầu dệt bằng sợi, khoác áo phao chứ không mặc bộ đồ thể thao mọi khi nên chắc Aizawa chưa nhận ra ngay tôi là ai.

“Có hút thuốc thì cũng phải làm sao đừng để bị trông thấy.”

Tôi nói, tay dụi điếu thuốc vào gạt tàn. Nhìn tôi một lúc với ánh mắt nghi hoặc, cuối cùng Aizawa cũng cất giọng đầy bất mãn.

“Gì thế này, thầy Ito đây mà. Thầy làm ơn tha cho em những lúc không ở trường đi.”

Không may may ăn năn hối lỗi. Nhưng dù sao trông con bé cũng buồn bã nên tôi không định mắng mỏ gì. Tôi lấy thuốc của mình ra và châm lửa,

bắt đầu nhả từng vòng khói trong lúc Aizawa nhìn tôi chăm chăm với ánh mắt tức tối. Tôi nhìn người qua lại bên ngoài cửa sổ và hỏi con bé.

“Có chuyện gì xảy ra với em hả?”

“Đầy, ngày nào chẳng có.”

Aizawa trả lời cộc lốc, tôi bất giác nhìn chăm chăm vào mặt con bé. Nhìn ở khoảng cách này thì rõ ràng trông nó vẫn trẻ con, khoe mắt còn đỏ, ươn ướt, có lẽ mới khóc xong chưa lâu. Tôi thấy chạnh lòng. Dù tỏ ra già dặn đến đâu, dù giỏi sai khiến mấy đứa bạn học đến mấy thì thật ra cô bé vẫn rất non nớt.

“Thế thầy thì sao? Thầy có chuyện gì à?”

Aizawa hỏi, không biết bực mình vì tôi im lặng hay là lo ngại cho tôi. Tôi thì sao? Có chuyện gì xảy ra với tôi nhỉ?

“Thầy hả...”

Tôi nghĩ xem vì lẽ gì mà tôi lại ở đây.

“Rất lâu trước đây...”

Rất lâu trước đây tôi đã từng khiến học sinh của mình bị thương.

Bấy giờ tôi mới làm giáo viên. Ở ngôi trường cấp ba đầu tiên tôi dạy, thầy hiệu trưởng vừa đến nhậm chức nói với tôi.

“Thầy Ito hãy trở thành hình mẫu giáo viên khiến cho tất cả học sinh phải sợ nhé.”

Nhìn chung là thầy hiệu trưởng muốn tôi mắng học sinh và khiến cho chúng cảm thấy áp lực. Việc hỗ trợ học sinh sẽ có các thầy cô chủ nhiệm. Lúc đó tôi đã muốn trở thành một giáo viên có thể xây dựng được mối quan hệ tốt đẹp thân thiết như bạn bè đối với học sinh, thế nên việc này khiến tôi vô cùng thất vọng và phản pháo lại ngay. Tôi đã chịu đựng tới ba năm trong ngành kinh doanh mà mình không hợp để được làm nghề giáo, bản thân tôi cũng có những lý tưởng riêng chứ.

Tuy nhiên lý tưởng đó đã vỡ tan tại câu lạc bộ bóng ném mà tôi phụ trách. Trong một trận giao hữu với trường khác, một học sinh đội tôi đã đập đầu vào cột gôn và bị chấn thương sọ não. Dù không nguy hiểm đến tính mạng nhưng hậu quả để lại là mắt trái của học sinh đó bị giảm thị lực khá nhiều. Tôi rất hoảng loạn, không biết mình phải bù đắp thế nào cho đủ. Do là tai nạn thi đấu nên không ai bị truy cứu trách nhiệm, ngay cả học sinh đó và phụ huynh của em cũng không hề trách móc hay đổ lỗi cho tôi. Dù vậy tôi vẫn luôn ân hận vì đã không nhắc học sinh chú ý an toàn. Tai nạn hay chấn thương, tất cả đều phát sinh vào những lúc lơ là. Trách nhiệm của người giáo viên môn thể dục trước nhất là không được để học sinh của mình bị thương.

Tôi sẽ trở thành người mà chỉ cần đứng ở đó thôi là học sinh sẽ cảm thấy căng thẳng. Tôi sẽ trở thành người khiến cho học sinh phải e sợ, thắt chặt những lơ là trong tâm tính của chúng. Đó là quyết tâm của tôi trong năm đầu tiên làm nghề giáo.

“... Rốt cuộc rất lâu trước đây có chuyện gì thế?”

“Chẳng có gì hết. Tôi cấm em hút thuốc. Chỉ tổ làm tăng nguy cơ ung thư phổi, da dẻ cũng xù xì, còn tốn tiền nữa.”

“Thầy đừng nói những lời như thế trong lúc phả khói mù mịt thế kia.”

Aizawa đưa tay phẩy khói thuốc tôi nhả ra, thái độ khó chịu rõ rệt. Tôi thấy con bé càng giống trẻ con hơn, trông thật tức cười.

“Rồi còn cái gì nữa thế thầy?”

“Xin lỗi! Thầy chưa gọi món gì nên đi mua cốc cà phê đây. Muốn uống gì không? Hôm nay thầy khao.”

Aizawa nhìn tôi với ánh mắt nghi ngờ. Tôi không thêm bận tâm, đứng dậy rời khỏi ghế. Yukari đã rời khỏi cuộc đời tôi mãi mãi, đó là một hiện thực tôi không thể thay đổi. Nhưng còn một việc khác tôi có thể làm cho cô ấy, và nó liên quan đến cô bé Aizawa Shoko này.

“Sao ạ? Thầy nói thật hả? Vậy thì một cốc Mocha Chip Frappuccino.”

Tôi giơ tay ra dấu đã hiểu khi nghe tiếng Aizawa nói với theo lưng, và bước đi.

Thương sao một kiếp anh hào
cam tâm tình nguyện rơi vào đơn phương
Mà nay tuấn tú đường đường
là ta
vẫn lạc vào vườn yêu đương

– *Vạn diệp tập*, Quyển 2, Bài 117

Dịch nghĩa

Ta là bậc đại trượng phu, từng nói sẽ không bao giờ yêu đơn phương, vậy mà giờ đây ta thấy tự hổ thẹn bởi đã yêu nàng.

Hoàn cảnh sáng tác

Bài thơ được hoàng tử Toneri no Miko sáng tác dành tặng công chúa Toneri. Bài thơ thể hiện tâm trạng trăn trở của người đàn ông thân làm quan, quyền cao chức trọng nhưng lại không thể điều khiển được cảm xúc của mình.

Người tôi ngưỡng mộ
kẻ lông mày vào sáng trời mưa
khoảnh khắc nhận hình phạt

Aizawa Shoko

Liệu có ai đó đột nhiên xuất hiện trước mắt tôi? Liệu có ai đó đưa tôi ra khỏi nơi này? Đang vẫn mơ nghĩ những chuyện không đâu như thế bên tách cà phê, tôi bị thầy Ito bắt gặp. Tôi vừa tự hỏi ông chú vạm vỡ nào đến ngồi cạnh mình đây, thì đã bị ông ta giật mất điếu thuốc đang cầm trên tay. Cái gì thế? Ông này là ai? Tôi đâm ra hoang. Tôi cố trấn tĩnh lại xem chuyện gì đang diễn ra và nhìn thật kỹ ông chú đội chiếc mũ dẹt sợi, cuối cùng cũng nhận ra đó là thầy Ito, chủ nhiệm lớp tôi năm lớp Mười. Ở trường lúc nào thầy cũng mặc đồ thể thao hình khác đi thế này tôi lại không nhận ra. Chưa kể hôm nay thầy còn mặc áo phao bên ngoài với cổ dựng trông y như lưu manh.

Thầy Ito là một giáo viên nghiêm khắc, bị nhiều học sinh e sợ ở trường, thế mà lại không la mắng tôi vì tội hút thuốc (mặc dù cũng có bảo tôi thôi đi, nhưng không bắt buộc như bình thường), hơn nữa còn mua cho tôi một cốc Caramel Frappuccino (thật ra tôi đã nói là Mocha Chip Frappuccino nhưng thầy lấy nhầm). Thầy ấn vào tay tôi cốc cà phê cỡ venti²⁷ và nói như ép, “Nhìn đi, thầy còn lấy cho em cỡ đại nữa cơ mà.”

“Vâng, em xin ạ.”

Thầy chăm chăm nhìn tôi hút một ngụm cà phê. Tôi thấy không ổn. Nói thật là rất không thoải mái. Chuyện này là sao đây?

“Có ngon không, Aizawa Shoko?”

Lại còn gọi cả họ lẫn tên tôi ra nữa... Nhưng tôi vẫn đáp lại, lí nhí, “... Cũng bình thường.”

“Nói gì?”

“Dạ, ngon ạ.”

“Thế hả? Vậy thì hết kỳ nghỉ đông nhớ đến lớp hưởng nghiệp gặp tôi.”

“Sao ạ?”

“Em uống cốc cà phê đó rồi còn gì?”

“Thế là sao, thầy lừa em!”

“Được một bài học nhé. Không có gì tổn kém bằng đồ miễn phí²⁸.”

“Sao nữa... Thầy tự nói là thầy khao em mà.”

Thầy Ito phớt lờ bất chấp tôi luôn miệng than vãn, tự mình quyết định ngày giờ buổi tư vấn hưởng nghiệp rồi cầm cốc Latte đi mất. Tôi tức điên người.

Tuy nhiên, sâu trong lòng tôi nhen lên một niềm vui nho nhỏ, giống như vừa bị ai đập vào đầu một cú thật mạnh. Đã tháng Mười hai của năm học cuối cấp mà tôi vẫn liên tục để trống tờ nguyện vọng nghề nghiệp. Có lẽ đối với các thầy cô trong trường tôi đã bị liệt vào hạng học sinh cá biệt không ai muốn dính dáng tới, chỉ cần nó đậu tốt nghiệp là được. Chính tôi cũng không hiểu vì sao mọi chuyện lại xoay ra thế này.

Cốc Frappuccino cỡ lớn đã cạn. Chẳng biết tự khi nào đường phố đã sáng hơn cả bầu trời. Không thể ngồi mãi ở đây được, tôi đeo khẩu trang, cầm tai nghe, quấn quanh cổ chiếc khăn móc màu đen rồi lò dò bước ra khỏi quán. Thật ra tôi còn muốn đeo cả kính râm vào nữa, nhưng làm thế trông lại đáng nghi nên cuối cùng tôi chỉ cầm mặt bước lên theo triền dốc. Tôi đã kẻ lông mày, uốn mi, đánh má hồng, tô son môi, nhưng rồi khi ra ngoài đường lại che hết lớp trang điểm đi, tôi chẳng hiểu mình muốn gì nữa. Thậm chí tôi

cứ cất bước mà không biết mình nên đi đâu giữa đường phố lấp lánh ánh đèn. Tôi thấy như mình đang đi tìm lối thoát cho một cơn ác mộng mãi chẳng chịu kết thúc.

Liệu có ai đến và đưa tôi ra khỏi nơi này hay không?

Tôi không còn nhớ mình ôm ấp hy vọng viễn vông đó từ bao giờ? Từ thời cấp hai, không, có lẽ là từ cuối tiểu học thì đúng hơn.

“Nơi này” chưa đựng một thứ tôi ghét, đó là bọn con trai. Tức là tôi ghét tới một nửa thế giới. Và tôi cũng ghét cả cái lối suy nghĩ phổ biến rằng không gắn bó với đàn ông thì không tài nào hạnh phúc được. Tóm lại, tôi căm ghét hơn nửa thế giới này.

Ai có thể yêu nổi thứ sinh vật chỉ cần đi qua nhau trên hành lang thôi là thì thầm hoặc thậm chí hét lên những câu như “Xấu như quỷ!”, “Đồ mập ú!” hay “Chết đi!”. Chính bản thân mình còn mặt mụn chi chít, bản thiêu hôi hám, cứ hai phút thì hết một phút là nghĩ đến chuyện bậy bạ mà lớn tiếng.

Tôi cũng không thích bố và anh trai mình. Cả nhà ai cũng biết bố có tình nhân ở ngoài, người anh trai hơn tôi ba tuổi sống cực kỳ thực dụng, vào trường tư danh tiếng ngay từ tiểu học và lúc nào cũng có người cặp kè, động một tí là nhìn tôi với ánh mắt lạnh lùng như muốn nói “Chắc gì mày đã là con của cái nhà này”.

Từ thế giới tràn ngập những đối tượng để căm ghét như thế tôi lại càng cảm thấy bực bội hơn khi bước vào cấp hai, nơi lúc nào cũng ngập tràn những người theo chủ nghĩa tôn sùng tình yêu, coi nó là bước thăng hoa của cuộc đời. Không, thậm chí chỉ mới ngày hôm qua thôi người ta còn nghĩ rằng bây giờ trẻ con tiểu học biết yêu đương cũng là chuyện đương nhiên. Trong tạp chí cho bọn tiểu học bây giờ còn có những bài báo với tiêu đề như *Vẻ trường thành của JS! Tổng hợp trang phục để một người có thân hình mũm mĩm cũng trở nên quyến rũ và thời trang. Ăn mặc thời trang đồng nghĩa với quyến rũ hay sao? Thân hình mũm mĩm ở đây có nghĩa là gì chứ?*

Mà tạp chí dành cho học sinh tiểu học thì dùng dùng chữ “JS”²⁹ chứ. Những năm học tiểu học, tôi đã từng rầu rĩ, giận dữ và rồi tuyệt vọng đến thế nào.

“Này, đoạn về gia tộc Ashikaga ấy, tớ chẳng hiểu gì cả.”

“Ừ, tớ cũng dốt môn sử lắm. Tớ còn chẳng biết chữ Hán đó phải đọc là Ashikaga cơ. Không phải đọc là Ashiri à?”

“Có lẽ môn tiếng Anh sẽ đỡ hơn.”

“Ừm... nhưng chúng mình là người Nhật mà. Cả đời này cũng chưa chắc sẽ sang Mỹ.”

“Ừ thì đấy, học không hiểu để làm gì luôn.”

Giờ nghỉ trưa, cuộc nói chuyện của tôi với cô bạn Saya lúc nào cũng tựa tựa như vậy, sau đó chúng tôi tán gẫu đại loại “Hôm nay trời nóng nhỉ!” hoặc “Lạnh nhỉ!” hoặc “Có bão nhỉ!” hoặc “Đúng là ảnh hưởng của hiện tượng El Niño!”... Giờ nghĩ lại tôi tự thấy mình không có gì thu hút, còn đáng thương nữa.

Thời cấp hai tôi không được nhiều người để ý, nhưng có được hai người bạn tốt. Đó là cô bạn Saya và cậu bạn Teshigawara học cùng hồi tiểu học. Saya có tạng người giống tôi, lùn, mập, giản dị với mái tóc đen. Teshigawara cũng giản dị, nhưng cậu là con trai. Các nhóm chơi chung với nhau ở cấp hai thường là bạn cùng giới, nhưng Teshigawara hình như vẫn mang tâm hồn tiểu học nên cứ cặp kè với hai đứa con gái, thái độ tỉnh bơ như không.

Nhóm ba đứa chúng tôi hồi ấy, khỏi phải bàn cãi, luôn nằm ở dưới đáy.

Quá nửa lớp không bao giờ nói chuyện với chúng tôi ngoài những lần làm chung việc gì đó, vài ba nhóm nổi trội và được ưu ái trong lớp ghét bỏ chúng tôi, các thầy cô cũng không ngó ngang đến chúng tôi, thậm chí người ta còn nghiêm nhiên bảo thẳng vào mặt chúng tôi rằng tuy chúng tôi cũng vô hại thôi nhưng cố gắng đừng lảng vảng trước mặt họ. Học sinh cấp hai là lũ nhất quỷ nhì ma chính hiệu, tuy chúng tôi cũng thuộc dạng quỷ ma nhưng vì đã hiểu bản chất nhau quá rồi, nên chẳng đặt hy vọng gì vào họ nữa.

“Aizawa, ra đây nhanh lên. Gay rồi!”

Năm học lớp Tám, giờ tan học, Teshigawara hào hứng vẫy tay ra hiệu cho tôi. Tôi làu bàu trả lời nhưng vẫn tiến tới cái bàn cạnh cửa sổ, nơi Saya đang hí hoáy viết cái gì đó. Thì ra là chơi giải ô chữ, dạo ấy trò này rất được ưa thích. Cách chơi là phải tìm từ đúng điền vào các dãy ô trống cắt nhau.

“Quyển sách này là do Teshi mang đến đây, tớ sắp giải xong rồi.” Mắt vẫn không rời khỏi trang giấy, Saya nói với vẻ mặt nghiêm nghị.

Teshigawara nước bọt văng tá lả bắt đầu chỉ trỏ giải thích.

“Đây là bộ *Tuyển tập Cuộc sinh tồn quyết liệt*, toàn bộ mười hai chữ cái, chữ cái đầu tiên âm DO, âm cuối là âm KU, ô thứ 9 có lẽ là âm YO. Với từng này gợi ý, mọi người sẽ giải ngay được thôi.”

Tôi né tránh nước bọt và cố nhớ lại những gì Teshigawara nói. Teshigawara, cái tên nghe thì có vẻ khá quý tộc nhưng trên thực tế dù có nịnh nọt tôi cũng không thể nào khen cậu ta đẹp trai cho được. Tay chân dài ngoẵng trong khi chiều cao chỉ vừa phải, cặp lông mày đậm và dày như của võ quan đã hết thời lại đi cùng mái tóc lò xo. Cậu ta giống như con quái vật căng dài³⁰ trong từ điển về yêu quái cổ của Nhật. Không hiểu sao cậu ta cứ hay bám lấy tôi, hề thấy tôi ở đâu là lại lớn tiếng gọi “Aizawa! Aizawa!”. Saya thì gọi cậu ta là Teshi-Teshi, tôi thấy rất kỳ cục, cái biệt danh nghe có vẻ dễ thương hơn mức bình thường.

Tôi nghĩ ngợi một lúc rồi khẽ nói, “Từ ‘Áp lực phải hòa đồng’³¹ chẳng?”

“Xem nào?” Teshigawara lộ vẻ đăm chiêu.

“... A! Đúng rồi! Hàng dọc là ‘lừa đảo’, ‘nói dối’, ‘có khả năng’. ‘Áp lực phải hòa đồng’ thật, đúng là Shoko có khác!”

“Ồ, Aizawa, cậu siêu thật đấy. Hóa ra là ‘Áp lực phải hòa đồng’ à!”

Tôi chỉ muốn châm chọc Teshigawara rằng “Tại cậu không biết chữ Hán của nó thế nào nên mới không đoán được chứ gì!”, nhưng tôi đã không

nói, được cả hai người bạn họ khen ngợi là tôi đã cười tươi rói rồi. Nhưng thật tình thì ô chữ này có những chỗ ghép khá khó khăn. *Tuyển tập Cuộc sinh tồn quyết liệt*, Áp lực phải hòa đồng.

Mà cũng đúng thôi. Để sống sót được trong cái cuộc đời này, người ta phải biết thỏa hiệp trước những áp lực buộc họ giống với số đông. Càng là con gái thì càng như vậy. JC³² thành phố thì phải ăn diện, còn trẻ thì phải yêu đương. Nếu không chịu đựng được việc đối đầu với những áp lực đó thì hãy đứng về phía nó.

Mùa xuân năm học lớp Chín, tôi hạ quyết tâm. Tôi đã quá mệt mỏi với các trận chiến trong đời rồi, thôi thì đứng hẳn sang phía kia cho yên chuyện. Làm như vậy là chí lý. Sẽ chẳng có ai xuất hiện để đưa tôi ra khỏi nơi này hết, tôi nên thôi mơ mộng và nhận ra điều đó. Phải tự cứu mình ra khỏi đây.

“Tớ quyết định rồi. Tớ sẽ ăn diện. Trở nên xinh đẹp và thay đổi cuộc đời mình. Thay đổi hoàn toàn!”

Trên con đường về nhà giờ tan trường, khi cùng đi qua cây cầu dành cho người đi bộ trên quốc lộ số 246, tôi dõi mắt xuống dòng Shibuya lặng lẽ tuôn chảy, tuyên bố với Saya và Teshigawara như thế. Hai đứa thuôn mặt ra nhìn tôi. Sau lưng chúng, đường cao tốc trên cao rộ tiếng xe hơi chạy qua ầm ầm.

“Cả ba đứa mình cùng thay đổi đi. Giờ nghỉ trưa hay tan học cứ ngồi trong lớp chơi giải ô chữ với cờ tướng hay chơi bói Kokkuri³³ chẳng ra dáng thiếu niên mười bốn tuổi ở Tokyo gì hết. Làm thế khác nào tự mình báo với người khác là đừng nên đến gần chúng tôi vì chúng tôi kỳ quặc lắm.”

Trước lời tuyên bố bất ngờ của tôi, hai đứa sững sốt đến thần người ra.

“Không được, không được đâu Shoko! Chúng mình đã hứa với nhau là sẽ không bao giờ thay đổi cơ mà. Chúng mình đã hứa là sẽ không bao giờ trưởng thành mà.”

Đột nhiên Saya lòi ở đâu ra những lời hứa chưa từng tồn tại làm câu chuyện thêm rối loạn (tôi tin chắc cô ấy làm lộn giữa thực tế với lời bài hát của một nhóm nhạc pop nào đó). Teshigawara thì giữ vẻ suy tư và nói với tôi, “Aizawa, lo âu điều gì, thử tâm sự với tớ xem nào.”

Cậu ta khẽ đặt một tay lên vai tôi và buông ra một câu thoại khiến tôi ngửa ngáy chỉ muốn hỏi cậu ra có phải người tôi hằng quen hay không. Một nhóm nam sinh đi qua sau lưng chúng tôi, tôi loáng thoáng nghe họ chầm chọc “Bọn tớ hơi lúc nào trông cũng có vẻ vui nhỉ!” nhưng giả vờ không nghe thấy và tiếp tục nói, “Dù tớ có thay đổi, thì chúng ta vẫn sẽ mãi mãi là bạn.” Không hiểu sao đến tôi cũng thở ra cái câu sến súa như lời thoại trong phim truyền hình thế này, lại còn rơm rớm nước mắt nữa.

Việc đầu tiên tôi làm là tập trang điểm. Tôi mua một cuốn tạp chí ở hiệu sách, tập trung xem trang dạy cách trang điểm để khiến người khác yêu mình, nhờ một vài bài hướng dẫn tôi biết rằng gương mặt mình thuộc kiểu Phục hưng (thật xấu hổ!) chứ không phải kiểu mặt hiện đại như tròn, mỏng, nổi bật... Tôi chọn lựa kỹ lưỡng các loại mỹ phẩm từ đồng đồ trang điểm của mẹ, sau nhiều lần thất bại thảm hại tôi đã kẻ được viền mắt, che hoàn toàn các khuyết điểm trên mặt, khiến khuôn mặt trông nhỏ hơn nhờ cách đánh phấn nổi gò mà, làm môi trông dày dặn hơn nhờ đường kẻ môi.

Sau đó, tôi điều tra thật kỹ thị trường làm đẹp và gom góp tiền tiêu vặt của mình. Với giọng nói run rẩy tôi gọi điện hẹn trước ba ngày, và suốt ba ngày chờ đợi ấy tôi hết sức căng thẳng không ăn uống được gì nhiều, nhưng may mắn là nhờ thế mà tôi gầy đi chút xíu.

Tôi đến thẩm mỹ viện ở Ura-Harajuku, ở đây treo đầy những tấm gương to trông như dưới thủy cung. Cắt tóc xong và nhìn mình trong gương, chính bản thân tôi cũng phải ngạc nhiên. Tôi thấy mình trông đã đáng yêu hơn một chút. Mái tóc đen dày dễ chải hơn, tóc mái được cắt vạt sang bên và chạm vào lông mày, tóc hai bên rủ xuống đến xương quai xanh, đuôi tóc uốn cụp vào trong. Nhờ kiểu tóc mới cộng thêm kỹ thuật trang điểm thời thượng mà gương mặt bầu bầu khiến tôi ít nổi bật trước kia giờ đây cũng đã trở nên

hiện đại. Tôi nghĩ chưa biết chừng thử nghiệm của mình lại thành công, và còn râm ran có cảm giác thành tựu.

Tiếp theo, đáng lẽ sẽ đến bước giảm cân nhưng hóa ra lại không cần thiết nữa. Từ cuối tháng Năm, khi vừa bước sang tuổi mười lăm, y như thể có chiếc công tắc nào đó đột nhiên bật lên, khởi động tất cả những gen di truyền ẩn náu trong người tôi bao lâu nay, tôi bắt đầu gầy đi trông thấy. Chiều cao của tôi tăng nhanh bất ngờ, những ngón tay mũm mĩm ngắn ngắn trông giống trẻ con giờ đã dài ra và thon lại. Thậm chí giọng nói của tôi cũng hơi thay đổi, da trắng hơn, ngực tròn và nặng hơn trước. Cuối cùng thì chiếc răng sữa sót lại khiến tôi lo lắng lâu ngày cũng đã được thay bằng răng vĩnh cửu. Tách! Không rõ đó là âm thanh của công tắc hay then cài hay là sự ra đời một phiên bản mới, tôi cảm tưởng mình đã nghe thấy âm báo cho sự thay đổi hoàn toàn.

Đêm cuối kỳ nghỉ hè, tôi nhuộm tóc trong phòng tắm, màu nâu đậm phớt cam. Tôi cũng tự kéo cao chân váy của bộ đồng phục lên. Vốn khá giỏi may vá đan lát những mẫu đơn giản nên tôi không ngại lôi chiếc máy khâu phủ bụi trên gác xếp ra máy vài đường vắt sổ. Tiếng lạch xạch của mũi kim khâu vang lên như tiếng khởi động cỗ máy đưa tôi rời khỏi nơi này.

Nửa đêm, tôi mặc bộ đồng phục mới sửa, kiểm tra lại diện mạo mới trong chiếc gương ở chiếu nghỉ cầu thang. Tôi thấy trước mắt mình là một thiếu nữ xinh đẹp giống những người mẫu ảnh cuốn hút trên các tạp chí thời trang. Tôi xoay đi xoay lại. Highlight màu cam trên tóc như phát sáng, và phần đùi trắng lộ ra khỏi chiếc váy đã được thu ngắn khiến chính tôi còn bị quyến rũ.

“Ít ra mà cũng không phải đứa vứt đi nhỉ!”

Tôi nhận ra anh trai mình đang đứng trên tầng hai nhìn xuống. Nghe anh ta nói được một câu hàm ý khen ngợi tôi cũng thấy vui vui, nhưng ghét ánh mắt chòng chọc ấy nên tôi không thèm trả lời.

“Ôi... chuyện gì thế này! Trông xinh quá!”

“Thật không? Có bị nổi quá không? Tớ chỉ sợ là hơi quá tay thôi.”

“Không hề! Nói thật nhé, ban đầu nghe Shoko nói sẽ học trang điểm tớ đã nghĩ có lẽ hơi quá, nhưng bây giờ thì khác. Hoàn hảo! Trông dễ thương lắm! Thế nào cũng có người đi chiêu mộ diễn viên đến hỏi, giờ mà cậu đi Harajuku là được gọi ngay đấy, à, có khi cậu nên thử làm nghệ sĩ. Đúng thế đấy, hay đến Harajuki đi.”

Tháng Chín, sau kỳ nghỉ hè, Saya khen ngợi tôi không tiếc lời lúc hai đứa ngồi trong lớp. Thú thật từ đầu đến giờ tôi chỉ lo sẽ bị Saya ghét, thành thử lúc này cô ấy nói thế khiến tôi thờ phào nhẹ nhõm. Tôi chỉ còn trông đợi phản ứng của Teshigawara nữa thôi. Đúng lúc đó cậu ta bước vào lớp, dáng đi lom khom, gương mặt đăm chiêu.

“Chào buổi sáng!” Tôi cất tiếng trước.

Teshigawara giật mình liếc tôi với ánh mắt e ngại rồi cứ thế đi thẳng, như thể không nghe hay không trông thấy gì. Tức khí, tôi vươn tay đập vào gáy cậu ta.

“Tôi vừa mới chào cậu đó!”

Teshigawara giật mình ngoái nhìn tôi, nhanh chóng lảng tránh rồi ngoái lại nhìn tôi lần nữa. Tôi tưởng như nghe thấy một tiếng “khực” khi cậu ta há hốc mồm nhìn tôi, gương mặt trở nên hoảng hốt.

“Trời ơi!!! Aizawa!”

Chẳng lẽ cậu ta không nhận ra tôi sao.

“Cậu...” Chưa nói hết câu, Teshigawara đã kéo tay tôi lôi ra hành lang và hạ giọng thì thào. “Này, ở nhà cậu xảy ra sự cố thật hả? Có lo lắng gì, cứ kể riêng với tớ cũng được.”

“Cậu không nói được điều gì khác ngoài câu đó à?”

Tôi bực dọc đáp trả, và chợt nhận ra mình vẫn đang ngược nhìn cậu ta, chênh lệch chiều cao giữa hai chúng tôi chẳng hề thay đổi. Tôi đã cao hơn, thậm chí nhìn hơn Saya đủ để nhìn thấy đỉnh đầu cô ấy, nhưng Teshigawara

cũng đã cao hơn rồi. Chưa kịp phân tích chuyện gì đang diễn ra, hai má tôi đã ửng đỏ, bèn vội vàng quay vào lớp.

Học kỳ hai khác hoàn toàn học kỳ một.

Các học sinh trong trường, bất kể nam hay nữ, đều ngoái lại nhìn mỗi lần tôi đi ngang qua, khen tôi xinh xắn, thậm chí còn thăm hỏi nhau xem tôi là ai. Mỗi lần như thế, Teshigawara và Saya đều lộ vẻ không vui nhưng tôi thì lại rất phấn khởi, cảm giác như được ngắm bầu trời tạnh ráo sau một cơn mưa dài.

Thay đổi lớn nhất chính là lũ con trai và những người đàn ông, hay chính xác hơn là ánh mắt và thái độ của họ. Bước đi ở nhà ga hay leo lên xe điện tôi cũng nhột nhạt cảm nhận được những cái nhìn đang bám vào chân, vào ngực và vào gương mặt của mình. Tới giờ tôi mới biết đàn ông trên đời có thể nhìn một cô gái không quen theo cách lỗ mãng như vậy.

Trên những chuyến tàu chật cứng người, tôi cũng đã bị sờ soạng một vài lần, Dĩ nhiên đó là những trải nghiệm rất khó chịu nên tôi đã kể với Saya, cô ấy nói, “Nghĩa là họ thấy cậu trưởng thành chẳng!” Nghe nói vậy tôi quyết định trang điểm đậm hơn và đổi màu tóc cho sáng hơn. Nhờ thế tôi không còn bị đụng chạm nhiều như trước nữa. Dù bản chất bên trong vẫn là tôi, nhưng bề ngoài thay đổi một chút thôi là thế giới đã xoay như chong chóng rồi. Nhận thức đó khiến tôi bất ngờ, rồi lại hoang mang pha lẫn thất vọng, nhưng không hiểu sao cũng thấy sáng khoái lạ kỳ.

Một hôm, khi ba đứa đang tùm tùm chơi giải ô chữ thì ai đó chợt gọi tên tôi và lấy mất chai nước dâu tôi đang uống dở.

“Shoko, cho mượn đồ uống chút nhé.”

Tôi nhìn theo chai nước dâu vừa bị cướp thì thấy nó nằm trên tay một cậu bảnh trai. Lúc trước chúng tôi từng nghĩ rằng bị một cậu bạn nào đó gọi tên và hôn gián tiếp qua ống hút đồ uống là chuyện chỉ có trong tưởng tượng, những người nổi bật và đom dáng đó sẽ chẳng bao giờ bận tâm tới đâu. Sau sự kiện này tôi như bị lôi đi, giao du nhiều hơn với nhóm những cô

gái lừng lẫy trong trường. Dần dần, Saya cũng tập tành trang điểm, thỉnh thoảng sau giờ học chúng tôi còn đi chung với các cô gái kia đến Harajuku, đúng là cũng có một vài lần những kẻ trông khá khả nghi chào mời tôi thi tuyển nghệ sĩ. Tôi bắt đầu hờ hững với những ánh mắt xung quanh để chạy ra phố cười đùa cùng đám bạn mới, qua đó, khoái chí nhận thấy tuổi mười lăm của một cô thiếu nữ Tokyo chính là phải như thế này.

Thế giới trở nên sáng sủa hơn, dễ chịu hơn nhiều.

Chẳng còn ai bĩu môi xì xào về tôi nữa. Thế giới bắt đầu cư xử với tôi một cách ngọt ngào và dịu dàng. Điều duy nhất không thay đổi là Teshigawara. Cậu ra vẫn luôn miệng căn nhắc làm như cha tôi vậy. “Váy cậu ngắn quá đấy! Nối dài như cũ đi!”, “Dừng ngả ngón với những người chưa thân thiết, không hay đâu!” Dù một phần nào đó trong tôi phải công nhận Teshigawara là một người bạn đáng tin cậy, nhưng thời gian ba chúng tôi bên nhau cứ ít dần đi. Chẳng biết từ bao giờ chúng tôi đã không còn cùng nhau chơi giải ô chữ sau giờ học nữa. Tôi không rõ là do trò chơi này hết mốt hay chính chúng tôi đã chán ngán với mối quan hệ của cả ba. Chẳng mấy chốc là đến lễ tốt nghiệp. Teshigawara vào một trường nam sinh, tôi và Saya vào một trường nam nữ học chung. Mối liên hệ suốt từ thời tiểu học của ba chúng tôi cứ thế kết thúc tự nhiên như không khí rút dần qua khỏi quả bóng bay.

Cuộc sống cấp ba bắt đầu với toàn là niềm vui.

Danh bạ điện thoại ngày nào cũng tràn ngập những số liên lạc mới, tuần nào cũng có ít nhất một lần tôi đến nhà bạn ngủ hoặc chơi thâu đêm với họ trong quán hamburger mở 24/24. Bận bịu với những cuộc chơi, chẳng mấy chốc tôi và Saya bỏ rơi sinh hoạt ở câu lạc bộ sáo mà chúng tôi cùng gia nhập hồi đầu năm.

Rồi tôi yêu.

Nói là yêu, nhưng đối phương không phải nam sinh nào cả mà là một cô giáo dạy ngữ văn cổ. Tình cảm lúc đó của tôi không phải theo kiểu thông

thường như muốn gắn bó, muốn hẹn hò, muốn ôm ấp và được ôm ấp... Tất cả đều không phải, nhưng đối với một đứa trẻ hoàn toàn thiếu kinh nghiệm yêu đương như tôi, thứ tình cảm đó không có tên gọi nào khác hơn là “tình yêu”.

Trước giờ học mọi người bàn tán xôn xao về một giai nhân tuyệt sắc đứng trên bục giảng. Vào tiết học đầu tiên của cô ấy, tôi choáng voáng như ngư ông lâu năm lênh đênh trên biển tình cờ bắt gặp loài cá voi xanh. Đây là một tình huống cực kỳ khó hiểu đối với chính tôi. Cố giải thích đơn giản thì vẻ đẹp nhờ trang điểm của tôi là loài cá được nuôi cấy nhân tạo, còn vẻ đẹp của cô ấy chứa đựng quyền năng của tự nhiên, vừa nhìn tôi đã nhận ra phong cách trang điểm nhẹ nhàng đó không phải để tôn lên mà là để kiềm chế sắc đẹp. Chần chừ từ nhỏ người phụ nữ này đã là một đại mỹ nhân rồi. Tôi chưa từng tưởng được có người lại phải dùng trang điểm để che giấu nhan sắc của mình. Giọng cô vừa ngọt ngào vừa dịu dàng khiến lớp tôi tập trung cao độ, không bỏ lỡ dù là một hơi thở của cô. Tôi muốn được nghe cô gọi tên mình, “Aizawa!” Lúc đó tôi sẽ đứng lên và trả lời câu hỏi thật chính xác, để làm được như vậy, tôi chăm chỉ học môn cổ văn, chăm đến mức bất thường. Cô giáo rất hiền, đối xử công bằng với mọi người. Giả sử tôi bây giờ là tôi của những năm cấp hai, tôi tin chắc thái độ của cô đối với tôi cũng sẽ chẳng thay đổi dù chỉ một chút. Không hiểu sao tôi có niềm tin như vậy.

Cô giáo đó tên là Yukino Yukari.

“A, cô Yukino! Cô ơi, cô về bây giờ ạ?”

Bất cứ lúc nào nhìn thấy cô Yukino sau giờ học tôi cũng gắng hết sức lại gần hỏi han. Tôi hoàn toàn không che giấu việc mình lẻo đẻo theo cô. Rất nhiều lần tôi đã mong cô Yukino làm chủ nhiệm lớp mình thay ông thầy Ito cục cằn (mặc dù tôi cũng không ghét kiểu người phớt đời, không xun xoe với phụ nữ như thầy).

“Aizawa à! Cô chưa về, cô còn quay lại văn phòng làm việc.”

Cô ấy gọi tên mình.

“Vậy thì em sẽ đợi cô đến lúc cô xong. Hôm nay cô trò mình về chung đi.”

“Không được đâu, sẽ muộn lắm đấy.”

“Em sẽ đợi mà.”

“Không được.”

“Vậy cô cho em địa chỉ mail đi.”

“Sao lại thành ra như thế nhỉ?”

Cô Yukino mỉm cười dịu dàng như đang giảng bài cho tôi.

“Biết mail của giáo viên đâu có gì vui. Aizawa mới lên cấp ba thôi mà, kết giao với các bạn bằng tuổi em sẽ vui hơn chứ.”

Dù lời lẽ và giọng điệu hết sức nhẹ nhàng nhưng cô Yukino không quên giữ hàng rào ngăn cách của mình. Thật ra tôi đã xin được địa chỉ mail của nhiều thầy giáo, thậm chí trong những buổi gặp mặt hẹn hò theo nhóm có đầy sinh viên và nhân viên văn phòng xáp tới nói chuyện với tôi, nhưng tôi thì chỉ muốn tìm hiểu nhiều hơn về cô Yukino. Dù muốn nhưng tôi không thể bộc bạch hết những điều đó, đành âm thầm tư tưởng cô mà thôi.

Tôi đứng ở sân ga suốt ba tiếng đồng hồ, kể từ 10 giờ sáng. Có ba cậu trai đến bắt chuyện với tôi. Chuyện này tôi gặp suốt ở Shibuya, Harajuku hay Shinjuku rồi, nhưng ở khu Sendagaya này có khá nhiều người có dáng vẻ nghiêm túc, hầu như không ai ngắm nghía ngắm soi tôi. Đây chính là nơi cô sống, bình yên và thoáng đãng quá, quả nhiên đúng với phong cách của cô. Tôi mặc váy len trắng, bên ngoài là áo khoác dài, đứng dựa vào một cây cột trước cửa soát vé. Bên kia đường, phần mái bằng bạc của một tòa nhà trông như mái vòm nhà thi đấu Tokyo đang lấp lánh phản chiếu ánh sáng trời thu.

“Này, em đang đợi ai vậy?”

Người thứ tư bắt chuyện với tôi. Tôi không ghét việc người ta bắt chuyện với tôi vì đó là một cách cho thấy người ta công nhận con người mình, và nó khiến tôi phấn khích dù không có ý định tiếp chuyện họ. Tôi đáp lại người đàn ông đó, anh ta trông có vẻ dịu dàng, trên người lúc liu đồ trang sức và phụ kiện đi kèm.

“Em đang đợi bạn trai.”

“Chẳng phải em đứng đó một mình từ nãy đến giờ ư?”

Đồng thời với câu hỏi bám dai của anh ta, tôi nghe thấy một giọng ngọt ngào đang gọi tên mình.

“Có phải Aizawa đấy không? Đúng là Aizawa rồi! Sao thế? À, bạn của em à?”

“Cô... cô... Yukino.”

Trước mắt tôi là cô Yukino trong dáng vẻ thường ngày, với chiếc áo khoác ngoài màu be. Kế hoạch bám đuôi của tôi đã thành công, cuối cùng còn gặp được người mình mất công chờ đợi cả buổi, ấy vậy mà tôi lại thấy xấu hổ. Vừa nghe tôi gọi cô, người đàn ông linh kính đồ trang sức kia im bật và rời đi.

“Em không quen biết gì người ấy hết.”

“Vậy là em đang chờ ai à?”

“Không ạ... Là... là... cờ tướng ạ!”

“Cờ tướng?”

“Là em đến để thăm tượng thần cờ!”

Nhớ đến bức tượng quân Mã trong bàn cờ tướng được dựng ở sân ga, tôi bèn nói bừa không thềm cân nhắc. Nhưng cô Yukino có vẻ luôn tin vào lý do đó.

“Ừ, đúng là gần đây có một ngôi đền. Aizawa chơi cờ tướng à, hay thật đấy!”

Cô nói và mỉm cười, làm tôi muốn tan chảy.

Từ lúc đó trở đi cả ngày của tôi tràn ngập hạnh phúc. Tôi nói mình đã đi thăm đền về rồi (đương nhiên là nói dối), và đang định đến công viên dạo chơi một chút. Cô Yukino bèn nói ngay rằng cô cũng đang định đến công viên đọc sách. Vậy là hai chúng tôi cùng đến một công viên quốc gia ở gần đó. Vé vào cửa là 200 yên, cô nói hôm nay là ngày đặc biệt nên trả hộ phần của tôi luôn. Tôi tận dụng nốt kỹ thuật học được từ thời còn giản dị để làm một hộp cơm, hai chúng tôi đã ăn chung. Tôi nói về những tin đồn trong trường, về gia cảnh của mình như để tìm kiếm sự cảm thông, còn cô nói về quyển sách yêu thích của cô và kể chuyện thời cấp ba của mình.

Trời mùa thu chẳng mấy chốc đã sẫm tối. Chúng tôi rời khỏi khuôn viên công viên khi tiếng loa báo giờ đóng cửa vang lên, cô Yukino tiễn tôi ra tận bến xe buýt. Khi vừa rẽ vào góc đường toàn nhà dân và những tòa nhà thấp, mặt trời từ giữa những căn nhà chiếu thẳng vào chúng tôi loang loáng như thể ánh đèn trên sân khấu. Bóng chúng tôi in xuống mặt đường nhựa tưởng như có thể kéo dài ra mãi. Cả người cô Yukino sáng lên lấp lánh khi được viền lại trong ánh cam trong suốt đó. Tôi đã mong cầu mình có thể tỏa sáng như vậy. Tôi ước mình được giống như cô, ước gì một ngày hạnh phúc như thế này sẽ kéo dài mãi. Vậy mà mặt trời chẳng chiều lòng tôi, cứ thế im lìm biến mất sau những dãy nhà cao tầng. Chỉ còn bóng tối lạnh lẽo từ bầu trời xanh thẫm buông xuống chúng tôi. Tôi có điều muốn nói với cô, tôi đã tốn công tốn sức tìm những chuyến tàu cô hay đi và phục sẵn ở đây từ sáng, vậy mà tôi chẳng bắt được lời nào.

Cứ như vậy, năm học đầu tiên của cấp ba trôi qua đầy niềm vui và hạnh phúc, tuy nhiên vẫn còn lẫn trong đó một chút nhức nhối, thấp thỏm không yên vì thiếu thốn một điều gì đó, một điều tôi không thể gọi thành tên.

Tôi và Saya học khác lớp nên thời gian này chúng tôi cũng không có nhiều cơ hội gặp gỡ nữa. Tuy vậy mỗi lần chạm mặt trên hành lang hay trên đường đến nhà ga chúng tôi vẫn chào hỏi, trao đổi vài câu, dù chẳng còn mấy chủ đề chung để nói, chỉ duy nhất vui vẻ và hào hứng khi nhắc đến Teshigawara. Hình như cậu ấy tham gia vào đội cổ động của trường nam

sinh, nghe đâu còn để râu và nhuộm tóc vàng nữa. Mỗi lần nhớ về Teshigawara tôi lại thấy mình buồn đến khó hiểu, vốn ghét thứ cảm xúc ứ đọng đó, tôi bèn lấy giọng tươi tỉnh đề xuất chuyện lâu lâu ba đưa gặp lại nhau và cùng đi chơi.

“Tớ sẽ mời cả Teshigawara nữa.”

“Chắc cậu ấy sẽ mừng đến phát khóc luôn ấy chứ.”

“Không đâu, có khi cậu ta lại ra cái vẻ lạnh lùng để giấu niềm vui đi.”

“Nghe hay đấy!”

“Tớ sẽ nhắn tin nhé.”

Nhưng cuối cùng tôi không làm như vậy. Bởi vì tôi đã lỡ gặp được Makino. Lần này, cứ như số phận đã sắp đặt, tôi đem lòng yêu một người con trai.

Liệu có ai đến và đưa tôi ra khỏi nơi này hay không?

Lần đầu nhìn thấy Makino trên tàu điện ngầm, tôi sực nhớ lại một cảm xúc đã quên. Tôi chợt nghĩ, có khi nào người tôi luôn đợi chờ chính là anh ấy?

Vào một ngày của tháng Tư, khi vừa lên lớp Mười một, tôi trông thấy Makino đang đứng tựa lưng vào cửa tàu đọc sách trên chuyến tàu về của tuyến Ginza. Tôi đứng ở gần cửa cùng phía với anh ấy, cách một hàng ghế mà tưởng như lặng ngấm từ một nơi xa xăm nào đó. Ở trường anh thường được mọi người vây quanh, vậy mà bây giờ lại đứng đó một mình. Thoạt đầu tôi hơi ngạc nhiên, nhưng nghĩ kỹ lại tôi gật gù, chẳng phải chính bản thân mình cũng như vậy sao. Khoảng cách giữa chúng tôi lúc đó tầm sáu mét, không phải là gần lắm, vậy mà tôi tưởng như mình nhìn được cả nét đượm buồn vương trên hàng mi dài đang rung nhẹ theo những con chữ kia, điều đó khiến tôi yêu anh ngay lập tức.

Makino là người nổi tiếng trong trường. Dáng dấp cao ráo, gương mặt điển trai, đội trưởng đội bóng rổ, học hành tử tế, luôn được các thầy cô tin tưởng, chỉ giao thiệp với những người thanh lịch hào hoa như mình vậy, thi

thoảng có đi riêng với các cô gái. Lúc tỏ tình với anh, tôi đã xác định mình sẽ phải cố gắng hết sức thậm chí sẵn sàng cho khả năng bị từ chối ngay từ đầu.

“Em là Shoko?” Giọng anh nghe thật dễ chịu. Đó là lần đầu tiên anh gọi tên tôi như thế. “Anh có lẽ sẽ trở nên rất độc đoán với người mình yêu. Em cũng chấp nhận chứ?”

Một câu trả lời tôi không thể nào ngờ tới. Vậy thì cứ như thế đi! Độc đoán với riêng mình em cũng được! Tôi chẳng nói thành lời, chỉ nghiêm nghị gật đầu với gương mặt sắp phát khóc như thể vừa được cho biết mình đã mắc một chứng bệnh nan y.

Vậy là, mùa xuân năm thứ hai ở cấp ba của tôi cũng ngập tràn hạnh phúc. Lần đầu tiên trong đời tôi có bạn trai. Người bạn trai của tôi còn là ngôi sao của trường. Điều tôi thấy thiếu thiếu từ năm lớp Mười chính là đây. Hơn thế nữa, giáo viên chủ nhiệm năm học này lại là cô Yukino, đúng như nguyện vọng của tôi. Tưởng đâu mọi lời chúc phúc trong cuộc đời đều đồng loạt rơi xuống chỗ tôi cùng một lúc. Kiểu như Vu lan đến cùng Nguyên đán, Giáng sinh đến cùng Halloween, hoặc như mới kết hôn chẳng được bao lâu đã được tin mừng mẹ tròn con vuông. Tôi hoàn toàn lâng lâng, hoàn toàn mê mẩn. Làm sao không mê mẩn cho được, vì vậy khi Makino cư xử đúng như những gì tuyên bố ban đầu (phải đến giờ nghĩ lại tôi mới thấy đó quả là lời tuyên bố), là sẽ độc đoán với tôi, thì tôi vẫn hạnh phúc vô vàn.

“Shoko, em uốn tóc à?”

“Vâng, em vẫn chưa quen tay lắm nên trông hơi xấu.”

Tôi chỉ biết cúi đầu nghe Makino nói.

“Trông hợp lắm.” Anh chỉ nói vậy và nhẹ nhàng đưa tay xoa đầu tôi. Mới thế thôi má tôi đã nóng bừng bừng như chạm vào lửa.

“Shoko, mặt em đỏ ửng lên rồi kìa. Đáng yêu quá!”

“Sướng thật đấy Makino. Tao cũng muốn có cô bạn gái như này.”

Bạn bè anh liên tục trêu chọc chúng tôi. Dần dần tôi có thói quen đợi anh tập bóng ở câu lạc bộ xong rồi cùng đi ra ga.

“Bọn ngốc, ở trường mình không có cô bé nào trong sáng bằng Shoko đâu.” Makino cười.

“Mạnh miệng ghê!”

“Còn khoe khoang hạnh phúc là tao thu phí đấy nhé!”

Sau mấy câu đùa cuối cùng, bạn anh lần lượt lên chuyến tàu khác trở về nhà, Tôi và anh leo lên cùng một chuyến tàu. Khoảng mười phút là đến ga xuống của tôi, nhưng anh nói muốn ở bên nhau lâu hơn nên tôi sẵn sàng đứng cùng anh thêm hai mươi phút cho đến ga anh xuống. Khi chỉ còn lại hai người, anh bắt đầu thay đổi. Thoạt tiên cũng chẳng thay đổi nhiều, nhưng dần dần anh như biến thành một con người khác.

“Shoko ạ, mái tóc này ầy mà...”

Giọng vẫn dịu dàng, nhưng tay anh vò đầu tôi khá mạnh, tưởng chừng như sắp nhổ bật cả tóc tôi lên. Tôi lo mái tóc mất công uốn chải thẳng ra mất, bèn ngược mắt nhìn anh.

“Đúng là em chưa quen tay uốn. Trông xấu quá! Hơn nữa, anh thích nhìn Shoko để tóc màu sáng hơn. Trông mới hợp.”

Ra là như vậy. Trên đường về tôi lập tức rẽ vào tiệm hóa mỹ phẩm tìm màu nhuộm. Tôi quyết tâm đổi sang màu gam hồng một chút và màu sáng hơn. Ngày hôm sau mọi người ở trường đều khen màu tóc mới của tôi. Dù được bao nhiêu người khen đáng yêu hay trông ra dáng người lớn nhưng tôi vẫn chưa thể yên tâm cho tới khi ở riêng cùng với Makino. Khi mọi người xung quanh đã đi hết, vẫn với nụ cười ôn hòa anh túm tóc tôi chà xát mạnh đến mức tôi tưởng đâu từng sợi tóc sắp rụng đến nơi. Tôi có cảm giác tóc mình vừa muốn gào lên kêu đau, vừa muốn nói yêu anh.

“Màu này trông sáng quá đấy! Em có phải là dân anh chị đâu. Nhìn màu này xong mới thấy, màu đen là ổn nhất.”

Tối hôm đó tôi về nhuộm lại thành màu đen. Chuyện này lặp lại với tần suất cao trong một thời gian ngắn, khiến cho tóc tôi mất đi độ bóng, trở nên khô quắt khô queo. Thế nhưng bấy giờ tôi sung sướng tràn trề vì riêng có mình thấy được những khía cạnh khác của con người Makino, suốt ngày chỉ suy tính cách làm anh vui.

“Shoko còn nguyên vẹn chứ?”

Đó là lúc hai chúng tôi đang ở riêng với nhau trong phòng học của khối Mười hai. Makino đột nhiên hỏi tôi bằng cái giọng tình rụi y như ban nãy khi tán gẫu với mọi người về mấy trò game trên điện thoại di động.

“Sao ạ? À, thì...”

Tôi lưỡng lự không biết anh hỏi đùa hay hỏi thật. Makino đang mong muốn điều gì, tôi không được phép đoán sai. Sân tập bên ngoài cửa sổ lúc này trông như một mặt phẳng phản xạ khổng lồ, phòng không bật đèn nhưng vẫn ngập tràn ánh sáng màu cam. Tiếng ồn ào tan học phía sau cánh cửa kia giờ chỉ như những âm thanh lạo xạo thoát ra khỏi tai nghe của ai đó. Tôi thầm nghĩ tới thời điểm này đúng là lúc trường học giống với một trường học thực thụ.

“Này, anh đang hỏi em đấy.”

Gương mặt anh ánh lên trong ánh sáng phản chiếu đẹp tựa như một bức tranh khắc kẽm. Những lọn tóc sau gáy anh sáng lên. Tôi phải trả lời.

“À, vâng... Nói thẳng ra là em vẫn còn con gái ạ.”

Tôi ngượng quá, trả lời mà chổng cả mặt.

“Ha ha! Vẫn còn con gái! Vậy cứ giữ gìn cho đến sinh nhật anh nhé. Anh không muốn chạm vào đứa con gái đã nếm mùi thằng khác đâu.”

Nói đoạn, anh đưa tay sờ đôi má đang nóng bừng lên của tôi. Môi anh ghé lại. Là hôn! Tôi nhắm tịt mắt, đợi chờ đôi môi anh chạm vào mình. Nhưng không có gì cả. Thay vào đó là tiếng cười khô khốc.

“Shoko, nhắm mắt chặt quá. Trông em xấu kinh khủng.”

Tôi muốn phát khóc vì xấu hổ. Thậm chí tôi đã phải luyện tập cho việc được anh hôn nữa. Liệu tôi còn giữ vững tinh thần được đến hôm sinh nhật anh không đây. Trong ánh nắng màu cam, anh nhìn tôi với đôi mắt lạnh nhạt. Một nỗi đau nhức nhối ràng buộc lấy tôi, vậy mà tôi vẫn không có cách diễn đạt nào khác hơn gọi nó là hạnh phúc

“Xin lỗi đã để cậu đợi lâu. Về thôi”

Bạn anh ló mặt vào phòng học, anh bèn nhẹ nhàng gọi tôi.

“Đi nào, Shoko.”

Mồ hôi ướt đầm hai nách làm tôi xấu hổ chỉ muốn chạy trốn. Nhưng tôi không sao trốn được.

Mùa hè năm đó thật sự rất nóng.

Từ bây đến sinh nhật Makino còn một tháng, tôi muốn giấu nhem mùi mồ hôi cùng tất cả những nhân tố có khả năng khiến cơ thể mình bốc mùi nên đã cắt giảm tối đa lượng nước đưa vào người, thành thử đã có lần tôi bị ngất vì thiếu nước. Rồi sợ mình quá gầy gò sẽ làm anh thất vọng nên đến nửa đêm tôi lại mò ra quán cơm ăn thịt bò, sau đó chọt nghĩ ăn loại thịt bò rẻ tiền này người sẽ bốc mùi nên ăn xong tôi xộc vào nhà vệ sinh nôn bằng sạch. Cứ như vậy, tôi xoay vòng như một con thú nhỏ bị bịt mắt chẳng biết mình đang đứng chỗ nào trong đêm đen. Cuối cùng mọi chuyện diễn ra trót lọt êm đẹp, tôi thở phào nhẹ nhõm. Thực ra tôi có lo lắng, sợ rằng xong việc anh sẽ vứt bỏ tôi. Nhưng không hề có chuyện đó, anh vẫn dịu dàng như trước.

Và hôm ấy, cũng là một ngày rất nóng.

Hình như chưa một mùa hè nào lại oi bức đến thế. Nhưng mỗi khi cố hồi tưởng mọi chuyện xảy ra hôm ấy, tôi nhận ra các ấn tượng hay dư vị về mồ hôi, về cái nóng và hơi ẩm hoàn toàn tan biến. Có lẽ là do từ khoảnh khắc đó, tôi đã đánh mất hết mọi cảm giác của mình.

Giờ tan học của ngày cuối cùng trước kỳ nghỉ hè.

Sau khi tổng hợp hết tài liệu cho lớp mà cô Yukino đã nhờ, tôi tiến về phía văn phòng môn ngữ văn với tâm trạng phấn khởi như sắp được nói chuyện với một người bạn lâu năm không gặp. Từ tháng Sáu, Makino và mấy người bạn đã rút khỏi đội tuyển bóng rổ, từ đó trở đi tôi bận bịu với những chuyện liên quan đến anh và chẳng còn thời gian để vui chơi bên những người khác.

Tôi leo lên bậc cầu thang, rẽ vào hành lang và đang định gõ cửa phòng thì phải dừng bước. Từ bên trong tỏa ra không khí của một trận cãi vã. Đang suy nghĩ xem có nên quay lại hành lang không thì tôi nghe có tiếng hét tức giận.

“Em thôi đi!”

Giọng cô Yukino. Nghe tiếng bước chân đang tới gần cửa, tôi vội vàng trốn vào gầm cầu thang.

Cậu học sinh mặc đồng phục bước ra khỏi văn phòng là Makino. Trên mặt anh là nụ cười khá tàn nhẫn thỉnh thoảng tôi được thấy khi chỉ còn hai người với nhau. Anh đi về phía dãy phòng học của khối Mười hai với nhịp chân bình thản như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Lòng đầy thắc mắc, tôi đứng thẩn thờ với đống tài liệu trong tay. Nhưng chắc chắn vừa xảy ra chuyện gì đó tôi phải được biết, hoặc không nên biết. Tôi rón rén bước đi không gây tiếng động, tiến về phía lớp anh. Có tiếng cười hô hố của một vài người.

“Thật hả Makino? Mà tấn công Yukino thật hả?”

“Mày đúng là ngu quá mà! Mà không, cũng giỏi đó! Chắc chắn bà ấy không chú ý tới mày đâu.”

“VẬY SAO?” Tôi nghe giọng nói bình tĩnh quen thuộc của Makino. “Tao nghĩ Yukino thuộc dạng tốn thời gian tấn công liên tục là đồ thôi. Gương mặt đó rõ ràng là kiểu thiếu hơi đàn ông thì không sống được mà.”

Tôi không hiểu rõ những gì bọn họ nói với nhau. Không, tôi hiểu tất cả những lời họ nói, nhưng trong lòng lại kiên quyết không muốn hiểu cho ra lẽ.

Ngày hôm ấy, tôi lẳng lặng không nói gì với Makino và ra về một mình. Đó là lần đầu tiên tôi làm vậy kể từ ngày chúng tôi bắt đầu hẹn hò. Anh có gọi một lần nhưng tôi không bắt máy. Từ ngoài đường về đến nhà và chui vào bồn tắm, rất nhiều khả năng cứ thế xoay mòng mòng trong đầu tôi. Có thể nào những điều tôi nghe thấy ngày hôm nay là ảo giác, hoặc là tôi hiểu lầm không. Càng nghĩ ngợi nhiều đầu tôi càng đau dữ dội. Tôi ao ước nhận được một tin nhắn nào đó của Makino. Tôi cầu mong anh sẽ gọi điện hoặc nhắn tin cho tôi. Độc đoán đến mức nào cũng được, tôi chỉ cần anh nói với tôi. Nhưng không có gì. Tôi hiểu. Anh đã gọi cho tôi một lần rồi, lần này đến lượt tôi phải gọi cho anh. Anh sẽ không bao giờ gọi cho tôi hai lần liên tiếp. Đây là luật lệ không thể nào bị phá vỡ. Anh chưa từng tuyên bố điều đó, nhưng tôi đã thâm hiểu ra từ lâu.

Giờ chủ nhiệm sáng hôm sau, cô Yukino vẫn như mọi hôm. Tôi nghĩ cô đâu có gương mặt của người khao khát có đàn ông bên mình. Chắc chắn chuyện ngày hôm qua là do tôi tưởng tượng ra thôi. Giờ nghỉ trưa, tôi mang tập tài liệu chưa kịp đưa đến chỗ cô.

“Cảm ơn em, Aizawa.” Cô vẫn nhẹ nhàng nói với tôi như mọi khi. “Nhưng hôm qua có chuyện gì thế? Cô đã đợi ở văn phòng mãi.”

“À, là em có việc đột xuất ạ. Em xin lỗi cô.” Tôi khẽ trả lời.

Đó chắc chắn là tôi đã hiểu lầm. Lần này thì tôi tin chắc là vậy. Tan trường, tôi an tâm đến phòng học của anh.

“Anh Makino, anh thích cô Yukino à?”

Tôi đã an tâm rồi, đã biết chắc tất cả chỉ do mình tưởng tượng thôi, vậy mà lời đầu tiên khi gặp anh lại là câu hỏi đó. Tôi không khỏi bàng hoàng trước những gì mình vừa nói.

“Sao em lại nghĩ như thế?” Anh hỏi lại.

“Hôm qua... ở văn phòng môn ngữ văn...”

Ngập ngừng trả lời đến đây, tôi ngờ rằng mình đã phạm phải điều gì sai trái.

“Vậy là em nghe thấy hết rồi?”

Anh nói như thể không có chuyện gì xảy ra, thậm chí biểu cảm trên gương mặt cũng hoàn toàn không đổi.

“Cũng không phải là yêu thích gì, mà chỉ là khá chú ý đến Yukino thôi. Thì trông cô ấy bí ẩn. Vẫn chưa làm chuyện đó đâu. Nhưng có lẽ rồi cũng đến lúc thôi. Đàn bà ở tuổi ấy là ham muốn nhất mà.”

“Vậy sao?”

“Đúng. Em chưa nghe bao giờ sao? À mà, Shoko vẫn còn vụng về lắm.”

Ra là vậy.

“Ra là vậy.” Tôi thở hắt ra thành tiếng những gì mình đang nghĩ.

Ra là vậy, là tại tôi không ra làm sao. Nghe giọng nói không chút ác ý của Makino, tự nhiên tôi cũng suy nghĩ theo hướng của anh.

Từ hôm ấy trở đi, Makino không trả lời bất cứ tin nhắn nào của tôi nữa. Dù tôi gọi điện hay nhắn tin anh cũng không trả lời. Tôi vẫn có thể gặp mặt nếu đến lớp anh sau giờ học, cũng có hôm ra về cùng anh và đám bạn. Nhưng anh cố tình tránh để chúng tôi ở riêng với nhau thêm nữa, trừ những lúc làm chuyện đó. Anh chỉ ôm tôi ở nhà anh khi ba mẹ đi vắng, hoặc ở khách sạn khi tôi có tiền để trả. Tôi sợ câu anh nói, “Shoko vẫn còn vụng về lắm.” Thành thử tôi cố gắng làm mọi thứ. Nhưng càng cố gắng, cơ thể tôi càng trở nên gượng gạo và khó khăn. Chẳng biết tự bao giờ, anh không còn ôm tôi nữa.

Mùa hè năm lớp Mười một là địa ngục.

Makino chấm dứt mọi liên lạc với tôi, còn tôi muốn gặp anh đến phát điên nên tìm đến tận nơi anh ở. Nhưng dù có nhìn thấy tôi đi chẳng nữa, anh cũng phớt lờ ngay như thể chưa trông thấy gì. Sự làm lơ đó tự nhiên đến mức tôi còn sợ hãi tưởng rằng thật ra mình không hề tồn tại. Nhưng rồi có một lần anh đã gọi tôi.

“Shoko, lại đây!” Nghe giọng nói dịu dàng và nhìn thấy gương mặt bình thản của trước kia, tôi nhẹ cả người, tưởng rằng tất cả những gì đã xảy ra trong thời gian vừa qua chỉ do tôi tưởng tượng mà thôi. Tôi tưởng mình sắp khóc đến nơi. Không, thực tế là tôi đã khóc. Nhưng nơi anh dẫn tôi đến là đồn cảnh sát. Vừa nghe thấy anh nói với viên cảnh sát rằng muốn trình báo về việc bị bám đuôi là tôi sợ hãi linh khỏi nơi đó ngay lập tức.

Tôi cần một lý do.

Tôi phạm sai lầm ở đâu, còn điều gì tôi chưa làm được, làm thế nào để tôi được tha thứ, hay là không bao giờ tôi được tha thứ?

Tất cả là tại cô Yukino.

Đang ngồi trong phòng khách trống trải và ăn miếng onigiri³⁴ mua ở cửa hàng tiện lợi thì ý nghĩ đó bất thần hiện lên trong đầu. Đúng vậy, tại sao trong suốt thời gian qua tôi không hề nhận ra. Cô Yukino chính là người đã cướp mất tình yêu của anh dành cho tôi.

Tôi vỡ lẽ, ngay lập tức cơ thể thả lỏng và trở về trạng thái yên tâm lạ lùng. Đúng thế! Vậy là, giống như tôi luôn yêu anh hết mình, giờ đây tôi chỉ cần hận cô Yukino hết mình là được.

Quá đơn giản mà.

Lâu lắm rồi tôi mới thấy mình thoải mái đến như vậy

Từ bấy đến nay đã mấy năm trôi qua, giờ thì tôi hiểu hết rồi.

Ngay từ đầu tôi đã bị Makino lừa gạt, và cô Yukino chỉ là một nạn nhân quá đỗi hiền lành. Nếu gặp được Aizawa Shoko và Makino Shinji của ngày đó, nhất định tôi sẽ đổi mặt và xử lý chúng một cách thích đáng. Tôi sẽ chỉ cho chúng thấy chính xác những gì chúng thật sự mong muốn, và chắc chắn tôi sẽ dạy dỗ chúng thật đúng đắn. Nhưng lúc đó thì khác...

Giá như chỉ cần hồi tưởng là có thể chấm dứt mọi chuyện thì cả tôi và cả những người đang lắng nghe câu chuyện của tôi đều sẽ thở phào nhẹ nhõm chẳng. Nhưng đáng tiếc, đây không phải một câu chuyện đã kết thúc mà vẫn còn tiếp diễn đến bây giờ.

Tôi hiểu rõ hơn bao giờ hết. Makino lúc đó chỉ là một thằng nhóc ưa được nuông chiều, tôi cũng thế và cô Yukino hoàn toàn không phải chịu bất cứ một trách nhiệm nào.

“Em đã yêu đến thế! Đã yêu đến thế! Đã rất yêu mà!”

Cho đến giờ tôi vẫn mơ thấy mình vừa gào khóc câu đó vừa đâm liên hồi vào người cô Yukino.

Trong tôi có một sức mạnh lớn tới mức khiến chính tôi phải giết mình.

Cứ như có biển chỉ đường hiện lên trước mắt tôi, tôi biết rõ mình phải làm những gì để có thể dồn ép cô Yukino một cách hiệu quả. Chính tôi cũng từng khâm phục năng lực của mình.

Việc đầu tiên tôi làm là đi muộn giờ học của cô Yukino. Tôi đi muộn mất ba mươi phút nhưng vẫn cố tình hiền ngang đi vào lớp từ cửa chính phía trước.

“Aizawa, em đến muộn. Có chuyện gì thế?”

Cô Yukino hỏi, nhưng tôi cố tình không trả lời và chỉ nhìn chăm chăm cô một lúc lâu. Sau đó mới đáp lại một cách xác xược. “Cô tự hỏi mình trước đi ạ!” Rồi thản nhiên về chỗ ngồi. Ban đầu những việc tôi làm chỉ có vậy. Chỉ vậy thôi nhưng đám bạn học đã đánh hơi thấy có vụ gì đó bất thường và một bầu không khí kỳ lạ bắt đầu lan ra khắp lớp.

“Shoko, có chuyện gì với cô Yukino thế?”

Vào giờ nghỉ trưa bạn bè xúm lại hỏi han, tôi trả lời mập mờ.

“Không có gì. Việc riêng thôi.” Tôi chỉ cần cúi mặt nói vậy là đám bạn lo lắng cho tôi ngay. Sau kỳ nghỉ hè, tôi bỗng gầy tọp đi, từ trước đến nay tôi chưa lần nào nói xấu ai nên mọi người đơn giản đều nghĩ rằng tôi là người bị hại.

Đương nhiên, cô Yukino cũng lo lắng, nhiều lần đã gọi hỏi tôi. Tôi chỉ nói xin lỗi và lảng tránh những gì cụ thể. Thái độ này được duy trì liên tiếp trong ba tháng. Dần dần đám bạn gái thân thiết với tôi cũng bắt đầu lảng tránh cô Yukino. Cô Yukino vốn là người được học sinh tin tưởng, nhưng khi thấy tôi kiên quyết không chịu nói chuyện với cô, họ đã nghĩ chắc là cô có vấn đề gì đó.

Cùng lúc, những tin đồn về cô Yukino và anh Makino bắt đầu lan ra. Ngay lập tức tôi hiểu rằng chỉ có hai khả năng, một là Makino vẫn ráo riết theo đuổi cô Yukino, và hai là để giải tỏa tâm trạng nên anh ta tạo ra tin đồn này. Từ trước đến nay đã có vô vàn tin đồn nhằm nhí tương tự, và đều mau chóng tan biến, đều kết thúc bằng câu “Đời nào cô chịu để mắt đến đứa như thế.” Nhưng lần này, sự im lặng của tôi phần nào đã đem đến tính xác thực cho tin đồn.

Đây chính là đường bóng mà anh chuyển cho tôi!

Tôi đã nghĩ như vậy. Thời điểm đó tôi không có cơ hội nào nói chuyện với anh, nhưng bằng việc dựng lên tin đồn, anh như nhắn với tôi rằng. “Hãy phối hợp đồn cô Yukino tới đường cùng nào!” Dĩ nhiên tôi phải sát cánh cùng anh chứ. Nên tôi lại càng quyết tâm hơn.

“Shoko, có phải giữa anh Makino và cô Yukino có chuyện gì không?” Trước những câu hỏi của bạn bè tôi, tôi rơm rớm nước mắt. Chẳng cần bất cứ diễn xuất nào, chỉ cần nhắc đến chuyện này nước mắt tôi đã rơi lã chã.

“Shoko, ở trường vui không con?”

Trong bữa cơm tối, mẹ kể ân cần hỏi han tôi. Tôi chột nghĩ, đã đến lúc phải tấn công.

“Ừm... Con chỉ thấy có vấn đề ở giờ cổ văn. Mọi người ồn ào lắm, không thể học tốt được. Cô giáo còn khá trẻ nên chắc các bạn cũng cư xử có phần quá đà, nhưng năm sau con phải thi nên...”

Tôi vừa nói vừa cố nhét miếng thịt hảo hạng trên đĩa vào dạ dày. Người phụ nữ hơn tôi chưa đến mười tuổi này trông thật giống mẹ thời còn trẻ đẹp. Mắt cô ta long lanh, chắc vì đã nhìn ra cách khiến tôi chấp nhận làm con cô ta.

Và quả là cô ta rất tích cực.

Chẳng biết bằng con đường ngoằn ngoèo phức tạp nào, mẹ kể đã biết được tin đồn giữa cậu bạn trai cũ của con gái với cô giáo trẻ dạy môn ngữ văn. Vào thời điểm đó đúng là chỉ riêng giờ cổ văn của cô Yukino là lớp nào loạn không ra dáng tiết học gì cả. Một vài học sinh nghiêm túc đã xuống văn phòng phản ánh rằng giờ của cô Yukino không giúp ích cho việc ôn thi của họ, và gần như cùng thời điểm, phụ huynh tới tập gửi lời than phiền tới hội đồng giáo viên.

Bấy giờ cô Yukino bất lực đến tội nghiệp. Cô quá thành thật và lương thiện. Tôi có sức mạnh, cô thì không. Một hiện thực đơn giản và tàn nhẫn.

Cuối cùng Makino cũng tốt nghiệp và rời khỏi trường. Động lực để tôi dồn ép cô Yukino không còn nữa. Nhưng mọi việc đã thoát khỏi tầm kiểm soát của tôi để tự xoay như chong chóng rồi. Giống như dây tai nghe nhét mãi trong túi nay đã rối lên thành mớ bòng bong. Rất nhiều học sinh ghét bỏ cô ra mặt, và cô bỗng nhiên mắc bệnh. Cô Yukino mà tôi ngưỡng mộ ngày nào giờ chỉ còn là một bà cô u ám suy sụp. Tôi kiếm người yêu mới rồi chia tay nhanh chóng, lại kiếm được người mới, cứ thế lặp đi lặp lại.

Vào một đêm mưa, mẹ kể hơn hờ báo với tôi, cô giáo đó sẽ thôi việc. Tôi không trả lời, lặng lẽ đứng dậy khỏi bàn ăn, đi vào nhà vệ sinh, móc ngón tay vào họng nôn cho bằng hết thứ thức ăn mà người đàn bà đó nấu.

Nước mắt tôi cũng tràn ra theo, giàn giụa. Chẳng cần bịa tạc một lời nói dối nào, tôi cũng đã đuổi được cô Yukino ra khỏi trường.

Tháng Sáu năm lớp Mười hai, tôi tình cờ gặp lại Teshigawara.

Trời chiều bất chợt đổ mưa, tôi vội vã chạy vào dưới mái hiên của nhà ga Shibuya. Độ ẩm trong không khí tăng rất cao, giá có một con cá sóc ở đây chắc nó sẽ bơi được trên trời mất. Tôi bất giác nhìn sang bên cạnh, người vừa chạy vào trong mái hiên sau tôi chỉ một tích tắc là Teshigawara.

“Ơ!Ồ ồ ồ! Cậu, là Aizawa?”

Teshigawara nhìn sang phía tôi và hét toáng lên.

“Teshigawara...”

Tôi cũng bất ngờ kêu khê. Teshigawara ướt như chuột lột, không nhuộm tóc cũng không để râu. Cậu ta vẫn luộm thuộm phát ớn, chỉ có chiều cao là tăng thêm và hoàn toàn không phù hợp với chiếc áo vest đồng phục. Cậu ta toét miệng cười ngay, nước bọt văng tung tóe.

“Aizawa! Lâu quá! Hai năm rồi ấy! Có khỏe không? Mà trông cậu càng ngày càng lè lẹt nhỉ!”

Tôi không thể tin vào hiện thực rằng Teshigawara đang đứng trước mặt tôi, thậm chí cũng không kịp tránh nước bọt văng về phía mình. Tôi chỉ đứng ngẩn ra đó như đang ở trong mơ.

“Này, trông cậu bí xì thế! Gặp chuyện gì ở nhà à, hay là ở trường? Có gì thì cứ nói tớ nghe xem nào.”

Tôi thấy trong người bủn rủn. Teshigawara đã vô tình nói ra điều tôi muốn nghe nhất. Cứ thế này thì tôi không trụ vững được mất thôi. Áo đồng phục ướt sũng nước mưa đang dán vào nội y sặc sỡ bên trong, tôi đăm đăm ngượng. Cố gắng kìm nén ý muốn chạy đến ôm chầm lấy Teshigawara, cũng cố để không bật khóc trước mặt cậu, tôi nói, “Đừng có bắt chuyện với tôi, đồ dị hợm! Cậu khiến tôi xấu hổ đấy.”

Tôi chạy nhanh về phía cửa soát vé, không dám ngoái lại nhìn. Tôi lao lên cầu thang, chẳng thèm xem điểm đến ở đâu, tôi cảm đầu chạy luôn vào một toa tàu. Tôi có cảm giác, nếu tiếp tục nói chuyện với Teshigawara thì rồi tôi sẽ đối xử với cậu ấy như cách Makino đã làm với tôi. Tôi quá sợ hãi điều đó.

Kỳ nghỉ hè năm cuối cấp đã hết, học kỳ hai bắt đầu.

Một hôm vào buổi chiều tôi mới ra khỏi nhà để đến trường. Cũng chẳng có một lý do gì đặc biệt, tôi không đi tuyến Ginza như bình thường mà chuyển sang tuyến Yamanote, lòng vòng đường dài một chút để đến trường. Đó là một buổi chiều giữa hè nắng chói chang. Tôi ngồi xuống ghế, ngẩn ngơ nhìn những khoảng nắng rọi vào toa. Hễ tàu theo khúc quanh thì khoảng nắng cũng bắt đầu chuyển động, lướt qua từng người một trên tàu. Khi ánh sáng chạm vào chân tôi, tôi bỗng nhớ lại ngày đầu tiên vào cấp ba.

Hôm ấy tôi và Saya lên chuyển Yamanote để đến trường cùng nhau. Tôi vẫn nhớ như in cảm giác tự hào khi mặc trên mình bộ đồng phục mới, cũng nhớ rõ câu chuyện chúng tôi nói với nhau trong tâm trạng khắp khởi mừng vui.

Này, không biết trường cấp ba sẽ thế nào? Chắc tất cả đều thành người lớn rồi nhỉ! Không biết thầy cô có đáng sợ không! Mong là gặp được anh chị khóa trên hiền lành. Liệu có tìm được người yêu không nhỉ? Giá có bạn trai thật dịu dàng thì thích biết mấy!

Ngay khi cậu học sinh lớp Mười xa lạ đó bước vào lớp, chỉ liếc mắt qua là tôi đã biết. Không, thậm chí ngay cả khi chưa nhìn thấy cậu ta, khoảnh khắc nghe thấy tiếng bước chân cậu ta trên hành lang là tôi đã biết rồi. *Liệu có ai đó đột nhiên xuất hiện trước mắt tôi? Liệu có ai đó đưa tôi ra khỏi nơi này?* Cảm giác tôi quên lãng từ lâu bỗng quay trở lại.

Bấy giờ tôi và đám bạn nán lại lớp sau giờ tan trường để giết thời gian như mọi khi. Câu chuyện đang xoay quanh những chủ đề tầm phào như bạn

trai tôi hiện giờ bình thường quá... CƠn bão vừa mới đi qua nên hoàng hôn hôm ấy đỏ rực, dù mặt trời đã lặn nhưng lớp học vẫn chìm trong sắc đỏ.

Sau khi xác định được chúng tôi, cậu bé liền đi thoãn thoắt như rẽ từng dãy bàn rồi tiến thẳng đến chỗ tôi. Gương mặt cậu rất nghiêm nghị, ánh mắt đanh lại như muốn nói “Tôi sẽ không tha thứ cho các người!”

Cuối cùng cũng tới, tôi nghĩ. Muộn quá đấy! Bỗng nhiên tôi thấy tức giận với cậu bé từ tốn đứng trước mặt tôi. Đã đến nước này rồi, mọi chuyện thành ra thế này rồi, cậu đến đây muộn quá!

“Chuyện gì thế lớp Mười!”

Một bạn học của tôi hỏi với vẻ nghi ngờ. Cậu bé phớt lờ câu hỏi ấy.

“Ai là chị Aizawa?”

Cậu ta hỏi vậy và dừng ngay trước mặt tôi.

“Cậu là ai thế?”

Tôi lên tiếng. Tôi chỉ muốn chỉ cho cậu ta biết tôi là thế nào. Cậu ta hít một hơi thật sâu rồi cất giọng hết sức điềm tĩnh, “Nghe nói cô Yukino sắp rời khỏi trường.”

“Sao chứ?” Từ sâu thẳm trong tim tôi giận điên lên. Cậu ta chẳng hiểu cái cóc khô gì hết. Mọi sự đều đã quá muộn rồi. “Tôi thì dính dáng gì đến con mù dâm đãng đó.”

Vừa dứt lời, tôi ăn ngay một cái tát vào giữa mặt.

Hình phạt đây, tôi nghĩ.

Trần ai tràn đau khổ
tình sầu làm sao nguôi
Trái tim
tràn nước nở
chỉ mong chết cho rồi.

– *Vạn diệp tập*, Quyển 4, Bài 738

Dịch nghĩa

Ta biết, thế gian này nhiều nỗi đắng cay, bởi yêu đương mà cũng đờn đau muốn chết.

Hoàn cảnh sáng tác

Đây là khổ đầu tiên trong hai khổ thơ mà Sakanoue no Iratsume gửi tặng Otomo Yakamochi. Ngôn từ diễn tả chân thực cảm xúc vật vã khi yêu.

Dầu mưa không rơi
vẫn ở lại
căn phòng nơi đáy nước

Akizuki Takao

Khi tát vào mặt cô gái đó, có nỗi chán ghét như dòng nước nhớp nháp thấm ngay vào xương tủy cậu. Đó là dư vị kinh tởm mà bạo lực gây ra cho người ta. Nhưng theo Akizuki Takao, như thế vẫn chưa đủ. Hằn học và thù hận từ sâu trong tim cậu trào ra như máu đỏ.

“Thằng này làm trò gì vậy!”

Tiếng hét vang lên bên cạnh, cánh tay phải vừa tát cô gái bị một nam sinh túm chặt. Takao hất ra, không thèm để ý gì đến gã nọ mà cứ nhìn chăm chăm vào đứa con gái tên Aizawa. Chính con bé lớp Mười hai này, đã khiến người ấy...

Bất chợt có bóng người xấp lại, rồi chỉ tích tắc Takao bị hất tung ra, ngã đập người xuống bàn ghế phía sau. Một tiếng động lớn dội lên ngay bên mang tai cậu, bàn đồ sầm, Takao mở mắt và thấy mình đang dán mặt vào sàn nhà. Mấy giây sau, môi cậu nóng ran lên.

Cái quái gì thế, chúng có bao nhiêu đứa?

Mồm ngập đầy máu, chìm trong cơn giận. Takao thậm chí còn không nhìn rõ số người có mặt.

Khi ngẩng lên, cậu thấy một gã to con mặc áo phông đang nhìn xuống mình với vẻ chán ngán. Cậu liền nuốt ực cả máu ứ lẫn nỗi sợ hãi và hối hận mới trỗi dậy trong lòng rồi chúi người tới trước, húc vào bụng gã ta. Vừa kịp

nhận ra chẳng khác nào húc phải khúc gỗ thì lưng cậu bị một chiếc cùi chỏ răn đánh thụi xuống. Cậu gục xuống sàn. Chưa kịp trở tay cậu lại tiếp tục nhận hai cú đá trúng vào bụng. Như bị đâm thẳng vào nội tạng, người cậu co rúm lại. Nhưng đã có ai đó kéo áo cậu, xốc cậu lên. Ngay trước mắt cậu, chỉ cách chừng mười centimet là một vòng ngực cuộn cuộn. Một gã lưng lừng như cột thép bóp lấy cổ cậu.

“Khốn kiếp!”

Takao hét lên, vung tay đâm vào mặt gã to con nhưng chỉ cần một tay gã đã dễ dàng chặn được. Takao giơ tay lên che chắn phần mặt, nhưng vẫn trúng một cái bạt tai, định phản công thì lại ăn một cú đấm. Gã kia ra đòn không nặng tay lắm, nhưng chẳng mấy chốc Takao đã cảm thấy mặt mình méo mó biến dạng. Vừa cảm thấy ai đó đang đặt đế giày lên bụng mình thì đã bị đá văng đi rồi. Takao đập lưng vào tủ đồ phía sau gây nên một tiếng động vang dội. Một luồng hơi nóng từ phổi ộc ra khỏi miệng cậu.

Cái quái gì thế này... Đau đến phát điên.

“Mày là thằng nào? Định làm gì Shoko đấy hả!” Giọng nói khinh khỉnh của tên to con dội vào màng nhĩ đang ong ong của Takao.

“Shoko, cậu không quen thằng này, đúng không?” Đứa con gái đứng cạnh Aizawa ngập ngừng hỏi. Aizawa vẫn lặng thinh.

Thế là sao đây! Tại sao mình lại yếu ớt đến mức này. Takao muốn khóc cho sự bất lực của bản thân, cậu cố gắng bò dậy, trôn trối nhìn đám học sinh cả nam lẫn nữ đứng trước mặt mình với nỗi uất hận trào sôi. Bọn chúng ồn ào chế nhạo.

“Lại thế nữa hả trời? Thêm một đứa hi sinh vì Yukino.”

“Thật không? Mày cũng thích mục già đó?”

“Hay là cũng được mục ta cho một lần rồi?”

“Mục Yukino quả là lẳng lơ mà. Phát tởm. Có biết mục ấy bao nhiêu tuổi rồi không?”

“Thấy cũng đáng thương ghê. Bị lừa một vỡ rồi nhóc.”

“Nhưng mà bây giờ có khi lại hẹn hò với nhau được đó. Yukino đâu còn là giáo viên nữa.”

Aizawa vốn vẫn nhìn xuống, không biểu lộ chút cảm xúc nào, lúc này bất chợt ngẩng lên nhìn Takao. Và nở một nụ cười méo mó.

“Biết ơn tao đi. Vì tao là người đã bắt mụ già đó nghỉ việc.”

Cơn giận sục sôi đến từng đầu ngón tay Takao. Cậu hét lên và định đâm Aizawa. Nhưng rồi lại một lần nữa cậu bị gã to con tóm lấy và tiếp tục hứng đòn. Trong lúc chịu đựng những cú đấm đá, tâm trí cậu không ngừng quay cuồng với thắc mắc.

Tại sao, tại sao, tại sao?

Người ấy,

Người phụ nữ mưa

Cô Yukino

Không bao giờ nói cho mình...

Mình bị bắt mất rồi, cậu nghĩ.

Ở dưới mái hiên bao bọc trong ánh sáng và mưa, khi chạm vào bàn chân lạnh ngắt của cô, cậu đã bị bắt. Ngày hôm ấy, cậu đo các thông số, dùng bút chì để viền lại khuôn bàn chân. Mảnh giấy ghi dấu bàn chân như còn đọng mùi hương man mác, dường như mình đã vô tình có được một phần con người cô, chỉ nghĩ thế thôi cậu đã thấy cả người phát sốt.

Và như cái giá phải trả cho việc có được một phần của cô, từ sau hôm ấy mưa không còn rơi nữa. Mùa mưa đã kết thúc. Mưa thôi rơi, kỳ nghỉ hè đã đến. Takao không còn một cái cớ nào để đến hàng hiên đó nữa.

Vào một ngày đầu tháng Tám, anh trai cậu chuyển nhà. Takao giúp anh chuyển đồ đạc từ sáng. Do mẹ cậu đã bỏ nhà đi khoảng hai tháng (nói là vậy nhưng cứ độ một tuần một lần bà lại về nhà, hứng lên thì nấu cơm tối hoặc

bắt cậu nấu), nên Takao đã bắt đầu cuộc sống một mình. Căn phòng kiểu Nhật rộng tám chiếu trước kia cậu vẫn dùng chung với anh trai trở nên rộng hơn, chẳng biết phải làm gì với một nửa để không, cậu bèn ăn uống, ngủ nghỉ cả ở đó, và chẳng biết tự bao giờ hình ảnh người ấy đã choán lấy sự trống vắng trong căn phòng và trong tâm trí cậu. Cậu ở đây một mình là bởi không có người ấy ở cùng. Người ấy đang ở một nơi khác, trải qua một cuộc sống khác mà cậu không hay biết. Cậu ý thức được tất cả những điều đó.

Lần đầu tiên trong đời, Takao thấm thía ý nghĩa thực sự của nỗi cô đơn. Cậu đau khổ vì không thể gặp mặt người ấy. Nỗi đau đó gần như là nỗi đau trên thân thể. Một ai đó mà cậu không biết giờ này đang ở bên người ấy, đang lắng nghe giọng nói ngọt ngào run rẩy, đang ngắm nhìn mái tóc mềm mại óng ả, người mùi hương dịu dàng chạm đến trái tim người khác, và biết đầu đây, đang chạm vào những đầu ngón chân màu hồng nhạt.

Trước khi ngủ cậu cầu mong trời sẽ mưa, khi tỉnh dậy cậu cũng cầu nguyện trời mưa. Mưa vẫn không rơi. Cậu đã nghĩ, có lẽ mình quá ích kỷ cầu nguyện mà ông trời đã quyết định không cho mưa rơi xuống. Đến lúc tỉnh ra thì suy nghĩ đó đã trở nên thường trực và hết sức nghiêm túc trong cậu. Cậu sợ hãi nghĩ rằng, nếu cứ thế này cậu sẽ trở nên vô dụng.

Nỗi đau này chỉ mình cậu biết, mình cậu chịu đựng, nó hoàn toàn vô nghĩa. Trong cậu chỉ còn lại đúng một chút bình tĩnh để có thể suy nghĩ được như vậy. Đúng là mình đã yêu mất rồi. Những chỉ vì yêu mà mình thành ra yếu đuối thì làm sao sánh được những người trưởng thành vây quanh người ấy lúc này. Bởi thế không thể vì yêu mà yếu đuối đi, nhờ yêu mình phải trở nên mạnh mẽ hơn.

Nghĩ đi nghĩ lại nhiều lần, Takao đã quyết định vậy. Cậu phải cắt bỏ cái phần đau đớn đến cực điểm trong trái tim mình đi. Rồi cậu tìm ra điều mình cần làm, phải nghĩ cách bộc lộ được tình cảm của mình với người ấy, cậu phải hành động.

Suốt kỳ nghỉ hè Takao dành thời gian cho công việc làm thêm. Cuối cùng cơn mưa cậu mong ngóng bấy lâu cũng đã đến, nhưng buổi sáng hôm

sau cậu lại lên quán sớm. Sau khi Tiêu Phong rời đi, việc ở quán thành ra nhiều không thể tả. Takao hết sức tập trung vừa làm vừa nghĩ, nếu là Tiêu Phong thì sẽ giải quyết thế nào. Bảy mươi phần trăm số tiền kiếm được cậu để riêng ra cho việc đi học sau khi tốt nghiệp cấp ba. Cậu dự định sẽ đăng ký trường dạy nghề làm giày. Ba mươi phần trăm còn lại, cậu dành mua nguyên vật liệu đóng giày.

“Chị... chẳng biết tự lúc nào, những bước đi không còn suôn sẻ nữa.”

Người ấy đã nói vậy

Nên mình sẽ đóng một đôi giày để người ấy đi thật thuận tiện. Có thể điều này sẽ chạm được tới người ấy, cũng là con đường duy nhất cho mình. Hết ngày làm thêm trở về phòng, Takao vừa làm giày đến tận khuya vừa suy tính như vậy. Tờ giấy in hình bàn chân, hình dáng mềm mọng của bàn chân vẫn còn vương lại trên tay cậu. Lấy tất cả những điều đó làm chỗ dựa, cậu mài gỗ, rắc bột đánh bóng lên khúc gỗ để làm khuôn giày. Trong cuốn vở cậu vẽ chõng chất những mẫu giày, sau rất nhiều bản khoản cậu cũng chọn được một mẫu. Đầu tiên làm mô hình. Tiếp đó đặt lên tấm da và lấy bút bạc đánh dấu viền bàn chân. Sau nhiều lần thất bại cuối cùng cậu cũng cắt được miếng da. Như chơi ghép hình, cậu ghép những mảnh da vừa cắt và khâu chúng lại thành khối. Âm thanh của các thao tác vang lên rồi lại bị hút vào căn phòng trống trải. Không khí ban đêm như tấm vải thấm mãi những hạt nước, khóa kín tất cả âm thanh.

Sự tĩnh lặng này, nỗi cô đơn này nhất định sẽ giúp mình trưởng thành, Takao tâm niệm.

Vừa đi làm thêm vừa đóng giày, kỳ nghỉ hè không đủ để Takao làm hết những việc mình cần. Chẳng mấy chốc tháng Tám trôi qua, thu hoạch của Takao chỉ là số tiền tiết kiệm chưa đến 150.000 yên, đóng da giày cậu làm hỏng và rất nhiều vết xước trên tay. Thậm chí cậu còn chưa khâu được nắp giày cho đúng ý. Chính cậu cũng không thể xác định được đến bao giờ mình mới làm xong đôi giày trong tình trạng thế này. Dù vậy, học kỳ mới bắt đầu

đã khiến cậu phấn chấn hơn. Nếu mưa rơi, cậu lại có thể đến gặp người ấy. Bởi cậu đã quyết định sẽ chỉ trốn học vào những sáng trời mưa. Chẳng nhớ cậu đã nói như vậy với người ấy từ lúc nào. Lần tới gặp mặt cũng nên nói chuyện gì nhỉ!

“Em đã thuộc lòng gần hết rồi.” Nói thế này chẳng.

Chắc hẳn người ấy sẽ ngỡ ngàng hỏi lại, “Thuộc gì cơ?”

“Quyển sách làm giày chị đã tặng em.” Nói xong cậu sẽ đọc vanh vách cho người ấy nghe. Có thể người ấy sẽ bất ngờ lắm. Sẽ vui.

Ngày đầu tiên của học kỳ hai, Takao đến trường, mang theo tâm trạng khắp khởi vui mừng ấy.

Vào giờ nghỉ trưa, đột nhiên đi ngang qua người ấy trước cửa văn phòng giáo viên, Takao đã không nhận ra ngay. Cậu mất đến vài giây ngỡ ngàng.

“Cô Yukino.”

Takao chưa kịp quay lại thì Sato Hiromi đi trước cậu một chút đã cất cao giọng chạy về phía người ấy. Khi cậu ngoái đầu nhìn theo Sato thì thấy người ấy đang đứng cạnh thầy Ito giáo viên chủ nhiệm của cậu.

Cô Yukino?

Vẫn chưa thể hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra, cậu đứng chôn chân thêm một lúc, lại thêm mấy học sinh nữa chạy đến gần. Ai nấy thi nhau gọi người ấy.

“Cô xin lỗi mọi người.”

Vừa nghe, cậu đã run bắn người. Mình biết giọng nói ngọt ngào run rẩy này. Tại sao người ấy lại ở trường? Takao thấy hoảng loạn.

“Cô xin lỗi các em. Cô vẫn còn ở lại đến hết tiết năm. Nếu được cô trò mình nói chuyện với nhau sau nhé.”

Nói với các học sinh đang vây quanh mình xong, cô chớp mắt và bất chợt nhìn về phía Takao. Mắt họ giao nhau. Cô có vẻ sắp khóc đến nơi.

Đúng là người ấy.

Vừa nhận ra cô, toàn thân cậu ngập tràn một niềm hạnh phúc, nhưng ngay lập tức nó lại bị một cơn giận bất thường cuốn trôi mất, khoảnh khắc sau đó trong lòng cậu là một sự bối rối và băn khoăn. Cậu thấy nghẹt thở, như thể có một cơn gió mạnh đã quét sạch không khí xung quanh.

“Yukino đã đến trường rồi nhỉ.”

Cậu nghe thấy tiếng Matsumoto ngay bên tai mình, trong giọng cậu ta đầy sự ngỡ ngàng.

Sato và Matsumoto kể cho cậu biết chuyện xảy ra với Yukino.

Nào là cô phải chịu sự căm ghét của bọn con gái trong lớp mình chủ nhiệm, bị thù hận vì ai đó mất bạn trai. Nào là họ xúm lại chống đối trong giờ học, lôi kéo cả phụ huynh vào cuộc, dồn ép đến mức cô Yukino không thể đến trường được. Cuối cùng cô quyết định nghỉ dạy. Trung tâm của tất cả, khởi điểm của tất cả mớ bung xung này là một nữ sinh tên Aizawa Shoko.

Cơn giận sôi lên trong lòng Takao. Nhưng cậu không rõ đó là cơn giận với cô gái tên Aizawa Shoko hay với người ấy vì đã không cho cậu biết mình là giáo viên, hay thậm chí là với chính bản thân vì hoàn toàn lạc hậu trước mọi sự kiện.

Dù vậy, cậu đã tạm thời trấn áp được những cảm xúc hỗn loạn trong lòng để tất cả diễn ra bình thường cho đến hết giờ. Trong tiếng chuông tan học cuối chiều, từ cửa sổ phòng học tầng hai, cậu chiêm ngưỡng người ấy bước ra khỏi cổng trường. Có một vài học sinh khóc lóc chạy đến bên người ấy. Hoàng hôn đỏ gay gắt. Cậu rảo bước một mình đến phòng học khối lớp Mười hai, tìm người có tên Aizawa Shoko, hỏi chị ta xem có biết việc cô Yukino đã rời trường không. Nhưng cậu cũng chẳng nghĩ xem hỏi xong rồi sẽ ra sao.

Tôi thì dính dáng gì đến con mù dâm đãng đó!

Aizawa vừa dứt lời, chẳng kịp nghĩ ngợi gì, cậu đã vung tay tát thẳng vào mặt chị ta.

Đi đến nửa chừng thì nhận ra mình đã nhầm đường, nhưng Takao vẫn đi tiếp.

Ở đây là khu dân cư hơi ít ánh đèn đường. Cơn gió nóng hầm hập lay động đám cây bên đường và khẽ đung đưa đường dây điện. Tít trên cao trời đêm không màu là một mảnh trăng trắng muốt đang treo lơ lửng. Do mắt trái đang sưng húp nên nhìn mảnh trăng kia một lúc cậu thấy như nó đang nhện lên hai đến ba lần. Trông giống mảnh móng chân vừa bị cắt ra và rơi xuống. Cậu bỗng thấy như mình nghe được tiếng kìm cắt móng của người ấy kêu tách tách từng tiếng đơn độc. Khung cảnh ấy không có cậu, tương lai sẽ không có cậu, suy nghĩ ấy khiến tâm trạng cậu thêm buồn bã.

Takao gần như bị giáo viên chủ nhiệm ép đến bệnh viện sau vụ âm ỉ ở phòng học. Đến khi cậu được tha về thì trời cũng đã tối hẳn. Cậu hòa vào dòng người trở về trên chuyến tàu tuyến Sobu, ngược nhìn hình ảnh mình đang cầm cặp sách qua tấm cửa sổ đen ngòm, cậu thấy hiện lên gương mặt sưng vù dán chằng chịt băng y tế. Vùng má bị đấm đau nhói nhói từng hồi như nhịp tim của một sinh vật nào đó. Thậm chí nước bọt cũng có vị giống máu. Hết chịu nổi cơn đau trên má và sự bực bội của đám đông vây quanh mình, đến quá ga Nagano, Takao xuống tàu.

Cậu đi dọc theo đường tàu về phía tây. Nếu cứ đi tiếp thì khoảng một giờ đồng hồ nữa cậu sẽ về đến nhà. Gió đập vào người cậu, sự chú ý của cậu chuyển sang cơn đau trên má hơn là hướng mà chân cậu đang bước đi. Thình thoảng cậu nhổ xuống mặt đường nước bọt lẫn với máu.

Tâm trạng cậu giờ đây như một khán giả bất ngờ nhảy lên sân khấu mà không biết kịch bản như thế nào. Cậu hoàn toàn không biết tiếp theo mình phải làm gì. Thậm chí chẳng có ai mong đợi sự xuất hiện của cậu, chính bản

thân cậu cũng hoàn toàn không nhận ra mọi chuyện cho đến tận ngày hôm nay. Ấy vậy mà cậu lại hành động như thể mình là nhân vật chính vậy. Cậu cảm thấy xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm chỗ nào mà chui xuống.

Từ lúc mình còn học cấp hai và chẳng hề hay biết gì, thì mối quan hệ giữa người ấy và bọn Aizawa đã manh nha rồi. Dù là mâu thuẫn hay hòa hợp, thì đó vẫn là một mối quan hệ sâu sắc hơn những cuộc gặp gỡ tình cờ.

Mình chỉ là một người qua đường không quen biết, một cậu học sinh trốn tiết mỗi sáng trời mưa mới xuất hiện cách đây ba tháng.

Chẳng có ai nói muốn mình đóng giày cho họ.

Người ấy cũng chưa bao giờ nói muốn gặp mình. Chỉ khẽ thì thầm rằng có thể sẽ gặp lại nhau.

Mình không hề tưởng tượng xem có chuyện gì đã xảy ra với người ấy. Mình thật sự chỉ biết nghĩ đến bản thân.

Đi hết khu dân sinh Takao rẽ ra ngoài, đến một cây cầu vượt bắc ngang trên đường tàu. Cậu dừng lại giữa cầu, xác định xem giờ mình đang ở đâu. Phía tay trái cậu là ánh sáng từ tòa nhà cao tầng ở khu Shinjuku cậu vừa đi qua, nó đang sáng hơn lên giữa vùng tối thẫm. Vậy thì bóng đêm ở phía tay phải cậu sẽ là nơi cậu cần hướng về bây giờ. Những nóc nhà dân ấm ướt phản chiếu ánh sáng lờ mờ. Và tí trên cao là mảnh móng chân mỏng manh của người ấy. Những đám mây xô giạt như muốn che phủ nó đi, Takao vừa ngẫm vừa nghĩ thầm, có khi ngày mai trời sẽ mưa.

Sáng hôm sau, trời âm u.

Những đám mây xám cuộn cuộn bao trùm toàn bộ bầu trời Tokyo. Đó là một buổi sáng hết sức tĩnh lặng, tưởng đâu mây đã thấm hút hết mọi âm thanh thành phố. Takao ngẫm nghĩ trong lúc bước qua đường cao tốc Koshu Kaido trông nhạt nhòa hơn mọi ngày.

Đến cổng vào công viên ở Shinjuku, nhận ra mình đã quên mang tấm vé năm, Takao không khỏi thở dài.

Trời không mưa, mình không mang vé.

Chắc chắn người ấy cũng không có ở đây.

Mình không nên vào làm gì. Nghĩ như vậy nhưng cậu vẫn trả 200 yên để mua vé thường. Giờ mà đến trường thì cũng muộn học mất rồi. Và chẳng nếu lát nữa trời mưa thì thành ra mình lại chẳng đến được đây... Không, thật ra mình đến đây vì điều gì?

Thôi, sao cũng được. Takao từ bỏ việc tự vấn và nhét tấm vé vào trạm soát vé tự động. Cánh cửa kim loại mở ra, kèm theo tiếng động nghe đặc biệt chói tai ở công viên đang vắng người.

Takao cố không nghĩ ngợi nữa và bước đi, chân vô thức men theo con đường quen thuộc. Khi đi qua vùng âm u giữa những hàng cây tuyết tùng, như thường lệ không khí sẽ đột nhiên thay đổi. Nhiệt độ dịu xuống khoảng một độ, không gian lại tràn ngập màu xanh óng ả của cây và nước. Từ kẽ hở nào chẳng biết, những con chim nhỏ ùa ra và bay vụt qua trước mặt Takao. Đi trong công viên mà không che ô cậu mới thấy nó rộng lớn nhường nào. Y như một đứa trẻ không phòng bị, cậu thấy nỗi bất an trào dâng, linh cảm mình đã phán đoán sai lớn dần lên trong cậu.

Khi thấy không có ai trên hàng hiên bên kia vạt lá phong, Takao gần như thở phào nhẹ nhõm.

Không hề thấy đau lòng.

Cậu tự nhủ, như muốn viết cảm giác ấy ra giấy.

Mình biết, người ấy sẽ không đến.

Takao thử thuyết phục bản thân. Nhưng ngay tắp lự một cảm xúc khác đã lập tức dồn ứ lên cổ họng cậu. Không phải! Cậu bỗng muốn hét lên thật lớn.

Không phải.

Không đúng như thế.

Mình muốn gặp.

Muốn đến nhưc nướ, muốn đến không sao chịu nổi. Chính vì muốn gặp một cách đường hoàng mà suốt mùa hè mình đã ngoan cố không chịu đến đây.

Sự thật, dẫu mưa hay nắng, dẫu tuyết rơi hay mây giăng bao phủ bầu trời, đều không ảnh hưởng gì cả, mình chỉ đơn giản muốn gặp người ấy mà thôi.

Mình không thể nào để mọi chuyện kết thúc ở đây được.

Bỗng từ xa vọng lại tiếng nước óc ách.

Chắc phía ao có con cá nào đó bung mình nhảy lên. Hoặc cành cây nào rơi chạm vào mặt nước. Nhưng, có thể nào...

Cậu chạy vụt qua tán lá phong xòa xuống như tấm rèm, và vững tin thêm rất nhiều khi nhìn thấy giàn hoa tử đằng.

Dưới bóng tử đằng xanh um, thấp thoáng một dáng người mảnh khảnh.

Nghe tiếng bước chân của Takao, người ấy chậm chậm quay lại, hình dáng nổi rõ trên nền xanh lục của mặt ao. Cô mặc bộ vest màu xám, gương mặt ngơ ngác như đứa bé lạc đường. Đôi mắt đen nhìn thẳng vào mắt Takao tựa hồ soi thấu tâm can cậu. Takao run bắn, trái tim như bị một thứ gì gõ mạnh, cậu biết người ấy chính là hóa thân của cơn mưa mùa hạ. Không một ai có thể ngăn mưa đang rơi. Tiếng sấm vang rền đâu đó. Những lời cần nói bật ra thật tự nhiên trên môi Takao.

“Tiếng sấm dội...”

Takao hướng thẳng đến người ấy dưới giàn tử đằng.

Dẫu sấm không vang dội
dù mưa
chẳng tuôn rơi...

Chỉ cần em mong muốn
thì ta sẽ chẳng rời

Gió thổi qua mặt ao khiến giàn tử đằng, làn nước và mái tóc người ấy cùng lao xao. Người ấy cụp mắt xuống, nụ cười đượm buồn nổi rõ hơn. Bất chợt, Takao có cảm giác mình đã nhìn thấy khung cảnh này từ lâu lắm rồi.

Đợi đến khi mặt nước ngừng hẳn lao xao, người ấy mới ngược lên nhìn Takao.

“Đúng vậy. Đáp án đúng rồi. Đó là bài thơ đáp lại bài thơ lần đầu chị đọc cho em.”

Giọng nói đó, âm điệu đó giống như một đứa trẻ đang cố bắt chước thầy cô giáo. Câu nói vang lên nghe thật buồn cười, khiến tâm trạng căng thẳng ban đầu của cậu dần dần được giải tỏa.

“Bài này trong *Vạn diệp tập* à? Hôm qua em tìm thấy nó trong sách giáo khoa.”

Bài thơ thuộc thể somonka, thơ đối đáp để thể hiện tình yêu nam nữ. Đáp lại lời người con gái hỏi nếu mưa rơi người có ở lại đây không, người con trai trả lời rằng nếu đó là điều em muốn, dầu mưa không rơi ta vẫn sẽ ở lại. *Mình đã từng nghe thấy bài thơ trong giờ học.* Takao mỉm cười nhún nhó pha lẫn tự giễu cợt khi nhận ra phải mất ba tháng cậu mới nhớ ra chuyện này. Rồi cậu quả quyết gọi tên người ấy.

“Cô Yukino.”

Nói đoạn cậu nhìn thẳng vào mắt Yukino. Cô mỉm cười có đôi phần bối rối. Khẽ nghiêng đầu, cô đưa ngón tay vén lọn tóc đang xòa xuống má.

“Ngày đầu tiên gặp em, lúc nhìn thấy huy hiệu trường trên đồng phục, chị đã nhận ra em học ở trường chị dạy.” Cô khẽ hít thở như để lấy hơi. “Chị nghĩ nếu đọc một bài thơ đã xuất hiện trong chương trình học thì chắc chắn em sẽ nhận ra chị là giáo viên cố vấn. Và chị cũng tưởng rằng mọi người

trong trường đều đã biết mình rồi... Nhưng em, ngay từ đầu em hoàn toàn không biết chị, phải không?”

Takao khẽ gật đầu. Yukino nheo mắt lại như thể đang nhìn vào một vầng sáng chói chang nào đó. Với giọng nói như reo vui cô hỏi Takao.

“Chắc hẳn em đã luôn nhìn vào một thế giới hoàn toàn khác?”

Takao chợt nghe gần đó có tiếng hót chiêm chiếp và trong veo của chim bách thanh, cậu đưa mắt tìm quanh và nhận thấy đôi bách thanh đang quẩn quýt lượn vòng trên mặt hồ. Hai người đứng lặng ngấm nhìn đôi chim một lúc lâu, đến khi chúng bay khuất vào những khóm cây Yukino mới lo lắng hỏi Takao.

“Này, mặt em sao vậy?”

Takao không biết phải trả lời thế nào. Nhưng cũng muốn thử khiến cô lo lắng hơn.

“Em bắt chước cô uống bia, sau đó bị say và vấp ngã ở sân ga Yamanote.”

“Không phải chứ!”

Cô đưa một tay lên che miệng, mắt mở to. Thật đáng yêu! Takao bật cười.

“Em đùa đấy. Em đánh nhau với người ta.”

Đúng lúc đó, bầu trời bùng lên ánh sáng trắng. Kèm theo là những tiếng nổ âm âm.

Sét đánh xuống đâu đó gần đây. Chẳng ai bảo ai, hai người nhìn nhau rồi cùng ngược nhìn bầu trời. Không rõ tự bao giờ mây đen cuộn cuộn đã giăng lên khắp trời, những tia sáng đỏ giật lia lịa như mạch máu, những tiếng ùng ùng theo mây rền đi xa. Gió lạnh thổi qua làm sóng gợn mặt ao, từng giọt mưa bắt đầu rơi lộp độp. Vừa mới nhận ra có mưa thì toàn bộ không gian xung quanh đã trắng xóa vì nước đổ.

Tán lá tử đằng không thể thành mái hiên che mưa, Takao nhanh chóng nắm lấy tay Yukino kéo cô chạy. Họ băng qua màn mưa dày đặc, không nhìn thấy gì phía trước, thậm chí tiếng bước chạy cũng chìm trong tiếng rào rào của mưa. Chạy vào tới hiên thì cả tóc lẫn quần áo họ đều ướt sũng cả.

“Trông như chúng ta vừa mới bơi qua sông để đến đây ấy!”

Yukino vui vẻ nói trong nhịp thở gấp gáp. Takao cũng cười vang. Cùng với tiếng thở hỗn hển, chẳng biết tự bao giờ trái tim cậu đã bùng lên bao cảm xúc. Cơn gió bạt qua lá qua mưa thổi đến tận người họ, cả hai kêu lên bất ngờ. Mùi hương tươi mới và thanh khiết ngập tràn, tưởng như toàn bộ không khí của cả thế gian đã được thanh lọc. Takao nhận ra, đoạn hội thoại và những cảm xúc ban nãy đã bị mưa cuốn trôi. Những chuyện xảy ra ở trường và nỗi cô đơn suốt mùa hè cũng đã biến mất hoàn toàn.

“Chị rất thích những cơn mưa rào mùa hạ.”

Yukino vui vẻ nói, ngẩng mặt nhìn cơn mưa xối xả như thác đổ.

“Em cũng thế. Em thích mùa hạ nhất trong tất cả các mùa.”

“Cả cái nóng của nó à?”

“Vâng, cả cái nóng. Cả bầu không khí ẩm ướt, cả những giọt mồ hôi tứa ra ướt áo, cả cơn khát khô trong cổ, tất cả đều đem lại cảm giác em đang sống, nên em rất thích. Chị Yukino thì sao?”

“Chị cũng thích mùa hạ. Mùa hạ, và mùa xuân nữa. Mùa của những khởi đầu mới, mùa của vạn vật sinh sôi. Còn mùa lạnh khiến cơ thể mình cũng lạnh nên chị ghét lắm.”

Lý do đó nghe thật kỳ cục. Takao bật cười.

“Tên chị là Yukino³⁵ cơ mà...”

“Chị ghét mùa đông.” Yukino nói tiếp và bật cười theo. Cô đưa tay vuốt đuôi tóc bị ướt rồi ngại ngần liếc Takao, vẻ muốn nói lại thôi, môi mấp máy.

“Gì thế ạ?”

“Không...”

Ngập ngừng rồi như đã quyết tâm, Yukino hỏi.

“Này, tên em là gì?”

Takao không cần nghĩ ngợi. Lòng cậu đầy ắp một cảm xúc ấm áp.

“Akizuki, Akizuki Takao ạ.”

“Ừ, Akizuki.”

Yukino khẽ thì thầm như để nối dài dư âm câu trả lời. Rồi cô lại lặp lại một lần nữa “Akizuki³⁶ à.” Gương mặt cô tươi tỉnh hơn như vừa bất chợt nhớ ra điều gì đó.

“Tên em rõ ràng là Akizuki cơ mà!”

Cậu nhìn cô, đúng là giống trẻ con mà.

“Nhưng lại thích mùa hạ.”

Hai người khúc khích cười. Một bí mật nho nhỏ vừa lại vừa sinh ra giữa họ và kéo theo một niềm hạnh phúc râm ran len lỏi đến dưới mái hiên. Rồi cả hai ngồi xuống chỗ của mình trên chiếc ghế dài hình chữ L. Vẫn giữ khoảng cách vừa đủ cho hai người ngồi vào giữa họ, nhưng so với ba tháng trước thì khoảng cách ấy đã ngắn hơn nhiều rồi.

Trời dịu hẳn đi. Cơn gió lớn bất ngờ đã tạm thời lắng xuống, nhưng mưa tiếp tục kéo không khí từ những tầng cao xuống, khí lạnh như mùa thu ùa vào hàng hiên cùng những vạt mưa mỏng manh.

Yukino vòng đôi tay mình ôm lấy hai vai, ngồi co ro. Takao lo lắng, liệu cô có đang bị lạnh không. Mái tóc ướt mưa che khuất gương mặt cô, những giọt nước rơi xuống từ tóc cô. Chiếc quần vải ướt dính sát vào đường nét mềm mại của đôi chân cô. Đằng sau lưng Yukino, ven bờ ao nhỏ, những cánh hoa vàng đang rung lên theo từng nhịp mưa gõ. Mùi mưa và hoa nồng nàn hòa cùng làn hương ngọt ngào của Yukino ngập tràn không gian. Với bộ vest màu xám, trông cô như nhòa dần vào khoảng tranh tối tranh sáng dưới mái hiên. Từ đầu đến chân ướt sũng, Yukino đang hòa tan ra với nơi này.

Một cảnh tượng làm lay động con tim.

Ngắm dáng vẻ Yukino, Takao cảm thấy khó thở, tim cậu đập thành thịch, tiếng mưa như đã bị cuốn trôi về nơi nào xa xôi. Khuôn mặt và điểm trung tâm cơ thể cứ nóng ran lên, Takao buộc mình rời ánh mắt khỏi Yukino.

Đột nhiên cậu bật ra tiếng hắt xì. Thế mà cậu không biết là mình lạnh. Khi ngẩng mặt lên, cậu thấy Yukino đang nhìn lại. Rồi lim dim đôi mắt như tận hưởng hương hoa quanh đây, cô dịu dàng cất tiếng.

“Cứ thế này thì chúng ta cảm lạnh mất.”

Khi họ rảo chân rời khỏi công viên thì cơn mưa cũng đã ngớt, trả lại bầu không khí của tháng Chín. Họ đi phía dưới đường ray của tuyến Chuo, băng qua nhà ga Sendagaya rồi ra đến đường vòng trước công viên, đi vào một cái ngõ nhỏ dẫn tới khu chung cư của Yukino. Đó là một tòa nhà cũ kỹ có trần cao gợi lại cảm giác xưa cũ. Với Takao, tòa nhà tỏa ra một mùi hoài niệm mà cậu đã từng ngửi thấy suốt từ thời thơ ấu ở nhà một người họ hàng. Thang máy đang sửa nên họ phải leo thang bộ lên tới tận tầng tám để đến căn hộ của Yukino. Dù mệt đứt hơi, nhưng đi sau Yukino trên dây cầu thang hẹp, Takao cảm thấy hạnh phúc vì được tự nhiên tận hưởng mùi hương của cô đang đong đầy không gian.

Vừa bước vào phòng, Yukino đã giục Takao đi tắm. Cô đưa cho cậu chiếc áo cổ chữ V cùng chiếc quần thể thao rộng để thay cho bộ đồ bị ướt. Yukino tắm sau, cô mặc chiếc quần bò cũ màu đỏ cam có đai đeo vàng bạc và áo lửng màu hồng phấn. Mùi xà phòng thoang thoảng khi cô di chuyển. Tai Takao nóng bừng, dõi theo từng tiếng bước chân cô trên sàn nhà gỗ.

Yukino bỏ chiếc sơ mi đồng phục ướt sũng của Takao vào máy giặt, với quần thì lấy khăn khô thấm nước rồi là phẳng. Trong lúc đó, Takao mượn nhà bếp để nấu bữa trưa. Tủ lạnh chất đầy bia lon khiến cậu phát hoảng, tuy nhiên ở ngăn rau củ có hành tây, cà rốt và xà lách, nếu bỏ bớt phần đã úa đi thì vẫn còn ăn được. Có cả trứng, cậu bèn quyết định làm món trứng tráng cuộn cơm. Không có thịt, cậu dùng cá hồi đóng hộp, như vậy sẽ thay được cho cơm thịt gà. Cậu còn tìm thấy một chai dầu ô liu lẫn trong đống chai lọ

gia vị (chắc hẳn cái này được dùng làm đồ nhắm rượu), cậu trộn chung hành và cà rốt đã cắt tròn với xà lách làm món xa lát đơn giản. Chai dầu trộn chỉ còn sót lại một lượng cách đáy chai năm milimét, Takao phải cho thêm dấm và hạt tiêu vào để tăng thêm hương vị. Căn phòng ngập tràn mùi bàn ủi quần áo, hơi nước và mùi thức ăn. Đây chính là không khí của gia đình. Takao thấy lòng mình bình yên lạ thường.

“Ngon quá! Chị rất thích nước tương cà chua.”

“Em nhận câu đó là câu khen trứng cuộn cơm ngon được không?”

Takao cười nhăn nhó. Hai người ngồi đối diện nhau quanh chiếc bàn gấp.

“Có thể vỏ trứng vẫn còn lẫn trong đó nên chị ăn phải chú ý vào đấy nhé.”

Nghe vậy, Yukino chớp mắt bối rối. Rồi như hiểu ra, cô cười vang.

“Đáng ghét thật! Chắc em có thù với món trứng rán của chị.”

“Ha ha... Món trứng rán đó làm sao mà em quên được chứ.”

“Không được ngon lắm hả?”

Không ngon lắm? Takao thấy tức cười.

“Có thể nói là nó không ngon...” Cậu nhìn Yukino mỉm cười, “Nó dở. Rất dở. Đây là em nói thật lòng.”

“Chẳng sao cả. Đẳng nào thì chị cũng chẳng giỏi nấu ăn.”

Yukino nói vậy với gương mặt tỉnh bơ, rồi khi đưa miếng cơm lên miệng gương mặt cô liền chuyển sang rạng ngời hạnh phúc. Một chút tương cà chua còn sót lại trên môi, cô đưa lưỡi khẽ liếm.

“Ngoài tương cà chua thì chị Yukino còn thích gì nữa không?” Takao hỏi.

Yukino nghĩ ngợi một lúc.

“Chị thích vị của nước xốt hơn là nước tương. Và cả nước dùng nữa.”

“Chị có vẻ giống với nam sinh cấp ba nhỉ?”

“Chị không muốn bị một nam sinh cấp ba nói như vậy chút nào.”

“Chị có biết làm xúp băng nước dùng như thế nào không?” Takao ăn xa lát và hỏi.

“Ờ... có lẽ là băng lúa mì. Mà không, hình như là lúa mạch.”

“Người ta đun sôi nó. Ở miền bắc nước Pháp có một cái hồ lớn, màu hồ phách rất đẹp.”

Yukino lộ vẻ ngỡ ngàng.

“Nghe nói có cả cá nữa. Người ta bảo tên nó là cá nước dùng.”

“Làm sao có chuyện đó được.”

“Đương nhiên là làm gì có chuyện đó chứ! Yukino có đúng là giáo viên không thế?”

“Thật... quá đáng!” Mặt Yukino đỏ ửng lên, đỏ xuống tận cái cổ mảnh khảnh. Bàn tay trái nắm lại gõ xuống mặt bàn. “Akizuki, như thế là rất hư! Không được! Thái độ đó là không được!”

Bộ dạng nghiêm nghị của cô khiến Takao bật cười thành tiếng.

Dọn dẹp bát đĩa xong, lần này đến lượt mùi hương cà phê thơm dịu lan tỏa khắp nhà. Phía cửa sổ trượt mở ra ban công có treo một tấm rèm màu xanh lá cây, nhờ vậy mà giờ đây căn phòng nhuộm một màu xanh lục nhạt nhạt.

Căn phòng này, cứ như nằm ở đáy nước ấy!

Vừa nhâm nhi tách cà phê Yukino pha cho, Takao vừa nghĩ. Cậu đang ngồi ghé ở mép cửa sổ, khi ngược mắt lên nhìn, cậu thấy Yukino đang đứng ở bếp tự pha cho mình một tách cà phê. Dù nhìn cô từ phía sau nhưng Takao biết rất rõ cô đang cười. Tiếng bàn chân trần cọ nhẹ trên sàn nhà, tiếng cà phê phin rỏ tong tong vào tách gốm... vọng tới tai Takao với cảm giác như vọng lên từ đáy nước. Cậu thấy mình được bao bọc bởi những âm thanh của

mưa và của Yukino. Khoảnh khắc này, những hờn ghét vớ vẩn, những nôn nóng linh tinh và những bất an vây hãm cậu suốt mấy năm qua bỗng tan biến đi hết.

Sống cho đến hôm nay, đây...

Takao chợt nghĩ, và để tránh làm vỡ cảm xúc vừa bùng lên từ tận đáy lòng, cậu cẩn thận lựa chọn từ ngữ.

Sống cho đến hôm nay, đây...

Có lẽ là khoảnh khắc hạnh phúc nhất cuộc đời mình.

Dấu sấm không vang dội
dù mưa
chẳng tuôn rơi...
Chỉ cần em mong muốn
thì ta sẽ chẳng rời

– *Vạn diệp tập*, Quyển 11, Bài 2514

Dịch nghĩa

Tiếng sấm từ xa vọng lại, dấu trời chẳng mưa, ta cũng sẽ ở lại nơi đây nếu như em níu giữ.

Giải thích

Đây là bài thơ đáp lại lời người con gái muốn lấy mưa làm lý do để giữ chân người mình yêu, chàng trai bày tỏ ý sẽ ở lại nếu như người con gái mong muốn điều đó. Bài thơ này là bài thơ đối đáp lại bài thơ ở chương 2.

Chẳng nói nên lời

Yukino Yukari và Akizuki Takao

Sống cho đến hôm nay, đây có lẽ là khoảnh khắc hạnh phúc nhất cuộc đời mình.

Yukino nghĩ.

Nhưng cô cũng biết, hạnh phúc này không thể dài lâu. Chẳng mấy chốc nó sẽ kết thúc. Lúc này đi tắm, hơi nước nóng đã làm cô tỉnh táo và nhận thức đầy đủ. Nhưng toàn thân cô vẫn đang ngập chìm trong hạnh phúc. Đầu ngón chân ấm nóng, tâm trạng hân hoan khiến miệng cô cứ nhoẻn cười mãi. Cô rót nước sôi vào phin lọc. Bột cà phê nở to và nở lụp bụp, hương thơm ngào ngạt. Tiếng giọt cà phê rơi xuống tách nghe thật giống tiếng mưa.

“Cầu xin thần linh...” Yukino khẩn. “Xin hãy để cho khoảng thời gian của con và Akizuki dài thêm một chút. Một chút nữa thôi cũng được, đừng để cơn mưa của chúng con tạnh mất.”

“Chị Yukino!”

Tiếng gọi cất lên từ sau lưng cô. Nụ cười vẫn còn nguyên trên môi, Yukino quay lại. Cậu ấy cũng mỉm cười, nhìn thẳng về phía cô.

“Em nghĩ tình cảm em dành cho chị...”

Ôi không...

Yukino ngẩn ngơ. Cơn mưa tạnh rồi.

“... là tình yêu.”

Cậu nói, và đắm đắm nhìn Yukino.

Cho đến lúc này, Yukino hiểu rõ như lòng bàn tay, rằng chính Takao cũng không ngờ mình có thể nói thành tiếng những lời vừa rồi. Chỉ là bất giác buột ra khỏi miệng vậy thôi. Nhưng thật không công bằng. Chính bản thân mình cũng như vậy.

Yukino biết hai má mình đang dần đỏ lên, cứ như thể cô đang đứng từ xa ngắm chính mình vậy.

Mình đang rất hạnh phúc. Toàn thân mình đang run lên vì hạnh phúc. Thế nhưng...

Ở nơi nào đó, có một con người khác của mình đang cố vươn tay tới con người đang hạnh phúc này. Sẽ mất rất lâu mới có thể chạm vào được, nhưng mình phải kéo cô ấy lại, bắt cô ấy nói những điều đúng đắn. Dù có chuyện gì đi chăng nữa vẫn phải làm như vậy.

Tôi đặt tách cà phê lên mặt bếp, thở hắt ra hơi thở tôi đã quên khuấy trong chốc lát. Tưởng như tôi vừa mới nở một nụ cười cay đắng vậy. Chính tôi cũng muốn phủ nhận điều đó, tôi phải nói ra những lời đúng đắn. Tôi phải nói ra đúng với giọng điệu nhẹ nhàng và từ tốn của một giáo viên.

“Không phải chị Yukino, mà là cô Yukino chứ?”

Nghe vậy, Akizuki hé môi như định nói điều gì. Nhưng sự im lặng vẫn ngự trị, cậu lại cúi mặt xuống. Tôi cảm nhận được, cậu không chỉ thất vọng mà còn bất ngờ. Giống như nổi thảng thốt khi bị chính bàn tay mình đang hân hoan siết chặt hất mạnh ra. Tim tôi đau nhói. Tôi cầm lấy tách cà phê, bước đến trước mặt cậu ấy, ngồi xuống chiếc ghế đầu, nó khẽ kêu két một tiếng. Nhìn xuống cậu ấy đang ngồi trên sàn nhà, tôi từ tốn nói. “Chắc hẳn em biết chuyện cô nghỉ việc ở trường đúng không?”

Không có câu trả lời. Tôi lại tiếp tục.

“Cô sẽ chuyển đi vào tuần sau. Cô sẽ trở về nhà ở Shikoku.”

Nghe tôi nói vậy, cậu im lặng hồi lâu. Rồi như đã quyết tâm hỏi cho ra lẽ, cậu ngẩng mặt nhìn tôi. Đến lượt tôi chỉ biết cúi mặt, tôi nói như phân bua, “Cô quyết định như thế từ lâu rồi. Cô sẽ làm lại tất cả ở đó.”

Bỗng nhiên hình ảnh hàng hiên vắng người hiện lên trong đầu tôi. Nó bị cơn mưa nhuộm đen, trông thảm thương như một ông lão bị người vợ bao năm gần bó rời bỏ.

“Ở nơi đó, cô đã luyện tập cách bước đi. Cho dù chỉ có một mình.”

Tưởng như có một đứa trẻ đang hét lên trong lòng, bắt cô nói cho hết câu mình muốn nói. Nói rằng “Tôi không cần em”. Ngón chân cô quắp lại, dồn nén hết sức lực.

“... Cho dù không có giày.”

Y như thả hòn đá xuống giếng sâu, mãi một lúc lâu những lời nói đó mới chạm được tới cậu thiếu niên. Không khí như vang lên tiếng rơi cốc căn khi hòn đá gặp đáy giếng.

“Thế thì sao ạ?” Cậu hỏi lại với giọng khô khốc. Đôi mắt cậu nhìn thẳng, mạnh mẽ đến mức làm cô sợ hãi.

“Thế nên...” Yukino lảng đi chỗ khác, cố trả lời. “Cảm ơn em về mọi chuyện, Akizuki.”

Sau đó là im lặng. Như để lấp đầy khoảng trống, một lần nữa mưa rơi mau hơn. Những chậu cây cảnh đã đựng đầy nước mưa trong vát, trông giống như những bể chứa nhỏ.

Cuối cùng Takao lặng lẽ đứng dậy. Tiếng quần áo sột soạt vang lên. Cậu nhìn xuống Yukino.

“Cảm ơn, về bộ quần áo này.” Cậu nói và đi thẳng về phía nhà vệ sinh. “Em sẽ thay nó ra.”

“Nhưng đồ vẫn chưa khô...”

Yukino bất giác kêu lên, gọi theo tấm lưng đã khuất dạng. Không! Như thế này sẽ tốt hơn. Yukino quay lại, hướng ánh mắt xuống bàn tay đang cầm tách cà phê. Cô nghe tiếng cánh cửa phòng thay đồ đóng lại. Cô đưa tách cà phê chưa uống lên môi. Hơi nóng tỏa dày thấm ướt hàng lông mi. Cô định uống nhưng rồi chiếc tách quá nặng, cô lại đặt xuống bàn. Trong người

Yukino có một chú nhím đang xù lông gai và vụng về bò vòng quanh. Sự hối tiếc vô cùng đang lắng lẽ tích lại mỗi lúc một nhiều trong lòng cô.

Vậy tôi phải làm sao cho đúng đây? Yukino chỉ chực khóc. Ngay từ đầu, tôi đâu có bất cứ sự lựa chọn nào. Tôi đã luôn cố gắng đối xử chân thành với mọi người. Tôi đã luôn mong muốn trở thành một người dịu dàng và đáng mến như cô Hinako. Hễ ai yêu cầu điều gì, tôi cũng cố gắng hết mình để đáp ứng họ.

Yukino nín lặng ngấm nhìn hơi nước đang mỏng dần phía trên tách cà phê, suy nghĩ đầy ắp trong đầu. Mình đã mong muốn được hòa vào thế giới này biết bao. Mình đã muốn trở thành một phần của thế giới lung linh này. Khi lớn dần lên, mình cho rằng có thể thực hiện được mong muốn ấy tốt hơn bao giờ hết. Những tưởng sẽ được sống một đời bình thường như mọi người. Nhưng rồi khi nhận ra, mình đã lại vướng vào một chuyện gì đó không thể tránh khỏi như cơn mưa một lúc nào đó sẽ rơi. Thầy Ito đã đến, Makino đã đến, cả Aizawa nữa cũng đã đến bên mình. Lần này, khi mình gắng gượng đến được nơi mái hiên đó để trú mưa, Akizuki cũng đã đến. Mọi người làm rối loạn trái tim mình. Mình đã mong họ sẽ để nó được yên. Mình đã cố gắng đợi chờ biết bao để có thể đứng dậy bằng chính sức mình. Mình đã phải cố gắng đến thế nào để sống được mà không khép nép sợ sệt mỗi ngày.

Tiếng bước chân chậm chậm gần lại. Yukino ngẩng mặt lên. Trong màu xanh lục nhạt, cậu đang mặc bộ đồng phục chắc chắn còn hơi ẩm, đứng ở đó.

“Em về đây ạ. Cảm ơn chị vì mọi chuyện.”

Cậu điềm tĩnh nói và cúi đầu thật thấp. Rồi không đợi chờ câu trả lời của Yukino, cậu đi thẳng đến cửa ra.

“Đợi...” Yukino đứng bật dậy khỏi ghế. Đợi đã. Em hãy ở lại đây. Em không mang theo ô. Ít nhất hãy ở lại cho đến khi tạnh mưa.

Không phải vậy, Không được phép nói những câu đó. Yukino lặng thinh, ngồi xuống ghế. Tiếng bước chân cậu ấy xa dần. Tiếng xỏ giày, tiếng tay nắm cửa quay xuống. Cuối cùng là tiếng sập cửa.

Lòng cô lập tức cuộn trào một nỗi tức giận.

“Đồ ngốc!” Cô hét to lên, đứng phắt dậy và cầm lấy chiếc ghế, giơ lên cao tìm chỗ để quăng nó thật mạnh. Nhưng ở nơi đó chẳng còn ai nữa, cô lại hạ ghế xuống, ngồi lên nó. Thì thầm lần nữa, “Ngu ngốc...”

Akizuki là đồ ngốc.

Cậu cứ mang bộ mặt như thể mình là kẻ duy nhất bị phản bội. Cậu làm bộ mặt như thể mình không làm bất cứ điều gì xấu xa. Cậu chẳng hề biết tôi đã trải qua mùa hè với tâm trạng thế nào khi cậu không thềm đến hàng hiên đó nữa. Kỳ nghỉ hè của cậu năm lớp Mười là quãng thời gian toàn chuyện vui vẻ. Ngày ngày cậu được ăn cơm cùng gia đình mình. Chắc chắn cậu cũng đã đi chơi, uống nước cùng mấy cô bạn đồng trang lứa. Cậu chẳng thể tưởng tượng nổi cuộc sống của một người phụ nữ lớn hơn mình mười hai tuổi sẽ ra sao.

Sống mũi cô cay cay. Hơi thở nóng hổi nghẹn lại trong cổ, lồng ngực đau nhói, lệ đã ngân ngấn trên mi. Cô đưa tay ấn chặt hai mắt để ngăn nó chảy ra. Phía trong mi mắt ướt nước, những đường vân trắng mong manh hiện lên trong mắt cô. Tách cà phê chưa kịp uống đang để trên bàn cứ thế nguội dần đi.

Chính cậu mới là người kết thúc quãng thời gian này.

Yukino giữ ý nghĩ đó, lòng gằn như hờn giận. Cậu vẫn chỉ là một đứa trẻ. Chỉ cần cậu không nói ra điều đó, chúng ta đã có thể cùng nhau ăn cơm thêm nhiều lần nữa. Chúng ta đã có thể trao đổi địa chỉ liên lạc, cậu có thể ra tiễn tôi ngày tôi về quê và hơn hết có thể tìm một cách khác ít đau đớn hơn, nhẹ nhàng hơn để kết thúc mối quan hệ của chúng ta.

Tôi đã cố kìm mình.

Tôi đã cố để không nói ra.

Tôi đã không nói ra rằng tôi thích cậu.

Cô thậm chí đã nghĩ như vậy.

Yukino ngẩng mặt lên khỏi lòng bàn tay. Cô cố gắng để không nghĩ nhiều nữa. Vậy mà vừa rồi...

Cô bật chạy như thể bị ai kéo đi. Cơ thể va đập liên tục, cô mở cửa lớn, lao ra hành lang. Cô băng qua cửa thang máy đang bật sáng dòng chữ “Đang sửa chữa”, mở cửa thoát hiểm. Ngoài trời vẫn xám xịt bởi cơn mưa ngày một nặng hạt. Mưa hắt liên miên vào cầu thang, tạo nên những vũng nước dầy đó trên các bậc. Yukino chạy qua gây ra những tiếng lép nhép. Bất thần trượt chân trên một vũng nước, cô ngã lăn một đoạn ngắn trên cầu thang rồi rơi xuống chiếu nghỉ. Tay đã chống được vào chiếu nghỉ nhưng má vẫn bị sượt trên sàn. Áo lại ướt sũng. Nhưng Yukino không để ý đến cơn đau cũng như khí lạnh nữa. Cô đứng dậy và tiếp tục chạy. Cô băng qua chiếu nghỉ, chạy thật nhanh xuống và dừng lại.

Akizuki đang đứng ở đó, nơi chiếu nghỉ ngay tầng bên dưới. Cậu bám hai tay lên lan can cao ngang ngực, nhìn xuống thành phố đang mờ đi trong mưa. Tiếng sấm ở đâu đó như vượt cả vạn dặm xa xôi vang tới nơi đây để thành lời thì thầm ngay bên tai hai người.

“Tiếng sấm dội...”

Ngoài từ đó ra, trong đầu cô không còn một ý nghĩ nào khác.

Dường như suy nghĩ đó đã vang thành tiếng vọng vào tai cậu, Takao chậm chậm quay lại.

Không sao ngờ được rằng cô Yukino sẽ đuổi theo.

Không, trong lòng cậu có lẽ đã mong cô đuổi theo nên mới đứng lại đây chờ đợi.

Cô chậm chậm bước xuống cầu thang, lí nhí gọi. Takao không muốn nghe bất cứ một điều gì nữa, cậu mở lời trước, “Chị Yukino này, chị quên chuyện vừa nãy đi.”

Takao nói một cách tự nhiên và rõ ràng, nghe như lời thoại đã chuẩn bị sẵn từ lâu. Cậu nhìn thẳng vào mắt Yukino và nói ra những điều cậu phải

nói, những điều cậu cho rằng cần phải nói.

“Quả nhiên, em vẫn rất ghét chị.”

Những hạt mưa hắt vào mặt cậu. Đôi mắt Yukino nhìn lại đầy đau khổ. Còn mang bộ mặt như vậy nữa, Takao nghĩ, mình thực sự ghét con người này.

“Ngay từ đầu chị đã là kiểu người em ghét rồi, chẳng hiểu tại sao. Sáng sớm đã vào công viên nốc bia, xong vô duyên vô cớ vút cho em một bài tanka.”

Takao nói hết tất cả những gì mà người phụ nữ mang theo cơn mưa này đã khiến cậu phải ném trái suốt thời gian qua. Tất cả những bối rối, hoang mang, ghen tức, ngưỡng mộ, ao ước, cầu nguyện, hy vọng và tuyệt vọng, những cảm xúc đó dần chuyển thành cơn giận. Cậu không thể ngăn lời nói tuôn ra nữa.

“Chị chẳng bao giờ nói về bản thân mình, toàn đi hỏi chuyện của em thôi... Chị biết em là học sinh cơ mà. Làm thế thật không công bằng!”

Ghét! Cậu ghét người phụ nữ này! Lúc nào cũng mang bộ mặt như thể mình bị tổn thương, đến tận lúc này vẫn cứ mang cái vẻ mếu máo đó. Cậu căm ghét như thế.

“Nếu biết chị là giáo viên, em đã không bao giờ nói về những đôi giày. Vì chẳng nào cũng bị nghĩ rằng giấc mơ đó chẳng bao giờ thành hiện thực, chẳng bao giờ em làm được. Phải không? Tại sao chị không bao giờ nói thẳng ra?! Chị đã nghĩ rằng chỉ cần dãi bôi cho qua với câu chuyện của bọn trẻ con là xong chứ gì?”

Ghét! Cậu ghét bản thân mình vì cứ hét lên những điều này như một thằng nhóc con!

“Mọi thứ về em... Ngay từ đầu chị đã biết, em ngưỡng mộ điều gì, biết rằng em sẽ chẳng thể nào với tới được, biết rằng giấc mơ của em sẽ không thể thành hiện thực!”

Cậu ghét bản thân mình trông thật đáng thương khi khóc trước mặt người phụ nữ này. Tôi đã cố gắng biết bao để trưởng thành, thế mà giờ đây lại thành ra thế này chỉ vì chị, nên tôi ghét chị.

“Nếu đã vậy, tại sao ngay từ đầu chị không nói luôn đi! Rằng em là đứa phiền phức! Rằng nhãi con như em thì quay về trường đi! Rằng chị ghét em!”

Không phải như vậy, tôi sẽ yêu cô ấy mãi mãi, cả đời. Đến lúc này vẫn yêu, và tình yêu ấy cứ mỗi giây lại lớn dần lên.

“Chị!”

Đừng có đùa... Tại sao đến cả chị cũng khóc chứ!

“Chị cứ sống cả đời như vậy, mang theo mình bộ mặt chẳng thèm quan tâm điều gì.” Akizuki khóc nức nở. Cậu lấy hết sức bình sinh hét to. “Chị cứ thế sống đơn độc một mình!”

Nhịp thở của cô nghẽn lại trước giọng nói của cậu.

Mình không sao kiềm chế được nữa.

Đôi chân trần chạy vụt tới.

Cơ thể cậu bị ôm thật chặt.

Trái tim cậu náo loạn vì mùi hương ngọt ngào.

Đôi tai cậu nghe thấy tiếng khóc đột ngột cất lên như một cơn chấn động.

Tất cả những cảm giác đó diễn ra cùng lúc.

Cậu ngừng thở khi nghe tiếng khóc nức nở như cơn mưa rào.

Yukino run lên lấy bẫy, tự chôn lấp gương mặt mình vào vai tôi, sống mũi lạnh buốt đang ấn vào cổ tôi, cô khóc như một đứa trẻ. Tôi bất ngờ đến mức không cử động nổi một ngón tay.

“M... ồ... i... sá... ng...”

Cậu nghe trong tiếng khóc từng lời nói nghẹn ngào bật ra.

Mỗi sáng.

Hơi thở của cô khiến vai Takao nóng lên như sắp cháy trong lửa.

“Mỗi sáng...! Chị đều mặc một bộ vest... Chị... đã cố gắng để đến trường!”

Cơn sốt hầm hập trên vai giờ đã lan ra khắp người cậu. Sức nóng tưởng chừng đủ làm tan chảy khối băng trong con người cậu, cậu chỉ còn biết đứng đó khóc nức như một kẻ ngốc.

“Nhưng chị thấy sợ hãi... Cố cách mấy... cũng không thể nào đi được...”

Khung cảnh trong veo trước mắt cậu có thứ gì đó đang phát sáng lấp lánh.

Là mưa.

Những hạt mưa sáng lên lấp lánh trong ánh trời chiều đang bao bọc lấy chúng tôi.

Cô ấy lại nói trong tiếng nức. Giọng nói ngọt ngào đó vang lên bên tai tôi.

“Ở nơi đó... Chị...”

Tôi muốn cô ngừng khóc, tôi muốn mình ngừng khóc, tôi ôm chặt lấy Yukino như để ngăn lại nước mắt. Tôi ghì đầu cô vào vai mình. Vừa muốn phá hủy, vừa muốn bảo vệ, yêu thương và đau khổ cùng lúc khiến tôi không biết phải làm gì.

Yukino hét lên, như thể tất cả sức lực của chúng tôi đã khiến cô phải nói ra, như thể cô đã lấy hết sức bình sinh để nói ra.

“Ở nơi đó, chị đã được em cứu rồi!”

Thế rồi, Yukino khóc òa lên như trẻ nhỏ.

Thế rồi, Akizuki khóc òa lên như trẻ nhỏ.

Chẳng còn nói nên lời, hai người họ ôm lấy nhau như bị đông cứng.

Giữa những tòa nhà cao tầng, phía mặt trời chiều đang dần lặn mất, có khu vườn sáng lên màu xanh lục và những tòa nhà cao tầng trông như vách đá xa xôi.

Giống như những bụi lửa bị gió thổi bay, mưa lất phất sáng lấp lánh, ánh lên sắc vàng.

Như hoa huệ đỏ
giấu mình trong cỏ
Đồng mùa hạ xanh
Tình riêng em cũng
quắt quay để dành

– *Vạn diệp tập*, Quyển 8, Bài 1500

Dịch nghĩa

Giống như đóa hoa huệ đỏ đơn độc nở giữa cánh đồng xanh mùa hè, tình yêu đây nỗi xót xa vì phải giấu kín trong lòng, không thể thổ lộ với người tôi yêu.

Hoàn cảnh sáng tác

Bài thơ của Sakanoue no Iratsume. Lấy hình ảnh trung tâm là một đóa huệ đỏ nở giữa cánh đồng xanh um tùm cây cỏ. Giống như vẻ đẹp của đóa hoa huệ không ai có thể thấy ấy, tình yêu không được gửi đến đích cũng đầy khổ đau.

Nhanh đến nỗi người lớn không sao đuổi kịp
người yêu của con trai
thế giới không bao giờ phai màu

Akizuki Reimi

Một buổi sáng đẹp trời khiến tâm trạng sáng khoái hơn bao giờ hết, tôi quyết định rẽ ở góc khác với thường ngày. Đánh tay lái xong, vầng mặt trời lúc này còn đang chiếu lên lưng tôi giờ đây đã rải ánh nắng từ phía cửa sổ bên tay phải. Nắng mai chiếu qua người tôi, nửa thân bên phải tôi dần được sưởi ấm. Tôi thầm nghĩ, cuối cùng mùa xuân cũng đến rồi.

Mùa đông vừa qua đúng là băng giá. Ở Tokyo cũng có một đợt tuyết lớn rơi vào tháng Hai, trong vùng bóng râm, tuyết cũng chưa tan hết mà đang đen lại, lớp xe của tôi đã thay thành lớp chống trượt. Vậy mà mới vào tháng Ba, vùng Kanto vẫn còn chưa qua hẳn những cơn mưa kéo dài, không khí lạnh buốt da thịt đó chẳng biết từ lúc nào đã tan dần, khung cảnh được nhuộm màu xanh mơn mớn của những đám cỏ. Người ta thường hay nói mùa mưa là mùa đâm chồi nảy lộc.

Tôi nhấn tay vào công tắc, hé cửa sổ bên phía ghế lái. Ngay lập tức hương mùa xuân tràn vào trong xe. Một thứ khí lạnh đặc trưng chỉ có của mùa này, nó khiến cho mọi dự cảm đều dâng đầy. Biết bao lần tự trường, bao lần tốt nghiệp trải qua cùng niềm tự hào, nỗi buồn, tình yêu, những bất an và kì vọng, tất cả những cảm xúc đó lại dâng lên trong tôi. Hai đứa con trai tôi cũng đã trải qua biết bao nhiêu kì lễ hội trường, đến giờ này hương mùa xuân lại đến mang cho tôi thời nổi loạn của chính mình. Tâm trạng tôi nhanh chóng thành phấn khích. Tôi muốn mau chóng đi mua sắm đầu năm,

đi thăm mỹ viện, hội họp gặp mặt, rồi hẹn hò và đi chơi, còn phải uống rượu nữa. Ngay lập tức trong đầu tôi ngập tràn những cảnh tượng, hay có thể nói là những tưởng tượng vui vẻ. Đền tín hiệu trước mắt tôi đã chuyển sang màu đỏ, tôi lẩm nhẩm tự nhắc nhở bản thân mình không còn là một cô thiếu nữ bông bột nữa và chầm chậm đạp phanh. Ít nhất thì không còn cần gặp gỡ hay họp mặt hẹn hò gì nữa. Tôi hít một hơi thật sâu và thở ra thật mạnh. Hôm nay đúng là một ngày đẹp trời. Tôi nhòa người ra trước vô lăng ngược nhìn lên trời. Bầu trời như vết mực xanh đã tan ra trong nước, phía dưới, đầu đó đã điểm chút ánh hồng phớt của hoa anh đào, những chiếc lá mới đâm lên từ chồi non trông như vết bút đầu tiên cho màu xanh lục của một bức họa màu được vẽ rất cẩn trọng.

A, ra là vậy.

Giờ tôi mới nhận ra. Đôi giày con trai tôi đưa cho tôi xem hôm trước là để đi trong những ngày xuân thế này. Chắc hẳn đó là đôi giày dành riêng để ai đó đi đến những vùng đất mới vào một sáng mùa xuân đẹp trời thế này. Không biết đó là người như thế nào nhỉ, chân phải tôi chuyển dần sang chân ga, vừa mỉm cười tôi vừa nghĩ ngợi. Cô gái mà con trai tôi yêu, và có lẽ là yêu trong tuyệt vọng ấy là người thế nào, để con trai tôi phải muốn gửi tặng một đôi giày mùa xuân?

“Cứ coi như con không phải là con của mẹ nhé!”

Thằng bé nói vậy. Có lẽ là vào một đêm tuyết rơi cách đây hai tháng. Lúc đó tôi về nhà muộn từ chỗ làm, ăn xong bữa cơm đứa con trai mình nấu, tắm rửa xong xuôi và trước khi đi ngủ tôi muốn uống chút rượu nên đã ngồi vào bàn ăn trong bếp. Lúc đó đã hơn 1 giờ đêm.

“Sao thế?”

Tôi nhìn thẳng vào mặt thằng bé, không hiểu có chuyện gì. Gương mặt nó đang rất nghiêm túc.

“Con muốn nghe ý kiến khách quan một chút... Mẹ thấy cái này thế nào?”

Nói đoạn nó đặt một đôi giày nữ lên bàn. Vẫn phảng phất mùi da mới và mùi keo dính.

“Trông dễ thương đấy chứ!”

Tôi buột ra những suy nghĩ thật trong lòng. Đó là một đôi giày xỏ đế mềm cao khoảng năm phân. Phía mũi giày có màu hồng nhạt, thân giày màu be nhạt hơi gần với màu trắng, phần gót giày có màu vàng chanh hơi bóng sáng lên. Phần cổ giày có dây khá dài để buộc, đầu dây là hình chiếc lá may bằng da màu táo xanh. Cách phối những gam màu nhạt này trông khá yếu đuối, đôi giày mang đến cảm giác vô thường phù du, dường như chỉ cần để qua một đêm nó sẽ tan biến đi mất.

“Cái này là con làm hả?”

Thật khó hình dung đôi giày sẽ được bày bán ở cửa hàng, mà có được bày bán nó cũng sẽ bị chôn vùi trong hàng loạt những đôi giày rục rờ khác. Đây rõ ràng là đôi giày để dành riêng cho một ai đó.

“Đúng là thế. Nhưng con không cần ý kiến chung chung đâu, mẹ cứ cho nhận xét khách quan từ mắt nhìn của một phụ nữ thôi.”

Con trai tôi cứ lặp đi lặp lại câu đó. Gương mặt nó ửng đỏ, mắt sụp xuống, giọng nói nghiêm trọng thấy thương, có cảm giác thằng bé sắp khóc tới nơi. Tôi đau khổ nhận ra thằng bé đã dồn hết sức lực để hoàn thành đôi giày này.

“Để xem nào...” Tôi cầm đôi giày lên. Đúng như khi nhìn vào, nó nhẹ tênh. Lớp da mềm mại khiến tôi liên tưởng đến cảm giác chạm vào con thú non mới sinh với nhịp tim phập phồng liên hồi. Tôi đổi góc độ, nắm thử gót giày, miết vào những vết khâu. Có lẽ đây là đôi giày nữ đầu tiên thằng bé hoàn thành. Để xem, phải nói gì nào!

“Đôi giày nhỏ so với mẹ nên không đi thử được, nhưng mẹ thích thiết kế này. Trông không mấy bắt mắt nhưng có sức sống khá kỳ lạ. Nếu nó được trưng bày ở một xưởng giày quen thuộc thì chắc mẹ cũng sẽ ngắm nó mãi.”

Tôi nói, và nhìn Takao. Ánh mắt thẳng bé tha thiết tới mức tôi tưởng nó sắp bùng lên cơn giận đến nơi, nó khiến tôi phải tiếp tục nói cho đến hết. Con trai tôi thật sự rất khá!

“So với một đôi giày thủ công do học sinh cấp ba làm, thế này là được. Không phải lời khen của bậc làm cha làm mẹ đâu.”

“Nếu không phải là hàng thủ công của học sinh cấp ba thì sao?”

Thằng bé lại hỏi như vừa quyết tâm điều gì to lớn lắm. À phải, mục đích của con là những lời nói thật đúng không? Tôi thấy mình nên bỏ cuộc. Và chẳng đây cũng là trách nhiệm của cha mẹ.

“Để xem nào. Mẹ nghĩ giày này không thể bán được, thực tế cũng khó xỏ vào chân mà đi nữa kìa. Chẳng biết là nó chịu đựng được đến bao giờ, và bao giờ sẽ hỏng! Đại loại thế!”

Môi thằng bé khẽ mở ra như thể định nói, nhưng khép ngay lại. Đôi mắt long lanh đợi chờ tôi nói tiếp. Thôi nào, thôi nào. Cứ sống thoải mái có phải tốt hơn bao nhiêu không! Tôi nghĩ vậy và tiếp tục, “Da giày nhiều nếp nhăn, có cả một vài vết xước nhỏ. Là hàng làm thủ công nên cũng khó tránh va chạm, nhất là không phải để đem bán. Nhưng con xem nhé, nếu nhìn từ đằng sau con sẽ thấy gót hai chiếc không cân.”

Tôi xoay đôi giày ra phía thẳng bé.

“Khi xỏ vào, trọng lượng cơ thể sẽ không được phân bố đều giữa hai bên, càng đi thì gót giày càng lệch. Thêm nữa, mẹ thấy lồi của đế bên trong cũng hơi mềm.”

“Chỗ shank?”

“Ừ, hình như họ gọi nó là shank.”

Tôi lùa ngón tay vào phía trong giày, thử ấn mạnh tay vào phần đế không chạm đất. Toàn bộ lớp da lòng bùng mềm nhũn.

“Nhìn xem! Thế này thì mỗi lần bước đi giày sẽ bị méo. Cho nên...”

“Cho nên, nó hoàn toàn vô dụng.”

Thằng bé tiếp lời, giọng không còn căng thẳng nữa.

“Đúng thế.” Tôi thừa nhận.

Con trai tôi mỉm cười.

“Ngay mẹ còn nói thế thì nếu đem nó ra cho thợ giày chuyên nghiệp xem chắc con sẽ bị chê cười. Đúng là tự học thôi không đủ.”

Gương mặt thằng bé trở nên nhẹ nhõm. Nhanh chóng chấp nhận sự thật đúng là ưu điểm của thằng bé. Tôi thấy thư thái hơn phần nào.

“Không, mẹ cho rằng một thằng bé mười sáu tuổi tự học mà làm ra hình hài đôi giày thôi cũng là thuộc dạng khác người rồi đấy.”

Thằng bé bật cười. “Cảm ơn ý kiến của mẹ. Con tham khảo thêm được khá nhiều. Mẹ uống rượu rồi ạ? Con làm đồ nhắm cho mẹ nhé?”

“Thật hả, cảm ơn con, Takao.”

Ôi, đúng là ở nhà mình thoải mái ghê! Tôi ngẫm nghĩ, trong lúc nhìn Takao đứng đằng bếp mở nắp lon thực phẩm đóng hộp nào đó. Cho đến cuối năm ngoái tôi vẫn ăn nhờ ở đậu tại nhà cậu người yêu kém tuổi, và bữa ăn nào người nấu cũng là tôi, không có ngoại lệ. Tôi với Shota, đứa con trai lớn, thì toàn cãi vã. Shota chuyển ra ngoài sống, tôi thì bỏ đi mấy tháng đến giờ mới quay trở về nhà, bắt đầu cuộc sống hai mẹ con với Takao, từng ngày trôi qua đều yên ổn và dễ chịu. Từ ngày tôi bỏ nhà đi việc giặt giũ, dọn dẹp đều vào tay Takao cả. Đúng là thoải mái! Thật may là tôi đã chuẩn bị trước đứa con trai thứ như Takao.

“Gì thế ạ?”

Có lẽ đã nhận ra ánh mắt tôi, Takao ngoảnh đầu lại.

“Không có gì, mẹ chỉ nghĩ, thật may vì chuẩn bị thêm cả con nữa.”

“Mẹ đừng có dùng từ ‘chuẩn bị thêm’. Của mẹ này!”

Gương mặt ửng đỏ, thằng bé đặt cạch chiếc bát tô xuống mặt bàn. Trêu ghẹo một cậu thiếu niên ngây thơ chưa có kinh nghiệm yêu đương (chắc thế!) thật thú vị!

Trong bát là cá cơm đóng hộp, cùi mớ cuộn tía tô xanh.

“Con định tặng cho ai thế?”

Nhấp thêm chén rượu thứ hai, tôi bâng quơ hỏi Takao. Thăng bé ngẩng mặt lên khỏi tách trà.

“Sao ạ?”

“Mẹ hỏi con làm giày tặng ai? Bạn gái à?”

“Không...” Mặt thăng bé lại ửng đỏ tức thì, nó luống cuống đáp. “Con làm gì có bạn gái.”

Nghiêm trọng rồi đây!

“Sao? Vậy là làm giày tặng cho cô bé con yêu đơn phương à?”

Takao không nói lời nào, mặt khó dăm dăm. Ôi, thảo luận về tình yêu của mọi người thật là thú vị! Tôi uống rượu ừng ực, liên tục đưa đĩa gắp đồ nhắm. Sao mớ và tía tô lại hợp nhau thế này!

“Cô gái đó hơn tuổi con à?”

Tôi cầm đĩa hươ lên không trung, hỏi như chất vấn thăng bé. Takao giật mình nhìn tôi.

“Mẫu giày ấy không phải để dành cho mấy cô nữ sinh cấp ba. Đúng thật là... Con quen được cô ta ở đâu thế? Sinh viên à? Hơn con khoảng bao nhiêu tuổi?”

Takao lại đỏ bừng mặt, lấy tay di vào vành tai rồi xì xụp húp trà. Lảng tránh ánh mắt tôi, nó trả lời vòng vo. “Tâm mười tám, mười chín. Tức là hơn con độ hai, ba tuổi.”

Nói dối! Tôi đoán ra qua thái độ của Takao. Chắc là người đã đi làm rồi, có khi hơn thăng bé đến gần chục tuổi cũng nên. Thật đáng thương! Chuyện này chẳng đi tới đâu đâu! Nhưng tôi lại càng thấy phẫn khích hơn.

“Hừm... Này, con có uống một chút không?”

“Con không uống! Thôi con đi ngủ đây.”

Thằng bé trốn mất rồi. Nhưng tối hôm đó, tôi nhâm nhi rượu và thấm thía nhận ra, Takao đã lớn. Từ đó trở đi Takao không lôi chuyện giày dép ra nói với tôi nữa.

“Hôm qua tôi đã nói với em là giờ làm việc của quầy lễ tân là đến 5 giờ chiều rồi còn gì?”

Tôi nghe tiếng Kobayashi lạnh lạnh vọng lại. Tôi còn nghe loáng thoáng lời phản pháo của một cô bé học sinh, rồi lại tiếng Kobayashi đầy giận dữ, “Đã nói không được là không được!”. Sau đó là tiếng sập cửa kéo quầy lễ tân. Kobayashi mạnh tay tắt búp cả đèn ở đó rồi đung đưa chiếc váy nhiều tầng quay trở về chiếc bàn bên cạnh tôi.

“Sao thế?”

Tôi tạm dừng lên danh sách xuất hàng đến các tiệm sách, bắt chuyện với Kobayashi. Cô khẽ nhú cặp chân mày mỏng lại, nói với vẻ khó chịu.

“Cô bé đó đến giờ mới thềm đem tiền nộp học kỳ hai.”

“Tiền học kỳ hai à? Chẳng phải đã hết hạn nộp thêm được một tháng rồi hay sao?”

“Thì đấy, em đã giục hai lần nhưng vẫn cứ thế. Lại nhấn mạnh là phải chuyển khoản, thế mà con bé cứ mang tiền mặt đến đây. Phòng tài chính cũng đóng cửa lâu rồi.”

Nói đoạn cô đứng phắt dậy chuẩn bị ra về, như thể biết giờ có giận cũng chẳng ích gì. Tôi thầm nghĩ, còn ba mươi phút nữa mới đến giờ về.

“Này, em cho chị xem qua hồ sơ của cô bé đó được không?”

Chẳng thềm chờ Kobayashi trả lời, tôi ngó vào màn hình máy tính của cô ấy. “Cô bé nào?” Trông có vẻ không vui nhưng Kobayashi vẫn giơ ngón tay ra chỉ cho tôi xem. “Đây. Nakajima Momoka.”

Tôi đưa mắt lướt qua những con số rồi bất giác bật lên thành tiếng.

“Khoan đã nào. Hôm nay mới là hạn cuối đấy chứ!”

Tôi hấp tấp chạy ra khỏi văn phòng.

Tôi vừa đuổi theo bóng cô bé đang đi dọc hành lang, vừa lớn tiếng gọi.

“Nakajima!”

Nakajima Momoka quay lại. Tôi ngửi thấy mùi nước hoa vani sực nức.

“Có chuyện gì ạ?”

“Hôm nay nếu em không trả tiền học thì sẽ bị làm thủ tục rời trường đấy.”

Nakajima chỉ thốt lên một tiếng “Hả?”, gương mặt nhăn nhó vẻ không hiểu tính nghiêm trọng của vấn đề. Tôi kéo cô bé về văn phòng để giải thích mọi chuyện. Ở đại học, không nộp tiền học thì sẽ bị xử lý thôi học. Có nghĩa là nếu cứ để thế này cô sẽ bị đuổi học. Hạn nộp tiền học đã trôi qua hơn một tháng, thậm chí gia hạn cũng chỉ đến ngày hôm nay. Đúng ra trước 5 giờ chiều cô phải chuyển tiền học vào tài khoản rồi. Như vậy nghĩa là quá 5 giờ có cầm tiền đến tận đây cũng vô ích. Nakajima Momoka với gương mặt xinh xắn trang điểm hoàn hảo hỏi tôi như đang giận dữ, “Vậy em phải làm sao?”

Tôi trầm nghĩ, có thời gian để trang điểm cầu kỳ thế kia thì đến ngân hàng chuyển tiền với em có tốn mấy thời giờ, nhưng vẫn nhẹ nhàng nói với cô bé. “Tôi sẽ nhận tiền mặt rồi chuyển nộp hộ em. Lần này thôi.”

Nhận lấy phong bì tiền mặt cô bé đưa ra, tôi vừa nghĩ lý do để nói với phòng tài chính vừa nhắm đếm số tiền. Khoan? Tôi đếm lại đến ba lần.

“Còn thiếu 20.000 yên.”

“Thật ạ? Làm thế nào bây giờ, hôm nay em chỉ còn đúng từng này thôi.”

Nói đoạn Nakajima Momoka hướng bộ mặt dày phấn đang tỏ ra bối rối về phía tôi. Cô liếc nhìn tấm biển tên buông thông trên cổ tôi.

“Cô Akizuki có thể trả trước hộ em được không? Ngày mai, à không, tuần sau, em nhất định sẽ trả lại cho cô.”

Tôi cố kiềm chế cảm giác muốn ném thẳng phong bì tiền vào mặt cô bé, sau năm phút hỏi đáp chằng vằng, tôi rút từ trong ví ra 20.000 yên với điều kiện cô bé để lại cho tôi địa chỉ và số điện thoại của gia đình.

“Chị thật là ngốc!”

Kobayashi nói vậy khi tôi thả cho Nakajima Momoka về và quay lại bàn làm việc.

“Cứ để con bé đó bị đuổi học đi, cũng là tự làm tự chịu cả thôi. Nó đâu còn là trẻ con nữa, em nghĩ chúng ta chẳng việc gì phải giúp con bé đó đến mức như thế.”

“Kobayashi này, lúc này em có nhận ra không?”

“Gì ạ?”

“Chuyện hôm nay là hạn nộp tiền học cuối cùng của cô bé đó.”

Kobayashi không trả lời câu hỏi của tôi, mồm miệng nhanh nhẩu giải thích.

“Những lần như thế này cũng là dịp để dạy cho con bé đó phép tắc xã hội là thế nào, cũng là tốt cho nó cả thôi.”

“Chị nghĩ khác đấy,” tôi đáp.

Tôi ngắm nhìn cô gái đứng trước mặt tôi, một cô sinh viên mới tốt nghiệp trông cũng dễ thương xinh xắn, chỉ trạc tuổi Nakajima Momoka lúc này với những chiếc móng tay được trang trí đẹp đẽ.

“Chị nghĩ trường đại học khác với các cơ quan hành chính bình thường, khác với quầy giao dịch ngân hàng nhiều lắm. Đương nhiên, đại học cũng là một cơ sở kinh doanh, nhưng trước hết nó là cơ sở giáo dục. Như vậy, những nhân viên hành chính chúng ta cũng giống như các giáo viên ở đây, phải hỗ trợ cho sự trưởng thành của học sinh, phải làm việc để giúp các em có thể tự lập khi bước ra ngoài xã hội. Chúng ta phải đứng về phía học sinh chứ không phải đứng về phía thu nhập của nhà trường.”

“Vậy chị nghĩ cái đó khác với việc nuông chiều chúng ở chỗ nào?”

Kobayashi nói ra vẻ ngờ ngàng lắm, cầm lấy chiếc túi xách sọc lượn sóng hàng hiệu bước thẳng ra cửa đi về, không thèm chào hỏi gì. Tôi cố kìm nén lại nỗi thôi thúc ném cây bút chì theo cô ta.

“Sao không ném luôn cái bút chì đó đi.” Kiyomizu nói như đùa, rồi đưa cốc trà ô long lên uống.

“Như thế không được, dù sao cũng là đồng nghiệp.”

Trong quán ăn chật chội, khói nướng thịt và những tiếng om sòm của khách lấp đầy không khí.

“Nhưng đúng là bực mình. Sao bọn trẻ bây giờ lại thích chỉ trích thế. Đứa nào cũng khắt khe với người khác. Chúng chẳng bao giờ nghĩ xem mình đang được bỏ qua, được tha thứ nhiều đến đâu, lúc nào cũng đòi hỏi người khác phải đạo đức, luân lý và phải cư xử với chúng thật lịch sự. Lòng tự tôn cao ngất ngưỡng, lười kiểm điểm bản thân và không bao giờ chịu chấp nhận giá trị của người khác.”

Nói một hơi, tôi lại nốc bia ừng ực.

“Ôi, chắc tích tụ cục tức lâu lắm rồi nhỉ.” Kiyomizu vui vẻ nói. “Nhưng anh thấy anh cũng hiểu một phần nào quan điểm của Kobayashi.”

Bất ngờ vì câu nói, tôi lờm Kiyomizu.

“Thì cũng chỉ là cảm giác thôi mà.” Kiyomizu xua tay cười. “Học sinh bây giờ ngạo mạn. Lúc nào cũng cho mình là khách hàng, luôn muốn xử phạt một ai đó.”

“Này, trên đời này chẳng ai có quyền xử phạt người khác hết.”

Tôi chồm hẳn người tới trước để nói, đúng lúc đó một đĩa thịt lớn lại được mang lại.

“Được rồi Reimi, anh nướng thịt cho em nhé.”

Đôi tay gầy trơ xương của Kiyomizu thoăn thoắt xếp những miếng thịt đã tẩm ướp lên vỉ nướng. Chỉ nhìn thôi cơn nóng giận trong tôi đã lắng

xuống.

“Dạ dày cũng ngon lắm này, Reimi.”

“Kiyomizu, nội tạng ăn được rồi. Chưa cần gọi cơm đâu nhì. Vậy lấy thêm một ít rau xà lách để cuốn nhé.”

Nhìn Kiyomizu phồng má nhai, tôi lại biến thành một bà mẹ đang trông chừng bữa ăn của con mình, thậm chí chỉ chực đưa tay ra bón. Thực tế, cậu ấy đã ba mươi sáu tuổi, có thể gọi là sắp vào tuổi trung niên rồi, nhưng toàn mặc những bộ đồ thoải mái kiểu đi chơi hoặc ở nhà nên trông như sinh viên, mái tóc cắt ngắn, lúc nào cũng đeo một cái kính gọng lớn và thân hình gầy gò. Cũng có những lúc tôi trông cậu ấy còn trẻ hơn Shota, đứa con trai lớn của tôi năm nay mới hai mươi bảy tuổi.

“Mà này, vì sao Reimi lại làm việc trong trường đại học nhì? Có lý do gì đặc biệt không?”

Tôi vừa cuốn thịt vào lá xà lách cho Kiyomizu vừa trả lời.

“Em đã kể là trước đây em sinh đứa con trai đầu tiên lúc còn đang là sinh viên. Trước và sau khi sinh em phải nghỉ học một năm. Sau đó em phải vừa đi học vừa nuôi con. Lúc đi tìm việc...”

“À đúng rồi, lúc đó một giảng viên đã giới thiệu trường đại học cho em?”

“Ừ, thầy đã giới thiệu cho em vào phòng giáo vụ, công việc là hỗ trợ hoạt động giảng dạy học tập ở phòng nghiên cứu. Sau khi kết hôn em vẫn muốn đi làm, em cũng thích môn ngữ văn, cũng thích giới học giả.”

“Thế à?”

“Hồi đó, xung quanh vẫn khá là gay gắt. Việc một cô gái lấy chồng, sinh con ở tuổi đi học bấy giờ vẫn còn là chuyện hiếm. Hồi đó Luật Sử dụng Lao động vừa được cải cách xong nhưng với em thì rất khó để xin vào các doanh nghiệp bình thường.”

Tôi uống cạn chỗ bia trong cốc.

“Bởi vậy em rất biết ơn cách đối xử của thầy và của trường đại học này. Sự tự do về học vấn đảm bảo cho lòng kính trọng ấy. Những nơi như trường học phải xứng đáng là vị thần bảo vệ cho tính đa dạng.”

Bấy giờ cậu phục vụ đi ngang qua, tôi gọi lấy thêm bia.

“Kiyomizu thì sao?”

“Thêm một cốc như vừa nãy đi.”

“Cho thêm một bia và một trà ô long nhé.”

Kiyomizu không uống rượu bia. Không phải là không biết uống. Trước kia nghe tôi hỏi không uống rượu làm sao giải tỏa tâm trạng được, cậu đã từng trả lời rằng chỉ vì thấy không cần thiết thôi.

Ghế đối diện tôi, một cặp đôi đang gấp thịt bò lên vỉ. Cô gái trang điểm theo kiểu bây giờ, trông y hệt cách trang điểm của Nakajima Momoka và Kobayashi. Chàng trai khoảng hơn hai mươi tuổi, mặc bộ vest, chắc vừa từ công ty trở về. Từ bầu không khí giữa hai người, tôi có thể đoán chắc họ mới hẹn hò được khoảng nửa năm. Ăn ở đây xong họ sẽ vào một cửa hàng tiện lợi mua đồ ăn vặt và bữa sáng cho ngày mai, sau đó về căn hộ của một trong hai người và ngủ với nhau. Họ sẽ cãi nhau vì những chuyện vặt vãnh, ghen tuông vớ vẩn nhưng vẫn cặp kè với nhau, được khoảng một năm sẽ có một bước ngoặt. Bỏ nhau, cưới nhau, hoặc tiếp tục mối quan hệ lơ lửng này. Bất chợt tôi bắn khoản, không biết trong con mắt người ngoài, chúng tôi có giống một cặp đôi không. Một người phụ nữ bốn mươi tám tuổi với một cậu bạn trai kém mười hai tuổi cùng nhau ăn ở một quán ăn chẳng có gì sang trọng.

“Mà hình như con trai thứ của Reimi cũng sắp đến tuổi học đại học rồi thì phải.”

Miếng dĩa dày trên vỉ nướng bén lửa dần co rúm lại. Kiyomizu cầm đũa thận trọng lật miếng thịt để kiểm tra nó đã được nướng chín chưa, mắt vẫn dán vào mặt sau miếng thịt và hỏi tôi.

“Ừ, năm nay học lớp Mười một.”

Tôi trả lời. Kiyomizu không bao giờ ghen. Nên tôi cũng chẳng ngại ngần gì kể cho cậu nghe về chuyện người chồng cũ cũng như con cái của mình. Việc tôi mang thai ngoài ý muốn với người đàn ông hơn mình năm tuổi và sinh con lúc còn đang đi học, chuyện tôi kết hôn với người ấy, chuyện tên người chồng cũ là Takashi, tôi bèn đặt tên hai đứa con lần lượt là Shota và Takao giống như đang chơi trò chơi nổi chữ³⁷, việc người chồng cũ của tôi phải đi công tác nước ngoài khiến tình cảm giữa chúng tôi nguội lạnh dần, chuyện chúng tôi chia tay khi đứa con trai thứ hai vừa lên cấp hai. Kiyomizu lúc nào cũng lắng nghe với gương mặt thư thái, chấp nhận mọi chuyện tự nhiên như việc mặt trời làm bốc hơi nước biển, rồi những hạt nước đó tụ lại thành mây được gió cuốn đi và cuối cùng lại thành mưa rơi xuống nơi này. Cậu ấy đã có lần nhẹ nhàng nói với tôi nghe như đang vui lắm.

“Vậy sao. Thì bình thường anh cũng đâu biết cảm giác ghen tuông với mọi người là gì đâu.”

Mặc dù là vậy nhưng... Tôi cũng nhìn chăm chăm vào miếng thịt nướng. Không uống bia rượu, không ghen tuông, thậm chí không bao giờ tức giận. Tôi tự hỏi liệu người đàn ông này có thật sự yêu tôi không. Những lần cậu ta ôm tôi là vì yêu hay chỉ vì không thể không quan tâm. Mỗi lần đi uống cùng nhau câu hỏi này đều hiện lên trong đầu tôi, nhưng riêng hôm nay tôi tạm gác nó lại và tiếp tục kể về đứa con trai của mình.

“Đứa con thứ hai của em nó không học lên tiếp mà sẽ đi học làm giày.”

“Giày á? Học làm giày, vậy có nghĩa là muốn thành thợ làm giày sao?”

“Chắc vậy.”

Kiyomizu ra chiều suy nghĩ lung lắm.

“... Cũng khá hiếm người như thế nhỉ. Nghề đó kiếm cơm còn khó hơn cả nghề thiết kế nữa. Chắc không phải là công việc ở nhà máy đâu nhỉ, chắc phải là làm cái gì đó có tính sáng tạo hơn chứ nhỉ. Hay là cậu bé muốn mở một xưởng riêng của mình chẳng hạn.”

“Có thể.”

“Anh xin lỗi nếu nói câu này, nhưng không phải là thằng bé muốn trốn khỏi kỳ thi tuyển sinh đại học chứ?”

“Chắc không phải đâu. Thằng bé cũng đã làm được mấy đôi rồi. Chắc khoảng từ hai năm trước cơ.”

“Sao? Ở nhà á? Tự làm một mình?”

“Ừ, tiền mua dụng cụ và vật liệu cũng là do thằng bé tự đi làm thêm rồi tích lũy lại.”

Nghe vậy, ánh mắt Kiyomizu nghiêm túc hẳn lên, “Reimi, thằng bé đóng những đôi giày như thế nào? Nhận xét từ quan điểm của một người mẹ thôi cũng được?” Hiếm khi nào cậu ấy nhiệt tình quan tâm đến thế. Có lẽ là mối quan tâm của một người làm thiết kế đồ họa chẳng.

“Là thật!” Cậu ấy nói vậy. “Thằng bé tên Takao phải không? Ít nhất thì mong muốn của thằng bé là thật. Với những đứa trẻ đơn thuần muốn thử thách, chúng sẽ tự động hỏi han, tự động nhớ những câu nói của những nhà phê bình, rồi rất dễ có xu hướng công kích những tác phẩm của người khác. Cảm xúc đó không phải anh không hiểu.”

Kiyomizu vẫn nhìn chăm chăm vào miếng thịt trên vỉ và nói khe khẽ như chỉ để cho chính mình nghe thấy.

“Nhưng, những ai thực sự muốn làm ra một điều gì đó thì khác, trước khi hỏi ai, trước khi nói với ai, họ đã bắt tay vào làm rồi.”

Khi tôi về tới nhà cũng đã khoảng 12 giờ đêm, vừa mở cửa ra tôi đã nghe tiếng chào của đứa con trai lớn vọng ra từ phía bếp.

“Muộn quá. Mẹ đi uống về à?”

Shota ngồi uống một mình ở bàn. Nó mặc một chiếc áo sơ mi màu lục nhạt, cà vạt đã tháo ra, trên bàn có một vài món đồ nhắm chắc mua ở siêu thị về và cả chiếc điện thoại di động mà công ty nó bán nữa. Trông thằng bé bỗng nhiên giống một người đàn ông nào đó tôi không quen biết trên chuyến

tàu đi làm đang chìm trong ánh sáng lờ mờ của đèn đường hắt ra từ khu dân sinh cũ kỹ.

“Ừ, mẹ vừa mới đi ăn cùng với Kiyomizu về. Lâu lắm mới thấy con đấy Shota, có chuyện gì à?”

“Con về lấy quần áo mùa hè.”

“VẬY HẢ?”

Tôi trả lời qua loa, bước vào phòng riêng cởi bộ vest rồi khoác áo phao vào và quay lại bếp. Tôi không muốn uống thêm nữa, nhưng cảm giác tay mình trống trải quá nên tôi lại mở tủ lạnh lấy ra một lon bia, tôi bật nắp lon và ngồi xuống đối diện Shota. Cả hai đều hiểu rõ đối phương đang trong tâm trạng không mấy vui vẻ. Mất một lúc không gian im lặng chỉ có tiếng rót rượu. Nói gì thì nói tôi vẫn là người lớn, ít nhất so với con trai mình, tôi bèn đánh tiếng hỏi trước.

“Gần đây con thế nào?”

“Không có gì thay đổi cả, vẫn như thường thôi. Mẹ thì sao?”

“Khỏe chứ, chẳng có gì thay đổi cả. Takao đâu, hai đứa ăn tối cùng nhau à?”

“Không, con đến lúc quá giờ cơm tối. Thăng bé đã rửa xong chén bát và đi ngủ rồi.”

“VẬY HẢ?”

Câu chuyện giữa chúng tôi cứ đứt gãy thành từng đoạn. Shota không muốn nghe về chuyện yêu đương của tôi, tôi cũng không muốn nhắc đến cô gái đang sống chung cùng Shota. Chúng tôi đều hiểu như vậy.

“Căn bếp tối quá. Tòa nhà này xây được bao nhiêu năm rồi nhỉ?” Shota hỏi.

“Khoảng bốn mươi năm.” Tôi trả lời.

“Cứ mỗi lần con bước vào căn nhà này là lại thấy bức bối. Tối tăm, kiến trúc cũng tệ, không biết nói sao, nó thật sự khiến con thấy bị gò bó. Ít

nhất mẹ cũng phải lau dọn đồng bát đĩa cũ và mấy vết băng dính trên cột nhà đi chứ.”

“Cứ thế này là được rồi. Đừng có đụng vào.”

“Ai thèm đụng vào chứ!”

Con đến đây làm gì vậy. Câu hỏi đó trôi ngược vào lòng tôi cùng ngụm bia. Chẳng hiểu sao ngồi đây đối diện với gương mặt cáu kính của Shota tôi lại có cảm giác như mình đang trải qua cái đêm dài đằng đẵng khi tôi và Fujisawa Takashi bàn chuyện ly hôn. Shota lúc này còn nhiều tuổi hơn Takashi hồi anh ta kết hôn với tôi.

“Thằng bé cũng đã học lớp Mười một rồi.”

Shota chột hạ giọng. Chuyện về Takao.

“Đúng thế.”

“Cũng đến lúc phải nói chuyện về việc học hành của nó sau này rồi mẹ nhỉ? Takao có nói gì với mẹ về dự định tương lai của nó chưa?”

Cuối cùng tôi cũng hiểu. Shota vì muốn bàn bạc nên mới ngồi đây đợi tôi đến giờ. Tôi cầm lon bia trên tay, biết rằng nó đã cạn, tôi đứng dậy lấy cốc để uống rượu.

“Thằng bé nói sẽ không đi học đại học. Nó có vẻ đang phân vân chuyện đi học ở trường nghề hay đi du học.”

“Sao?” Shota đột ngột lớn tiếng. “Cái gì thế? Du học? Hả?”

Tôi cầm chiếc cốc quay về ghế ngồi. Tôi chờ đợi Shota rót rượu cho mình nhưng xem chừng thằng bé không hề muốn vậy, tôi bắt đầu tự mình hòa nước.

“Không, thật ra muốn đóng giày cũng không có gì xấu. Nhưng tốt nhất vẫn nên đi học đại học đã chứ? Mẹ thấy sao?”

“Mẹ không biết. Tạm thời cứ chờ cơ hội nói chuyện với nó dần dần thôi, nhưng suy cho cùng đây là cuộc đời của riêng Takao mà.”

Tức thật, cuối cùng lại cãi vã. Tôi thấy phiền muộn. Mỗi lần bàn bạc về Takao thì tôi và Shota đều cãi cọ, y như một cặp vợ chồng kỵ nhau về phương pháp giáo dục con cái vậy.

“Con cũng chẳng muốn tranh luận những chuyện đương nhiên đâu.” Giọng Shota đầy mệt mỏi và chán nản. “Takao mới có mười sáu tuổi, mẹ hiện là phụ huynh duy nhất của nó. Con xin mẹ đấy, ít nhất cũng làm tròn trách nhiệm của người làm cha làm mẹ đi. Đừng coi Takao như kẻ giúp việc nhà của mẹ, được không.”

“Mẹ coi nó là kẻ giúp việc nhà bao giờ chứ!”

Shota phớt lờ, “Chí ít mẹ cũng phải chỉ cho nó thấy những chuyện như khác biệt trong thu nhập giữa người có bằng đại học với người tốt nghiệp cấp ba, hoặc là tìm việc sẽ khó khăn hơn nếu hồ sơ quá ngắn.”

“Mẹ sẽ nói mà.”

“Đã có thời gian để bao một tên không bán được thiết kế của mình thì cũng nên thu xếp dẫn Takao đi đâu đó và nói những chuyện nghiêm túc đi.”

Tôi nổi đóa, liền ném luôn lon bia rỗng vào người Shota. Một âm thanh ngu ngốc vang lên khi chiếc lon đập vào vai thẳng bé.

“Ôi! Nguy hiểm quá!”

“Còn nói! Chính mày cũng đang chung sống với một con diễn viên nửa mùa không danh tiếng đó thôi.”

“Chẳng liên quan.”

Giọng Shota lẫn cả sự tức giận. Đó, lúc nào cũng dễ nổi nóng! Trong khi chính con đã rời khỏi ta, mặc dù từng lớn lên nhờ chính bầu sữa này. Tôi bỗng thấy mình thật đáng thương, nước mắt cứ thế tràn mi, “Có liên quan đấy, chuyện về cuộc đời của một con người cơ mà. Nói cho con biết, ở cái tuổi của con bây giờ mẹ đã phải vừa đi làm vừa nuôi nấng đứa con trai đang học tiểu học đấy.”

“Đứa bé đó là con mà.”

“Phải! Hồi đó con bé bỏng ngoan ngoãn bao nhiêu vậy mà chẳng biết từ lúc nào đã trở thành một người đàn ông mẹ không hề quen biết. Con là kẻ thù hay là bạn của mẹ vậy?”

Những lời tôi nói chìm trong tiếng nước mắt rơi. Đầu tôi trống rỗng, một cảm giác nhẹ nhàng thư thả ngọt ngào lan tỏa trong tôi. Tôi ngửa cổ uống ừng ực. Lại nữa sao! Shota bỗng dừng nhẹ giọng, “Thôi, là lỗi của con. Mẹ cũng đâu cần khóc như vậy. Đừng uống nữa, mau đi tắm rồi đi ngủ đi.”

“Không, mẹ cứ uống.”

Tôi tiếp tục đổ rượu vào cốc. Cảm thấy tiếng thở dài ngao ngán của Shota trôi xa dần.

“Mẹ tha cho con đi!”

Chẳng biết từ bao giờ...

Từ bao giờ mọi người bắt đầu rời xa khỏi đây.

Từ bao giờ họ bỏ lại một mình tôi.

Bọn trẻ lớn lên với một tốc độ tôi không thể nào đuổi kịp.

Kết thúc buổi gặp mặt phụ huynh nói chuyện ba bên ở trường, tôi nhận ra đứa con trai đang bước bên cạnh tôi đã cao lớn hơn.

“Takao, tháng sau con bao nhiêu tuổi nhỉ?”

“Mười tám.”

Vậy có nghĩa là tôi cũng sắp năm mươi rồi. Tôi ngược nhìn hàng cây rêu quạt đang chuyển màu vàng và bầu trời màu xám tro sát ngay trên đầu mình rồi buông một hơi thở trắng muốt. Tất cả thay đổi chỉ trong chớp mắt.

Có lẽ cả Nakajima Momoka cũng sẽ thay đổi.

Khoảng một năm rưỡi trước, cô bé Nakajima Momoka không bị buộc thôi học, giờ đã là sinh viên năm thứ ba đại học, mỗi lần đi lướt qua tôi trong trường đều cúi đầu chào. Nghe nói cô bé ở trong nhóm seminar có tính cạnh tranh khá cao nên ngày nào cũng nhiệt tình vào thư viện học.

Kobayashi giờ đã là nhân viên cốt cán của văn phòng, luôn chỉ bảo cặn kẽ cho các thành viên mới. Shota vẫn duy trì cuộc sống chung với cô diễn viên (mà bản thân tôi cho là không có tương lai gì cho cả hai đứa).

Trong hơn một năm qua, tôi đã mua xe mới thay cho chiếc xe cổ lỗ sắp hết khấu hao, đi nội soi dạ dày hai lần, và mua thêm hai bộ vest cùng hai đôi giày mới ở cửa tiệm quen thuộc. Tôi đã chia tay Kiyomizu, và sau một vài lần ngồi thử mấy quán rượu chẳng biết có thích hợp với mình hay không, tôi cương quyết khóa kín những sự việc không bao giờ còn muốn nhớ nữa, cứ thế chôn sâu làn sóng cảm xúc trong rượu, trong sách vở, trong những chiếc váy cũ kỹ và dưới mặt đất ẩm thấp của thành phố này.

Rồi mùa đông lại đến.

Thành phố đang chuẩn bị đón Giáng sinh vào tháng sau, người ta trang hoàng đường phố bằng những màu sắc rực rỡ khiến nó náo nhiệt hẳn lên. Vậy mà đứa con trai đang đi bên tôi chẳng thấy gì hết. Nó đang nhìn về một tương lai xa hơn cả năm mới và lễ tốt nghiệp. Nước Ý phải không? Tôi chưa từng đến đó. Mà nghĩ lại thì, tôi chưa ra nước ngoài bao giờ.

Thật chẳng ngờ đấy!

Tôi thường cho rằng mình là người hướng ngoại, hay đi đây đó hơn hẳn Takao. Từ hồi còn nhỏ tôi đã luôn đọc thật nhiều sách, ngưỡng mộ nước ngoài biết bao nhiêu. Cũng từng nghĩ khi lớn lên sẽ đến sống ở đất nước xa xôi nào đó. Nhưng kể từ năm hai mươi một tuổi, sau khi sinh Shota, tôi cứ thế bị cuộc sống dồn ép, thời gian trôi qua nhanh như thoáng chốc. Thành ra sống ở Tokyo từ khi chào đời đến giờ. Cuộc đời tôi tóm gọn lại chỉ như vòng bánh xe lăn trong khoảng một tiếng là cùng.

Chẳng còn cách nào khác, tôi đành đứng nhìn những đứa con bay xa khỏi vòng quay cuộc đời mình.

Khi mời tôi vào phòng họp hướng nghiệp, thầy chủ nhiệm Ito hỏi với vẻ bối rối, “Chị là mẹ cháu Akizuki?”

“Vâng.”

“Mời chị ngồi đây.”

Hay anh ta tưởng mình là chị thẳng bé chăng, tôi bỗng cảm thấy phấn chấn. Tôi đã băn khoăn xem có nên mặc bộ vest để trông giống thành viên hội phụ huynh học sinh không, nhưng cuối cùng hạ quyết tâm mặc váy xếp ly ngắn trên đầu gối. Chiếc váy màu xám lông chuột, chân váy viền ren, tôi còn thắt dây lưng màu nâu, sơ mi trắng cài thêm nơ lớn ở cổ. Lâu lâu tôi mới đến một trường cấp ba nên thấy khá vui, dù vậy cũng lo lắng không biết trang phục của mình có hơi lỗi không. Khi ngồi xuống ghế, tôi thấy Takao nhìn mình với gương mặt hết sức bất ngờ.

“Mẹ đến lễ hội hóa trang à?” Nó thì thầm hỏi.

“Không phải!” Tôi bật ra.

“Chị Akizuki...” Thầy Ito hăng giọng dè chừng và mở lời. “Có lẽ chị cũng biết rồi, Takao nói là sẽ không dự kỳ thi đại học. Vì muốn theo nghề đóng giày, cậu bé định đi du học ở Florence. Và để dành dụm tiền học, cậu bé muốn dùng thời gian còn lại ở trường cấp ba để đi làm thêm. Chuyện này là do cả gia đình đã bàn bạc để quyết định phải không ạ?”

Ồ quả nhiên là cuộc họp ba bên với phụ huynh học sinh có khác! Tôi cảm thấy hồi hộp phấn khích. Rồi lấy giọng hết sức nghiêm túc, tôi nói, “Vâng. Con tôi đề cập đến chuyện này lần đầu cũng khá lâu rồi. Cách đây khoảng hai năm, khi cháu còn học lớp Mười. Bấy giờ tôi cũng khá bất ngờ, nhưng từ đó đến nay, qua nhiều lần nói chuyện, tôi đã chấp nhận.”

Gương mặt thầy Ito trở nên nghiêm khắc hơn, “Tôi rất xin lỗi!”

Thầy không giấu giếm sự giáo điều trong giọng nói của mình, “Tôi rất xin lỗi phải nói rằng, tôi không nghĩ việc đi Ý du học để trở thành thợ giày là một lựa chọn thực tế. Trước đây ở trường cũng chưa từng có tiền lệ nào như thế, nếu muốn đi du học thì trong thời gian học ở đại học cũng có thể tìm kiếm được rất nhiều cơ hội.”

À, đúng là cũng có những giáo viên như thế này nhỉ! Tôi lắng nghe giọng nói trầm dày thường gặp ở các giáo viên thể dục và lan man nhớ lại. Bây giờ nghĩ lại thì thấy sự nghiêm túc này đúng là có phần đáng yêu, nhưng thời trước thì chuyện này khá đáng sợ. Tôi liếc nhìn Takao bên cạnh, thằng bé cúi đầu với gương mặt hết sức bình thản. Thằng bé này cũng can đảm. Tôi mà là học sinh, phải ngồi đối diện với ông thầy vâm váp trong bộ đồ thể thao thì chắc sẽ khóc sưng mắt mắt.

“Chị Akizuki này, tôi cũng đã tìm hiểu qua, các hãng giày cần thợ đóng giày, kể cả các hãng sản xuất hay khu thiết kế, đều không còn nhiều ở Nhật nữa. Cơ sở sản xuất đã chuyển hết sang các nước đang phát triển ở châu Á rồi, mà ở Nhật cũng không có văn hóa đặt giày làm riêng cho các cá nhân. Đã biết rõ sự việc như vậy mà vẫn theo đuổi đến cùng thì tôi đánh giá em có quyết tâm rất lớn. Nhưng nếu Takao chỉ có tâm trạng muốn là thử tôi nghĩ nên cho em đi học đại học, trong lúc học có lẽ em sẽ tìm thấy con đường khác. Cho em đi du học ngay sau khi tốt nghiệp cấp ba, mà ở đó lại là một đất nước không thuộc cộng đồng nói tiếng Anh quả thật có khá nhiều rủi ro. Vào trường học tiếng thì có lẽ ai cũng có thể vào được. Tuy nhiên vẫn có khả năng sẽ không thể vào được đại học ở đó, vào được cũng chưa chắc đã tốt nghiệp được. Mà dù có tốt nghiệp được thì khi về nước tìm việc làm em cũng sẽ gặp rất nhiều khó khăn so với các bạn sinh viên mới tốt nghiệp trong nước. Đây là nếu suy xét hết mọi khả năng.”

Thầy Ito nói với giọng âm vang rồi quay sang nhìn Takao. Takao cũng ngẩng đầu lên.

“Akizuki. Tôi nghĩ em nên đi học đại học trong nước để tăng thêm cơ hội cho chính mình. Ý em thế nào?”

Takao mở miệng rồi khép lại. Gương mặt thằng bé khiến tôi có cảm giác nó đang tìm kiếm những điều giấu kín đâu đó sâu trong lòng để nói ra thành lời. Những âm thanh ồn ào của giờ tan trường ngoài cửa thấm vào phòng học mang theo mùi mồ hôi đã nhạt đi trên áo. Bỗng nhiên tôi thấy mình như đang khoác bộ đồng phục mùa đông màu xanh sẫm tưởng như vừa

mới thức dậy trong tôi như sáng sớm hôm nay. Đã ba mươi năm trôi qua, vậy mà đến giờ này tôi mới ngỡ ngàng nhận ra thế giới chẳng hề phai màu.

“Em rất vui vì các thầy cô trong trường cũng như gia đình đã lo lắng cho em.” Takao chậm chậm nói. “Đúng như thầy đã nói, nghề làm giày là lĩnh vực rất eo hẹp. Chính vì vậy em nghĩ nếu mình không cố gắng hết sức sẽ không bao giờ có được điều gì xứng đáng. Em không muốn tự viện những lý do như mình muốn làm nhiều thứ một lúc, hay để tránh rủi ro, hay tạo một cơ hội khác.”

Thầy Ito như muốn nói một điều gì đó, nhưng Takao đã tiếp lời.

“Chế tạo giày không phải là sở thích, em muốn đó là công việc của mình, chính vì vậy mà em muốn đi Florence. Giày, đặc biệt là giày cho nữ giới là xu hướng thời trang. Chúng có những hướng phát triển và thịnh hành nhất định, nếu không thực sự đứng trong dòng chảy của nó sẽ không thể nào thành một nghề được. Mẫu mốt, kỹ thuật đều tập trung ở châu Âu. Thậm chí đến cả mốt cho nguyên vật liệu cũng được quyết định ở chợ hàng mẫu tổ chức ở châu Âu vào năm đó. Kỹ thuật và tài liệu liên quan đến việc chế tạo giày đều tập trung ở Florence. Không phải là việc em muốn đi hay không, mà là em cần thiết phải đi.”

Khi chúng tôi đi xuống con dốc dẫn tới nhà ga, trời bắt đầu mưa phùn. Tôi dẫn Takao tới quán bar mình vừa mới trông thấy. Dù thẳng bé phản đối.

“Con đang mặc đồng phục đấy.”

“Con sẽ đi châu Âu mà. Cái này là để luyện tập trước. Không uống đâu có được.” Tôi kéo thẳng bé vào, hơi ép buộc, chúng tôi ngồi gần vào chiếc bàn sâu tận phía trong. Tôi gọi một ly Moretti và đưa cho Takao một cốc coca.

“Thầy giáo đáng yêu quá nhỉ!” Tôi nói.

“Sao ạ? Đáng yêu ấy ạ? Ai cơ? Chẳng lẽ thầy Ito?”

“Thầy giáo trông có vẻ cáu kỉnh đến tận cuối buổi. Là do lo lắng cho con thật lòng đấy.”

“Hồi năm lớp Mười thầy chủ nhiệm lớp con. Nhưng nói chuyện như thế này thì hôm nay là lần đầu tiên. Con cũng không biết rõ về thầy.”

Tôi im lặng ngắm khung cảnh ngoài cửa sổ một lúc. Trong quán ánh sáng lờ mờ, đối diện với lối đi là chiếc cửa sổ lớn, ngoài kia trông giống như một bể cá khổng lồ trong thủy cung vậy, từng chiếc ô của mỗi con người ngoài đó trông như đang bơi lượn thong thả qua lại trên đường.

Tôi nghĩ dù có buổi họp ba bên với phụ huynh hay không thì quyết tâm đi du học của Takao cũng sẽ không thay đổi. Từ hồi còn nhỏ, thằng bé đã luôn ngồi chơi với những đôi giày của tôi. Tôi mua chúng giống như một sở thích của mình. Chẳng biết từ lúc nào việc chăm sóc và giữ gìn chúng trở thành nhiệm vụ của Takao. Từ những năm học cấp hai, thằng bé bắt đầu phân loại những đôi giày tôi không còn đi nữa. Từ hứng thú với hình dáng nó đã chuyển sang tò mò về cấu trúc các đôi giày. Thằng bé dùng máy sấy và bếp điện để bóc lớp keo trên những đôi giày, nó lấy phần shank ra, bẻ một vài cái gót giày rồi lại lắp chúng vào như cũ. Hết lớp Mười một, Takao bắt đầu tự mình tìm hướng đi cho bản thân. Nó cũng có tham gia một vài hội thảo giới thiệu của các trường dạy nghề trong nước, đi nghe một vài bài giảng của những thợ đóng giày, gặp họ trực tiếp. Thậm chí thằng bé còn nhờ tôi giới thiệu một xưởng làm giày quen. Nghe càng nhiều từ những thợ chuyên nghiệp, quyết tâm đi ra nước ngoài học của thằng bé càng được củng cố thêm. Thằng bé tìm kiếm những vùng có các trường dạy tiếng trong các trường đại học ở nội thành Florence, mua một vài tài liệu bằng tiếng Ý, tra cứu cẩn thận và chọn được một trường, gửi số tiền kiếm được nhờ đi làm thêm để đóng tiền vào học và đã nhận được giấy nhập học vào năm sau. Sau khoảng nửa năm học tiếng thằng bé dự định sẽ thi vào khoa vẽ. Tất cả những thông tin và thủ tục đó, thằng bé làm một mình trong lúc vừa đi học vừa đi làm thêm ở quán ăn và tối về thì học thêm tiếng Ý trên đài.

“Nhắc mới nhớ...” Tôi nhận ly Moretti thứ hai ở quầy, quay về ngồi xuống ghế và hỏi thằng bé một câu hỏi tôi vừa mới chợt nhớ ra. “Này, thế

còn người con định tặng đôi giày mùa xuân thế nào rồi?”

“Sao ạ?”

Đợi một lúc lâu, mặt Takao lại bắt đầu đỏ lên. Tôi tủm tỉm cười, “Thì chuyện cô gái hơn tuổi mà con yêu đơn phương đó.”

“Chẳng... chẳng ra sao cả.”

“Vẫn yêu đơn phương à?”

Thằng bé im lặng không thèm trả lời.

“Ra thế... Vẫn còn yêu hả?”

“...” Thằng bé đưa chai coca lên miệng, nhưng bên trong chẳng còn gì.

“Con đã nói chuyện sẽ đi du học chưa?”

“... Vẫn chưa ạ.”

“Thế hả! Không phải cái gì muốn là cũng được nhỉ!”

Tôi nhớ lại những lời Takao nói trong phòng hướng nghiệp. Cô gái lớn tuổi hơn, ước mơ trở thành thợ giày, cả hai đều chẳng dễ dàng gì để đạt được trong nháy mắt. Biết đâu lần sau thằng bé sẽ làm ra một đôi giày mà cô gái đó đi vừa cũng nên.

Trời tạnh mưa, khi chúng tôi rời khỏi quán, toàn bộ thành phố đang được bao bọc bởi những tia nắng vàng cam. Nhìn sang bầu trời phía tây, mặt trời đã chiếu những tia sáng xuyên qua những tầng mây xám.

À, đúng rồi.

Tôi bất giác nhớ ra.

Đúng thế! Chính tôi cũng đã từng như vậy. Đúng vào mùa này, cũng vào một ngày như thế này, tôi đã từng tự mình quyết định chuyển hành trình của cuộc đời từ nay về sau.

Đó là khi mùa thu đi qua năm tôi hai mươi tuổi. Hôm ấy một mình đến phòng khám và được thông báo đã mang thai Shota, tôi quay ra, đi bộ về

phía nhà ga. Một ngày mưa lạnh, tôi bật ô lên che. Những chiếc lá rẻ quạt lem nhem ướt đầm dính trên nền đường khiến tôi không còn tâm trạng để đi thêm nữa. Bước được một đoạn, tôi nhận ra cơn mưa đã tạnh. Tôi dừng lại ở con dốc, ngược nhìn phía bầu trời tươi sáng. Mái của những tòa nhà cao tầng ở phía xa đang phát sáng lên trong ánh chiều. Một vài cánh quạ phấp phới đập trên không trung, lượn vòng quanh những cột ăng ten xung quanh.

Hãy sinh nó ra, tôi nghĩ.

Dù không ai tán thành, thì một mình tôi cũng sẽ sinh đứa con này. Nhìn ánh sáng phía xa, tôi đã nghĩ như vậy. Như mới rẽ vào một ngã đường chỉ để thay đổi tâm trạng, tôi đã đi đến quyết định mà không cần chuẩn bị, suy tính, lo trước rủi ro hay để chừa cơ hội cho cuộc đời sau này. Và cứ thế từ đó đến nay tôi tiếp tục hành trình của mình. Chẳng leo lên một chiếc máy bay hay con tàu nào, chỉ leo lên tuyến xe buýt nội thành, ngồi trong phòng chờ của bệnh viện, trong nhà ăn của trường đại học, ngồi trên ghế lái của chiếc ô tô bảy chỗ, dưới chân cầu nơi chẳng có ai, chuyển hành trình của tôi tiếp diễn. Cứ thế tôi đã đi khá xa để đến được nơi này.

“Mẹ!”

Thấy tôi mãi mê ngắm nhìn bầu trời, Takao cất tiếng gọi.

Tôi nhìn về phía con trai mình và cất bước. Tia sáng ngày đó tôi nhìn thấy đến giờ vẫn chưa hề tắt.

Piiiiii. Nồi cơm điện kêu báo hiệu.

“A, cơm chín rồi!” Shota ngớ ngẩn nói.

Tôi lẩm bẩm đáp lại, “Không cần con nói mẹ cũng biết.”

Cô gái trẻ tên Rika hơi mỉm cười. Trên tivi đang truyền trực tiếp quang cảnh ngắm hoa anh đào ở một công viên nào đó. Những tiếng reo hò vô lo vô nghĩ đó đang vọng lên trong căn bếp im ắng của chúng tôi.

“Rika, em uống trà không?” Shota lại mở miệng hỏi mấy câu lấp chỗ trống.

“Dạ, thôi ạ. Cảm ơn Sho nhé.”

Cô gái trả lời nhẹ nhàng. Tôi thầm nghĩ trong đầu, “Gọi là Sho cơ đấy.”

“Thế mẹ có uống trà không ạ?”

“Không sao, cô không cần đâu.”

Cô gái mặc một chiếc áo sơ mi có trang trí những nếp lượn sóng hết sức nữ tính mỉm cười với tôi. Dù khác màu nhưng thời trang của cô ta hôm nay giống với tôi. Tôi nhẹ nhàng nói với cô gái mặc sơ mi xanh ô liu đó.

“Hơn nữa, cô cũng chưa phải là mẹ cháu.”

Trong phút chốc nụ cười của cô gái biến mất, Shota lườm tôi.

“À vâng, cháu sẽ gọi là cô Akizuki ạ.”

Cô gái lấy lại giọng vui vẻ trả lời tôi ngay. Shota lấy tay đẩy gọng kính, ngón tay di di vào đuôi mắt.

Điện thoại di động để trên bàn bỗng réo vang. Lập tức ánh mắt đầy kỳ vọng của cả ba chúng tôi đổ dồn về phía chiếc điện thoại.

“Là Takao ạ? Nó nói gì không mẹ?”

Tôi mở điện thoại ra xem. “Con đang trên đường về. Từ đây về nhà mất khoảng một tiếng nữa.” Chẳng ai bảo ai, cả ba đều buông tiếng thở dài trong lặng lẽ.

Hôm nay chúng tôi tổ chức tiệc cho Takao, vậy mà nhân vật chính lại về muộn. Hôm nay thẳng bé đến Đại sứ quán Ý lấy visa, không biết có phải đang là tuần cuối cùng của tháng Ba hay không mà ở đó lại đông người đến thế.

Hôm qua là ngày lễ tốt nghiệp cấp ba của Takao. Tháng sau thẳng bé sẽ sang Ý, nên chúng tôi quyết định tụ họp gia đình lại một lần để ăn uống cùng nhau. Không hiểu sao Takao lại có vẻ thân thiết với cô bạn gái tên Rika của Shota nên cuối cùng thành ra cả bốn người sẽ cùng tham gia. Hôm nay là lần đầu tiên tôi gặp Rika. Tôi và Shota toàn cãi nhau, nên thật lòng tôi cũng không muốn gặp người yêu của thẳng con lớn, nhưng có Takao thì

chắc mọi chuyện sẽ không đến nỗi nào. Mọi người đều cùng suy nghĩ nên mới tập hợp nhau lại thế này. Vậy mà nhân vật chính, đồng thời thêm luôn vai trò cân bằng không khí buổi tiệc đến giờ vẫn chưa thấy đâu.

“Thằng bé còn dặn mọi người cứ bắt đầu trước đi, nhưng đừng uống nhiều quá nhé.”

Tôi đọc nốt tin nhắn và nhận ra ngay. Đúng thế đấy, thà cứ uống say luôn đi cho tốt.

“Nếu Takao đã nói vậy thì...” Shota thong thả cất tiếng đưa mắt về phía tôi.

“Ừ, vậy cứ bắt đầu dần đi thôi nhì.” Tôi cũng đồng tình.

Cả ba chúng tôi lôi bia trong tủ lạnh ra và ngồi vào bàn. Rika bỏ lần lượt mấy chiếc hộp thức ăn cô mang đến vào lò vi sóng. Cả ba cùng hô “Cạn ly!”, đoạn cụng lon bia và bắt đầu bữa ăn.

“Takao, đừng có đến đây. Không được phép vào.”

Từ trong bếp, Shota hét lên đầy bi thảm khi nghe tiếng Takao mở cửa vào nhà.

“Con làm cái gì thế! Đừng nói như thế trong này là hiện trường án mạng như thế!”

“Đúng đấy Sho! Nói năng mất lịch sự quá! A, Takao, lâu rồi mới gặp em!”

“Chào chị Rika.”

Takao mỉm cười chào Rika rồi nhìn về phía tôi với Shota đầy ngán ngẫm.

“Con đã nói là đừng có uống say quá mà.”

“Say đâu mà say.”

Tôi đập lại, tiếp tục uống cốc rượu ủ đặc sản mà Rika mang đến. Nói thật thì trông ai cũng đáng ngờ cả.

“Mà Rika này, kể tiếp về mối tình đầu của Shota nhé. Hồi đó thằng bé mới học lớp Năm, thế mà đã bắt đầu viết thư tình rồi.”

“Vâng, vâng.”

Mắt Rika sáng rực, Shota thì vẫn uống liên tục, Takao mở tủ lạnh lấy coca và ngồi vào bàn.

“Nó đưa lá thư đó cho mẹ trước tiên. Sau đó còn nói là ‘mẹ kiểm tra cho con xem có lỗi không’.”

“Mẹ, thôi đi cho con!”

“Mẹ vẫn còn nhớ nội dung đấy. Ngay dòng đầu tiên nó đã viết là ‘Hãy cưới tôi!’, trời ơi mẹ lo lắng suốt.”

“A...!” Shota hét lên.

“Thật ạ!!!” Rika phấn khích cao giọng.

Takao khẽ nói đầy thương hại, “Đây đúng là hiện trường một vụ thảm sát.”

“Nhưng mà thưa mẹ...” Đột nhiên Rika lại chuyển giọng hết sức nghiêm trọng, với những tiếng nấc đứt đoạn. “Tại sao một người biết câu hôn từ năm học lớp Năm như Sho mà đến giờ lại không nói một câu nào đại loại như thế nữa ạ?”

“Con đi mua thêm rượu.” Shota xăm xăm đi ra khỏi nhà.

“Trốn rồi! Trốn rồi!” Rika hét lên, rồi cùng tôi cười vang.

Trong chốc lát tôi đã làm bại lộ một bí mật đáng xấu hổ của Shota, tự nhiên lòng thoải mái hơn hẳn.

Rika đứng cùng với Takao ở bếp, nhìn vào những vết giấy dán trên cây cột và hỏi tôi. Cũng có một vài hình dán đã phai màu chồng lên nhau trông khá nổi bật. Phần lớn bị bong hết viền rồi, nhưng những bức tranh hình trái tim và hoa quả thì vẫn còn khá nhiều. Tôi ngắm nhìn cô bé đang mặc chiếc tạp dề của mình lan man nghĩ, nếu có con gái chắc cũng sẽ thế này nhỉ.

“Ừ đúng rồi, Takao còn nhớ không?”

“Cũng hơi hơi ạ.” Thăng bé đang lúi húi cắt gì đó, trả lời mà không quay lại phía tôi. “Nhiệm vụ anh giao mà.”

“Nhiệm vụ?”

“Vâng, mỗi khi mẹ đi làm về và nấu cơm cho chúng con, con có nhiệm vụ dán phiếu này thay cho lời khen ‘Hôm nay mẹ đã rất cố gắng!’ ”

“A, hai anh em đáng yêu quá!”

“Shota chắc chắn là sẽ quên những chuyện như thế!” Tôi cười lớn. “Thăng bé đó trí nhớ kém lắm.”

Tôi nói với Rika khi cô bé đặt chiếc bát nhỏ đựng sò trộn chung với ít dấm thơm lên mặt bàn.

“Nhưng mẹ thì nhớ tất cả, giống như mọi chuyện mới chỉ là ngày hôm qua. Thậm chí đến cả giọng nói của chúng trước khi chúng vỡ giọng nữa.”

Tiếng cánh cửa bật mở, Shota quay trở về với hai tay xách hai túi đồ đầy. Tôi cùng Rika đặt bia và đồ ăn vào tủ lạnh, vừa làm vừa nói chuyện tíu tít với nhau. Tôi thầm nghĩ, thăng bé lại làm cái vẽ mặt tình bơ kìa.

“À, mà sẽ có thêm một vị khách nữa đó.”

Shota mỉm cười nhìn về phía tôi.

“Đến thật ạ?” Takao hỏi có vẻ ngạc nhiên.

“Ừ anh gọi điện mời, anh ta có nói là nếu không làm phiên gia đình thì nhất định xin được đến tham gia cùng.” Shota trả lời. “Không hiểu sao, anh thấy căng thẳng.”

“Khách á? Ai thế?”

Tôi và Rika đồng thanh hỏi. Khách?

“Mẹ nghĩ là ai nào?” Shota ra vẻ thách thức. Takao cười nhăn mặt. Tôi không đoán được là ai.

“Là Kiyomizu.”

Shota nói như thế vừa mới làm điều gì đó cho tôi. Sao? Kiyomizu? Ai cơ?

“Hả! Kiyomizu á! Tại sao? Mà sao con biết được số điện thoại của cậu ấy?”

“Hồi mẹ bỏ nhà đi mẹ có để lại số của anh ta mà.”

“Bọn mẹ chia tay rồi.”

“Con nghe hết chuyện rồi. Chia tay rồi vẫn còn tiệc nuôi đó thôi.”

Takao đang giải thích với Rika.

“Đây là bạn trai của mẹ em, kém mẹ mười hai tuổi, làm nghề thiết kế.”

“Sao, mười hai tuổi á?” Rika bất ngờ hỏi lại.

“Khoan! Đẳng kia không được kể tùy tiện!”

“Mà thôi, cũng nhờ thế mà bây giờ mẹ hết say rồi đấy.” Shota ra điều vui vẻ.

Tình rượu. Tôi đã bị Shota chơi lại một vố. Tạm thời bây giờ phải đi chỉnh lại lớp phấn trang điểm.

“Ấy, mẹ đi đâu thế ạ?” Thấy tôi định rời khỏi bếp, Rika gọi với theo.

“Mẹ phải sửa lớp trang điểm...”

Tôi luống cuống đáp lại. Shota cười âm âm.

“Anh ta không đến ngay được đâu. Mọi người cứ ngồi lại một lúc đã nào. Hôm nay chúc mừng Takao mà, trước tiên vẫn phải nâng ly đã.”

“Đến giờ cũng đâu cần nữa.” Takao nói với bộ mặt chán nản.

“Mà chẳng phải vì mọi người muốn uống cùng nhau nên mới lấy cớ là tổ chức tiệc cho con à?”

“Nào, mọi người làm lại một lần nữa nhé.” Rika mỉm cười, nói rồi cô bé bày rất nhiều rượu lên bàn.

“Takao uống gì?”

“Cho em nước ga vị gừng đi.”

Bốn người chúng tôi ngồi quanh bàn ăn. Tôi cầm cốc rượu ủ của Nhật, Shota cầm lon bia, Rika rót ly vang trắng.

“Chúc mừng!” Chúng tôi hô vang rồi mỗi người uống cạn ly của mình. Tôi chợt nhớ lại khung cảnh những chiếc đăng ten được chiếu sáng. Ánh sáng đó chẳng bao giờ phai màu. Một tia sáng dầu chỉ tồn tại trong khoảnh khắc cũng sẽ chiếu rọi cho cả chặng đường dài mãi mãi.

“Cảm ơn mọi người. Con đi rồi sẽ về.”

Con trai tôi cất cao giọng nói tràn đầy quyết tâm.

Bên bờ thác trắng xóa
cuồn cuộn
nước tung trời
Mầm quyết xanh nảy lá
mùa xuân đã đến rồi

– *Vạn diệp tập*, Quyển 8, Bài 1418

Dịch nghĩa

Bên dòng thác chảy cuồn cuộn qua những tảng đá lớn, những chồi non của cây dương xỉ đã đâm chồi. Đúng là cảm giác của mùa xuân.

Hoàn cảnh sáng tác

Bài thơ chứa chan hạnh phúc của Shikinomiko. Nội dung diễn tả niềm vui khi nhận ra mùa xuân đã đến qua chồi non của cây dương xỉ.

Kết

Khi chúng ta có thể bước đi xa hơn

Akizuki Takao và Yukino Yakari

Nghĩ lại thì đã hơn bốn năm rưỡi nay cô mới lại đến Tokyo.

Trong lúc ngắm nhìn cảnh biển buổi sớm chạy qua khung cửa sổ chuyển tàu tuyến Yoson, Yukino Yukari nhận ra mình đã không quay lại Tokyo một lần nào kể từ đó tới nay.

Từng đám mây cuộn nặng trĩu đang nổi nhau hạ thấp xuống mặt biển. Cô thấy chúng như một loài cá khổng lồ đang bao phủ lấy mặt biển, tâm trạng cô phấn khích lạ lùng. Cô đưa mắt ra khơi xa rộng lớn, đuổi theo những đám mây xám dần từ mặt đất ra. Màu những đám mây phía bên bờ biển không thể nào phân biệt được với những hòn đảo nhỏ thỉnh thoảng lại lấp ló trên mặt biển. Biển sáng nay trông như một bãi cát khổng lồ dưới vòm trời. Nó lặng lẽ đến mức cô không nghĩ đó là mặt nước. Cô lại tưởng tượng ra mình đang chạy trên bãi cát đó. “Rộng lớn quá!” Mới nghĩ thế thôi cô đã thêm phấn khích. Biển mỗi ngày một khác.

Phong cảnh tạo ra tâm trạng con người. Bỗng nhiên Yukino có ý nghĩ đó. Suy nghĩ này khiến Yukino nhớ lại khung cảnh của bốn năm rưỡi trước. Một ngày tháng Chín, khi cô rời Tokyo trở về quê hương. Khung cảnh cô nhìn thấy khi ngồi trên chuyển tàu từ sân bay Natsuyama về tới quê nhà ở Imabari. Lúc đó trời đã sẩm tối, đèn từ những căn nhà cũng đã sáng lên. Thỉnh thoảng cô nhìn thấy bóng người đi lại trong bếp chuẩn bị bữa ăn tối. Yukino đã bất ngờ biết mấy khi nhận ra ánh sáng vàng ấm áp của từng căn nhà lại cách nhau xa đến thế. Khoảng cách về vật lý giữa những căn nhà và với những người khác xa hơn hẳn so với ở Tokyo. Vậy ra đây chính là chân

dung của nỗi cô đơn. Khi mặt trời lặn, nó mới hiện lên rõ ràng đến vậy. Yukino bỗng thấy buồn bã. Vì thế mà ở đây người ta cần tiếp xúc như cần hơi thở. Yukino thấy như mình vừa mới nhận ra một điều gì đó rất quan trọng.

Trở về quê hương khoảng một tháng, Yukino có được vị trí làm giáo viên hợp đồng với một trường cấp ba tư thục. Cô làm việc ở đó hai năm rưỡi. Vừa làm việc cô vừa tham dự kỳ thi tuyển dụng giáo viên của tỉnh. Giờ đây cô đang là giáo viên dạy cố vấn trong một trường cấp ba công lập trên một hòn đảo nhỏ. Cô sống cùng với cha mẹ giờ cũng đã lớn tuổi, mỗi sáng, trên chiếc xe hơi nhỏ nhắn cô tự mình băng qua cây cầu treo khổng lồ để đến trường. Ban đầu, trên đường đi làm cô thấy lạ lẫm trước đàn diều hâu bay lượn trên bầu trời miền biển, nhưng giờ này, những ngày tháng làm việc tại Tokyo mới là một quá khứ đã xa xôi với cô.

Những tiếng xập xình vang vọng của kim loại va vào nhau bao quanh toàn bộ thân tàu, Yukino ngẩng mặt lên. Đoàn tàu cao tốc đang chạy qua cầu Tose. Phía xa, bên kia cột thép lớn, những đám mây đang che lấp mặt trời buổi sớm và phát sáng rực rỡ. Vùng biển phía dưới vầng mây đó cũng trở thành một dải ánh sáng bừng lên lấp lánh.

Mình thấy hồi hộp quá!

Yukino nghĩ ngợi. Mình hồi hộp quá. Mình đã chọn đi bằng tàu điện vì thấy sợ hãi nếu như tới đó quá nhanh. Nhưng có lẽ nào mình đã chọn nhầm, cảm giác hồi hộp này vẫn sẽ còn kéo dài trong vòng bốn tiếng nữa. Liệu tới lúc đến nơi, mình có còn đứng vững được nữa không.

Liệu cho tới khi đến được khu vườn ánh sáng đó...

Trong các chuyến bay về Tokyo, cậu tìm thấy một chuyến cho quá cảnh ở Phần Lan.

Tại sân bay quốc tế Helsinki-Vantaa, có chuyến về Osaka bị hoãn do máy bay gặp trục trặc động cơ, nên Takao trông thấy rất nhiều người Nhật. Tiếng Nhật liên tục vọng vào tai khiến Takao cảm thấy căng thẳng. Vùng Oltrarno ở thành phố Firenze, nơi Akizuki Takao sinh sống khoảng hai năm nay hầu như vắng bóng người Nhật. Hai tháng đầu tiên cậu cảm thấy hết sức cô độc, nhưng dần dần chuyện này lại trở nên dễ chịu, vì cậu có thể coi như mình chưa là bất cứ ai, không thuộc về bất cứ đâu, và hơn hết là vẫn sải bước trên con đường của mình. Lúc còn ở Tokyo, cậu nóng ruột biết bao về sự non nớt của bản thân, nhưng sang Firenze, chỉ ít cậu cũng không ghét cảm giác thiếu kinh nghiệm của mình. Cũng bởi đã nhiều lần chứng kiến kỹ thuật điêu luyện của các thợ giày chuyên nghiệp, Takao hiểu rằng mình còn hạn chế là chuyện đương nhiên, nhưng cậu biết rõ ràng con đường mình đang đi chính là dẫn tới nơi họ đứng.

Còn khoảng ba tiếng mới có chuyến bay về Narita, Takao ghé vào một quán cà phê ở sân bay và gọi nửa panh Strongbow, bụng bảo dạ uống chút rượu để giải tỏa căng thẳng. Tuy gọi nửa panh, nhưng phục vụ mang ra hẳn một panh đổ đầy đến bảy mươi phần trăm, hiểu ý khách thật!

Uống nhiều tốt hơn, uống và say, lên máy bay cho tiện ngủ. Phải nửa ngày nữa mới đến Tokyo, cứ duy trì trạng thái căng thẳng này chắc cậu không thể nào đứng vững được.

Trong hai năm cuối cấp ba, thỉnh thoảng cậu vẫn thư từ với người ấy. Thật ra cậu chưa thể thân thiện tới mức hỏi địa chỉ mail. Nhưng bức thư đầu tiên là người ấy gửi cho cậu, kể rằng đang dạy ở một trường cấp ba dân lập. Cuối thư, bên cạnh hàng chữ nhắn nhủ “Chị sẽ lại viết cho em” là hình một đôi giày nhỏ xinh xắn. Takao thấy vui vì người ấy vẫn làm giáo viên, và cũng vui vì người ấy xem chừng còn ủng hộ cậu theo đuổi giấc mơ đóng giày. Trong thư thông báo việc đi Ý du học, cậu đã thu hết can đảm viết địa chỉ mail của mình. Và bức thư tiếp theo đã đến Firenze với cậu. Từ đó cứ

khoảng hai tháng một lần, Takao và người ấy tiếp tục mail qua mail lại. Nội dung trao đổi chỉ là tình hình của họ. Cả hai đều cẩn thận né tránh những chủ đề cá nhân, chẳng hạn như, có người yêu hay chưa, dù rằng ngoài việc đi học và sinh hoạt ở Ý ra Takao cũng không có chuyện cá nhân gì để nói.

Cốc thứ hai cậu gọi một panh Peroni, người phục vụ lại mang một cốc đồ đầy khoảng tám mươi phần trăm. Takao cười nhả nhó đưa cốc lên miệng. Để bản thân bắt đầu quen với sự thay đổi múi giờ, Takao vắn đồng hồ nhanh thêm bảy tiếng. *Không biết người ấy đã có người yêu hay thậm chí là kết hôn chưa.* Takao vừa thơ thẩn nghĩ vừa ngắm chiếc đồng hồ Diesel do anh tặng trước hôm cậu rời Nhật Bản. Dù độc thân đi chẳng nữa thì chắc hẳn đã rất nhiều lần người ấy được cầu hôn rồi. Bởi khi cậu hai mươi tuổi là người ấy cũng đã ba mươi hai.

Nhưng chẳng sao cả. Người ấy có còn độc thân hay không đều không ảnh hưởng. Thời gian đâu thế quay trở lại. Mình chỉ cần thực hiện được lời hứa với người ấy là đủ. Không rõ người ấy có biết đấy là một lời hứa hay không, thậm chí còn nhớ hay không, nhưng đối với mình, đó là một lời hứa.

Trong khu vườn ánh sáng, mình đã chạm vào bàn chân Yukino, mục đích là để đóng một đôi giày dành riêng cho cô.

Chuyện đã năm năm rồi...

“Em đang làm một đôi giày.” Akizuki nói, dưới mái hiên chìm trong cơn mưa ánh sáng. “Em vẫn chưa quyết định sẽ làm giày cho ai... Nhưng, em làm giày nữ ạ.”

Rồi cậu vẽ lại hình dáng bàn chân mình vào mảnh giấy.

Chẳng biết Akizuki còn nhớ hay không, nhưng đối với mình đó là một lời hứa. Khi nào cậu trở thành thợ giày chuyên nghiệp, mình sẽ đặt một đôi. Chắc chắn Akizuki sẽ làm được một đôi giày thể hiện hình hài cảm xúc của đôi bên ngày đó, chẳng hiểu sao mình luôn có cảm giác như vậy.

“Sắp tới Nagoya... Sắp vào ga Nagoya!”

Tiếng người phụ tàu vọng lên thông thả qua chiếc loa phát thanh. Sắp tới Đông Tokyo rồi! Cô đã uống cạn ba lon bia, vậy mà cảm giác căng thẳng chỉ càng tăng thêm. Mắt cô dán chặt vào khung cửa ngoài cửa sổ, những hàng cột sắt vùn vụt lướt qua như những tấm màn trôi tuột về đằng sau. Bầu trời tháng Năm nhuộm một màu xám trắng. Cô bán hàng trên tàu tiến đến gần cô. Yukino phân vân không biết có nên mua thêm bia hay không.

Cậu vừa xuống khỏi chuyến tàu Narita Express ở ga Shinjuku, trời bắt đầu lất phất mưa nhỏ.

Không khí ẩm ướt của Tokyo vào tháng Năm thân thương quá! Takao dừng chân ở sân ga, hít một hơi thật sâu. Bỗng cậu nhớ lại những tháng ngày học cấp ba, sáng nào xuống khỏi toa tàu điện ngầm chật cứng người, cậu cũng đều hít thở sâu như thế này.

Sau hai năm bươn chải ở Firenze, cậu đã nói tiếng Ý thành thạo từ lúc nào không hay, dù còn là sinh viên nhưng đã được vài xưởng giày nhận vào làm thợ phụ. Khi thu xếp được kỳ nghỉ để về nước ít hôm, cậu quyết định thông báo cho Yukino. Cô nói đúng lúc đó cũng có việc riêng cần lên Tokyo. Mục tiêu của Takao trong ba tháng nay là hoàn thiện đôi giày trước hôm về nước.

Takao ra khỏi cửa soát vé, gửi va li và hành lý vào tủ đựng đồ trong nhà ga. Cậu chỉ đeo sau lưng một túi đồ, đoạn rẽ vào ki ốt mua một chiếc ô nylon. Cậu thấy bất ngờ trước thái độ tiếp đãi hết sức lễ phép của nhân viên cửa hàng. Nhìn thiết kế đồng tiền yên mình vừa rút khỏi ví, cậu cảm thấy hơi lạ lẫm.

Yukino xuống khỏi tuyến Sobu ở ga Sendagaya.

Cô để hành lý lại tủ gửi đồ trong ga, bật mở chiếc ô gấp màu vàng cam lên và bước ra khỏi nhà ga.

Chiếc ô trở thành chiếc loa của bầu trời, đưa tiếng mưa đến bên tai cô. Nhờ âm thanh ấy, Yukino biết được cơn mưa đang nặng hạt dần.

Cô vừa uống hơi nhiều, bụng bảo dạ mình phải nhanh chóng tỉnh táo lại. Cứ như ngày nào cũng tới đây, Yukino thành thạo rẽ ngay vào quán cà phê gần ga. Khi nhân viên hỏi cô có dùng tại cửa hàng không, cô trả lời là mua phần mang về. Nhưng không hiểu sao, cô mua đến hai phần.

Khi cậu đi qua cây cầu gỗ trong khu vườn kiểu Nhật, tiếng mưa có đôi chút thay đổi.

Tiếng mưa lay động lá cây giờ đã vang to hơn tiếng mưa rơi xuống mặt nước. Lẫn vào tiếng giày cao cổ Wingtip cậu tự làm đang giảm trên mặt đất là tiếng hót trong veo của chim vành khuyên. Mặt ao bên kia hàng tùng đen phản chiếu màu hồng của hoa tú cầu, màu đỏ của vỏ thông đỏ và màu xanh mượt mà của lá phong.

Trong chiếc túi sau lưng Takao có đôi giày cậu làm cho người ấy. Đó là một đôi giày cao gót đế mềm nhỏ nhắn cao khoảng năm phân. Phía mũi giày có màu hồng nhạt, thân giày màu be hơi gần với màu trắng, gót giày màu chanh vàng tươi mới như ánh mặt trời. Vòng dây ở cổ chân có móc hình lá phong màu xanh. Đôi giày này sẽ giúp cho người ấy có thể đi được chặng đường rất dài.

Tiếng quạ cất lên ở đâu đó, nghe rất mạnh mẽ. Từ bầu trời đằng xa có tiếng sấm lan lại.

Tiếng sấm dội. Takao bất thần buột miệng.

Dự cảm dâng lên khắp cơ thể, cậu bắt đầu trông thấy mái hiên lẫn khuất đằng sau vạt lá phong xanh mượt trong mưa. Có bóng người đang ngồi ở đó. Hít vào hơi thở đầy ắp mùi hương cơn mưa, nén lại những cảm xúc trong lòng, Takao tiến lại gần. Đi qua tán lá, giờ đây toàn bộ hàng hiên đã hiện ra trước mắt cậu.

Một người phụ nữ mặc chiếc váy màu xanh lục nhạt.

Takao đứng lại.

Người phụ nữ nhấc tách cà phê đưa trên môi, mái tóc mềm mại dài chấm vai, cô tình cờ ngẩng lên, và nhìn thấy cậu.

Gương mặt căng thẳng như sắp khóc của Yukino dần chuyển thành nụ cười. Takao ngăm nhìn cô, có cảm giác cơn mưa này sắp tạnh rồi.

Lời tác giả

Tôi luôn mang trong mình một mối tình đơn phương với tiểu thuyết.

Mà không chỉ tiểu thuyết, tôi luôn có cảm giác mình đang yêu đơn phương truyện tranh, điện ảnh, phim hoạt hình và những cảnh sắc hiện thực. Tình yêu đơn phương tôi đang nói đến là trạng thái bản thân mình rõ ràng rất thích nhưng đối phương lại không có hứng thú tới mức độ đó với mình. Dù đôi lúc tôi thấy mình đã ở tuổi trưởng thành rồi mà còn có những tình cảm như vậy thì cũng khá không hợp, nhưng tôi không tài nào thoát khỏi cảm giác này.

Công việc của tôi là đạo diễn phim hoạt hình, coi như tôi cũng có rất nhiều cơ hội để nói với phim hoạt hình rằng, “Tôi rất thích em!” Tuy nhiên đối với tiểu thuyết thì không được như vậy. Thời gian rảnh trong ngày, những khi ngồi trên tàu điện, những lúc chờ kết xuất đồ họa, tôi thường lật giở các trang văn và không ngừng thán phục, “Tiểu thuyết đúng là tuyệt vời!”

Bởi vậy khi tiểu thuyết *Khu vườn ngôn từ* được đăng dài kỳ trên nguyệt san *Da Vinci* thì tôi hạnh phúc không sao tả được. Công việc viết lách quả là nhiều hứng thú. Tôi đã định sẽ viết tất cả những gì phim hoạt hình không thể hoặc khó lòng thể hiện thành công. Giả dụ như khi viết “gương mặt ngơ ngác như đứa bé lạc đường...”, lòng tôi đã reo lên đắc thắng với người đạo diễn phim hoạt hình trong mình, “Sao hả? Thấy thế nào, câu này khó thể hiện ra thành hình ảnh lắm!” Liệu có diễn viên nào tái hiện được đúng hình ảnh đó không? Liệu người làm phim hoạt hình có vẽ được gương mặt trông như đứa bé đi lạc không. Câu trả lời đầu tiên trong tôi là “Không thể!” Có lẽ họ sẽ tạo ra được một khuôn mặt lo lắng, nhưng để thể hiện hình ảnh so sánh trực tiếp và ngắn gọn như “đứa bé lạc đường” là một điều rất khó. Hoặc câu “Tiếng ồn ào tan học phía sau cánh cửa kia giờ chỉ như những âm thanh lạo xạo thoát ra khỏi tai nghe của ai đó” nữa, chắc chắn hình ảnh không thể diễn tả hết, tôi đã cười thầm. Khán giả sẽ không liên tưởng những âm thanh xung

quanh lớp học với tiếng nhạc lọt ra ngoài từ tai nghe. Sự kết nối giữa những con chữ chính là bí quyết tạo nên thần thái sáng khoái của tiểu thuyết, tôi đã cảm nhận được điều này trong khi viết. Khi nhìn lại như thế này tôi nghĩ có lẽ cũng chỉ có mình tôi thấy hài lòng với những điều này nên trở nên phấn khích, nhưng quả thật quãng thời gian sáng tác ấy rất vui.

Quay lại với cuốn tiểu thuyết, *Khu vườn ngôn từ* này chính là phiên bản tiểu thuyết của bộ phim hoạt hình cùng tên do tôi làm đạo diễn, công chiếu từ năm 2013. Tức là tôi tự chuyển thể tác phẩm của mình sang tiểu thuyết. Trong nguyên gốc thì bộ phim hoạt hình chỉ dài 46 phút, được kể lại từ góc nhìn của Takao và Yukino, còn trong cuốn tiểu thuyết này, tôi đã tăng số lượng nhân vật tự sự lên, kéo theo đó là sự gia tăng nội dung. Một hàm lượng nội dung thế này mà chuyển thành phim thì rất khó trình bày gọn gàng trong hai tiếng đồng hồ. Tôi mong muốn các bạn đọc đã xem phim cũng như chưa xem đều thấy thú vị khi đọc cuốn sách này.

Tôi đã viết với tâm trạng vui mừng, háo hức đến vậy, nhưng tâm trạng đó không sao duy trì mãi được. Lẽ dĩ nhiên thôi. Tôi nhận ra hình ảnh vẫn là phương tiện truyền tải tuyệt vời, và đôi khi còn có nhiều cách thể hiện thích hợp hơn.

Ví dụ như khi thể hiện cảm xúc của con người, tôi chọn vẽ cảnh thành phố lúc về đêm và chèn thêm một đoạn nhạc buồn vào đó nữa. Bất cứ thời điểm nào cũng được, một khung cửa sổ, một ánh đèn vụt sáng hoặc vụt tắt... Chỉ cần như vậy thôi, hình ảnh đã tạo được cảm xúc cho người xem rồi. Cảm xúc nói chung chính là những tình cảm nảy nở từ cuộc sống thường ngày. Bởi thế đối với hình ảnh, chỉ cần ánh sáng từ một khung cửa sổ thôi cũng có thể khơi gợi vô vàn cảm xúc. Còn trong tiểu thuyết, tôi đã phải đau đầu suy nghĩ để tìm ra cách diễn đạt tương ứng.

Tôi không kể cụ thể hơn được vì sẽ rất dài, nhưng trong những biện pháp ẩn dụ khác, sử dụng hình ảnh vẫn có tác dụng mạnh hơn. Đôi khi dùng

hàng trang bản thảo tiểu thuyết diễn tả một văn sóng vẫn là không đủ, nhưng đúng một cảnh trong phim hoạt hình thôi lại thể hiện xong.

Hơn nữa, điểm mấu chốt hóa ra lại không liên quan gì đến kỹ thuật, điều khiến tôi trần trở suốt, một điều hết sức đương nhiên, đó chính là việc không biết cần phải viết gì. Khi hoàn thành bản thảo, tôi thất vọng nghĩ, “Tiểu thuyết, tiểu thuyết, tiểu thuyết gia nữa, họ thật tuyệt vời, mình không tài nào đến gần được vị trí của họ.”

Sau khi hoàn thành xong cuốn sách, điều cuối cùng đọng lại chính là mối tình đơn phương dành cho tiểu thuyết và phim hoạt hình lại trở nên sâu sắc hơn nữa. Tôi cũng không mong tình cảm đơn phương này biến thành tình cảm hai chiều. Đôi lúc tôi chợt nghĩ nó giống như tình cảm mà Takao dành cho Yukino. Các nhân vật khác trong quyển sách này cũng thế, dù ít dù nhiều họ đều mang theo một mối tình đơn phương. Tôi lại có dịp để nhận ra mình muốn viết về những cảm xúc như vậy của con người. Có lẽ bởi niềm khao khát một ai đó, một điều gì đó trong cô độc chính là cảm hứng để dệt nên thế giới này. Đây là điều tôi muốn diễn tả trong cuốn sách này.

“*Khu vườn ngôn từ* là câu chuyện về một tình yêu (孤悲 cô bi) thậm chí còn xa xưa hơn cả tình yêu (愛 ái).”

Đây là câu tiêu đề cho bộ phim hoạt hình gốc.

Có lẽ rất nhiều người thời nay khi đọc câu này vẫn thấu hiểu một cách sâu sắc. Bởi chúng ta biết rằng ở thời đại của *Vạn điệp tập*, cách đây một nghìn ba trăm năm, tình yêu không phải là “ái” mà là “cô bi”, tức “nỗi buồn khi thương nhớ một người trong hiu quạnh”³⁸.

Trong thời gian viết tác phẩm, tôi đã học hỏi được từ rất nhiều người. Đầu tiên phải nhắc đến cô Kurazumi Kaoru, người đã giúp tôi chọn dùng những bài phù hợp trong *Vạn điệp tập*. Thứ đến là những nghệ nhân làm giày, thầy cô và học sinh sinh viên trong các trường cấp ba và đại học, nhân viên kinh doanh trong các doanh nghiệp chế tạo... Câu chuyện của mọi người đã đem đến sức nặng cho cuốn sách này. Tôi chân thành cảm ơn tất cả.

Ngoài ra tôi cũng xin gửi lời cảm ơn sâu sắc đến biên tập của tôi. Ochiai Chiharu, người đã luôn ủng hộ cho tác phẩm của tôi từ phim đến truyện bằng tất cả tình yêu và sự quan tâm sâu sắc.

Tôi viết tác phẩm này trong lúc bộ phim *Khu vườn ngôn từ* được công chiếu, thành ra hầu hết bản thảo đều thực hiện trên đường công tác. Dù không có nhiều liên hệ với nội dung truyện nhưng tôi đã đi viết ở rất nhiều nơi, ghi lại cũng hay, nào Mỹ, Trung Quốc, Hàn Quốc, Sri Lanka, Đài Loan, Nga, Scotland, Pháp, rồi Việt Nam. Tôi đến đó chủ yếu để tham dự các liên hoan phim và sự kiện về phim hoạt hình, cũng có những điểm đến là để tìm bối cảnh cho phim, nhưng khoảng thời gian ở khách sạn cũng như di chuyển trên máy bay tôi đều dành cho viết. Và đoạn kết truyện tôi đã viết khi ngồi trên chuyến tàu điện vượt qua biển Yosan. Có lẽ rằng những khung cảnh lướt qua những khung cửa sổ đó cũng đã thấm vào từng trang văn của tôi.

Cuối cùng, bạn đọc thân mến, những người đang cầm trên tay cuốn sách và lần lượt lật giở, tôi chân thành cảm ơn các bạn.

Tháng Hai năm 2014

Shinkai Makoto

Àm ì sấm dội
cuồn cuộn mây trôi
Mưa rơi chẳng tá?
để ta
lưu người...

Notes

[←1]

Một loại đánh bạc bằng game ở Nhật, người chơi đẩy viên bi sắt qua các rào chắn để chui vào hố cuối cùng sẽ được nhận lại nhiều viên bi sắt, đổi thành tiền.

[← 2](#)

Giày da đế mềm thường được làm từ da hươu, nai thuộc. Loại giày này phổ biến ở Bắc Mỹ.

[←3]

Ngôi đền thờ nằm ở quận Shibuya thành phố Tokyo, thờ Thiên hoàng Minh Trị và Hoàng hậu Shokenko, xây năm 1915. Ngoại viên đền nổi tiếng là khu rừng nhân tạo hiếm có nhất ở chốn đô thị với hơn 365 chủng loại cây, và hơn 100 nghìn cây.

[←4]

Torii là một kiểu kiến trúc cổng đền đặc trưng cho đền thờ thần ở Nhật. Cổng Đại Torii là cổng đền lớn nhất được xây dựng bằng gỗ Nhật.

[←5]

Giếng nước Kiyomasa là giếng nước nóng tự nhiên nằm trong đền Meiji. Theo truyền thuyết, một vị tướng quân thời Edo tên là Kato Kiyomasa đã đào được giếng nước này.

[← 6](#)

Tên một tập thơ, nghĩa là “tập thơ lưu truyền cho vạn đời sau”, cũng có nghĩa là “tập thơ vạn lời”. Tập thơ gồm 20 cuốn, chép lại trên dưới 4500 bài thơ sáng tác trong khoảng 350 năm, chủ yếu có các thể thơ tanka, choka, sedoka. Tập thơ này được Otomono Yakamachi sưu tập và biên soạn. Các phần dịch nghĩa và hoàn cảnh sáng tác là của tác giả cuốn sách.

[←7]

Thể thơ được cho là cổ nhất còn truyền lại của Nhật. Đây là tên gọi chung cho các thể loại thơ choka, tanka, seidoka... Được hình thành bởi các câu thơ chứa năm hoặc bảy âm tiết. Từ thời Heian trở đi thường bị hiểu là cách gọi khác của tanka.

[← 8](#)

Tập thơ waka được biên soạn từ năm 905, theo lệnh của các vua chúa thời Heian.

[←9]

Tập tiếp nối của *Cổ kim tập*, được biên soạn đến năm 1439. Cả *Cổ kim tập* và *Tân Cổ kim tập* đều được biên soạn trong suốt 534 năm với 21 tập.

[← 10]

Trích *Vạn diệp tập*, Quyển 1, Bài 48.

[← 11](#)

Kakinomoto no Hitomaro (chưa rõ năm sinh năm mất) là một thi nhân phục vụ cho hai đời Thiên hoàng Jito và Monmu. Ông là một trong 36 thi nhân nổi tiếng của Nhật, được xưng tụng là Ca tiên, được xếp vào hàng Vạn diệp ngũ danh bút (Năm tác giả vĩ đại nhất trong tuyển *Vạn diệp tập*).

[← 12](#)

Bài thơ của Tachihara Michizo (1914-1939), tác phẩm thơ cả thời kỳ cận đại của văn học Nhật.

[← 13](#)

Cơm thịt heo chiên xù rim trứng.

[← 14]

Một loại nhạc trữ tình truyền thống của Nhật, được sáng tác trên ngũ âm, không có nốt La và Xi.

[← 15](#)

Màu áo đội tuyển bóng đá quốc gia Nhật Bản.

[← 16]

Món thịt/cá/rau viên rán, mượn từ croquette trong tiếng Pháp.

[← 17]

Món ăn kèm với lẩu được làm từ bột sắn hoặc bột khoai, dai và mềm, màu trong suốt và không có vị.

[← 18](#)

Theo truyền thuyết của các vùng lạnh ở Nhật, đây là linh hồn thường xuất hiện trong các đêm tuyết dưới hình ảnh một cô gái mặc áo kimono màu trắng. Tiếng Nhật gọi là yukionna.

[← 19]

Tiếng Nhật là ameonna. Từ này được dùng trong cuộc sống hằng ngày, thường dùng để trêu những người phụ nữ vụng về, hễ họ làm việc gì thì hôm đó trời sẽ mưa.

[← 20](#)

World Expo 2010, Triển lãm quốc tế lớn được tổ chức tại Thượng Hải và là sự kiện quốc tế lớn tại Trung Quốc sau Thế vận hội Bắc Kinh. Theo tổng hợp của báo chí quốc tế, Trung Quốc đã đầu tư vào triển lãm này một số tiền lớn hơn ở Thế vận hội, triển lãm với sự tham gia của hơn 191 quốc gia đã kéo dài trong vòng sáu tháng.

[←21]

Tiếng Nhật là yukiguni, thường dùng để chỉ phía bắc của Nhật Bản, vùng có tuyết rơi dày hằng năm.

[← 22](#)

Tiểu thuyết của Inoue Yasushi, ban đầu được đăng tải trên tuần báo dài kỳ từ tháng Giêng năm 1968 đến tháng Ba năm 1969. Câu chuyện xoay quanh cuộc đời công chúa Nukata, một trong những nữ thi nhân của Vạn Diệp tập thời kỳ đầu.

[← 23](#)

Inoue Yasushi (1907-1991), tiểu thuyết gia người Nhật đầu thế kỷ XX.

[← 24]

Loài hoa phân bố ở các nước vùng Đông Á. Loài hoa này thay đổi màu trắng đến xanh rồi tím trong quá trình nở. Được đặt theo tên của nữ tác giả *Truyện Genji*.

[← 25](#)

Xã hội đen Nhật Bản.

[← 26](#)

Bình rượu của Nhật, thể tích khoảng 180 ml.

[←27]

Cốc cỡ lớn nhất (như large, xấp xỉ 500 ml). Dưới venti là grande (470 ml), tall (355 ml), short (236 ml).

[← 28]

Ý muốn nói khi nhận một thứ gì hoặc được ai giúp đỡ không công, nhưng trên thực tế để đáp lại ơn của người giúp mình đôi khi cần tiêu tốn nhiều tiền hoặc công sức hơn.

[←29]

Viết tắt của Josei Shogakusei, có nghĩa là nữ sinh tiểu học.

[← 30](#)

Tiếng Nhật là Tenaga-Ashinaga. Người khổng lồ có tay chân dài dị thường trong truyền thuyết cổ của Nhật.

Tiếng Nhật là Douchou Atsuryoku, trong tâm lý học có tên gọi là hiện tượng “Peer Pressure”. Đây là hiện tượng hay phát sinh trong những nhóm người muốn có sự thống nhất-đồng nhất cao. Trong đó các thành viên thuộc về thiểu số bị ép buộc phải thay đổi ý kiến và thái độ của mình đối với các vấn đề. Các thành viên này có thể bị ép buộc hòa đồng với số đông bằng sự cưỡng chế mang tính chất vật lý hoặc bằng các ám chỉ gây tổn hại về tinh thần. Hiện nay đây được cho là xu hướng mang lại nhiều mặt tiêu cực.

[← 32](#)

Viết tắt của Josei Chuugakusei (nữ sinh cấp hai).

[← 33]

Một loại hình bói của Nhật, khá thịnh hành trong thế giới học sinh, giống với bói chén tại Việt Nam.

[← 34](#)

Cơ nặm với rong biển và một vài nguyên liệu khác tùy theo loại.

[← 35](#)

Yukino có nghĩa là cánh đồng tuyết.

[← 36](#)

Akizuki nghĩa là mặt trăng mùa thu.

[← 37](#)

Trong tiếng Nhật có tên gọi là Shiritori, luật chơi là lấy âm cuối cùng ở từ trước là âm đầu tiên cho từ sau. Ở đây, phiên âm của “Shi” trong “Takashi” và “Sho” trong “Shota” cùng được ký hiệu bằng chung một ký tự.

[← 38](#)

Khái niệm tình yêu trong tiếng Nhật hiện đại là koi (恋 luyến) hoặc ai (愛 ái), nhưng vào thời xưa nó được viết là koi (孤悲 cô bi) nghĩa là nỗi buồn một mình. Khu vườn ngôn từ chính là được dựng theo ý nghĩa cổ điển này, miêu tả tình yêu theo khái niệm ban sơ của nó, tức là cô bi – nỗi buồn khi một mình thương nhớ một người.

Table of Contents

[1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

[Kết](#)

[Lời tác giả](#)